

KATHRIN KUHLMAN

ISTEN MOST IS MEGTEHETI

Missziós kiadvány
(ismeretlen kiadótól)

Tartalomjegyzék:

Előszó.....	3
Csodák történnek.....	4
Isten mindig válaszol a kislányok imádságára.....	11
Ne kutassuk, miért?.....	17
Napfelkelte Kanadában.....	19
Isten előtt egyenlők.....	25
A férfi két bottal.....	31
Most minden megváltozott.....	36
Letört gallyacskák.....	41
A te lányoddal is.....	47
Az orvos problémája.....	52
Ezután nyomorék leszek?.....	55
Ébenfa portré.....	60
Amit nem lehet pénzen megvenni.....	62
A bohóc ismét nevet.....	67
Vigyázz, hogyan imádkozol!.....	71
Elvonókúra.....	75
Orvosilag gyógyíthatatlan.....	79
Nézzétek, tudok járni.....	84

ELŐSZÓ

Ha sohase találkoztál Kathryn Kuhlmannal, semmit se vesztettél. Ha hitből való gyógyítót kerestél, ne is olvasd tovább. Ha mélyenjáró teológiát kerestél ebben a könyvben, ez határozottan nem az. Új vallást, vagy szenzációt kerestél? Nem segíthetek neked. Nem tudok új vallást nyújtani. Nem vagyok modern látnok, sem csodatevő.

Kathryn Kuhlman csupán egy nő. Nálam senki se tudja jobban, hogy magamban senki vagyok. Nem vagyok a te kapcsolópontod. Nem vagyok a megmentőd. Tehetetlenül állok előtted. És mégis történnek csodák. Miért? – Miért?

Éppen úgy bámulok, mint ahogy te csodálkozol, jajgatok, mint ahogy te fogsz jajgatni, örvendek, ahogy te fogsz örülni, mikor ezekről a lapokról egy pillantást vethetsz Isten bámulatraméltó szeretetére és hatalmára, amint Ő felségesen megérint és megmozdul.

Levelek érkeznek. Emberek jönnek. Kétségbeesésükben választ keresnek. Ezek a levelek az Alapítvány irodájában vannak számontartva.

„Kedves Kuhlman kisasszony! Nagyon nagy szükségünk van az ön segítségére. Feleségem haldoklik és csak Isten mentheti meg – mozdulni sem tud, sem beszélni – mégis szeretne tovább élni.” – Tampa, Florida.

„Kedves Kathryn Kuhlman! Önhöz fordulok, hogy Isten tegyen csodát. 24 éves, házas fiam súlyos rákbetegségben fekszik a Peter Bent kórházban, Bostonban (Mass.). Jó keresztyén fiú, és három gyermeke van” — New Hampshire.

„Drága Kathryn! Annyira elfáradtam ezekben az években vízfejű kisfiammal, oly tanácstalan vagyok. Három unokám van, akik kedvesek és életrevalók, ön mindig azt, mondja: „Isten nem tévedhet”, de oly nehéz számlálni a napok múlását. Kérem, imádkozzék értem, hogy Isten adjon nekem erőt és bátorságot azt mondani: „Legyen meg a Te akaratod” - Cleveland (Ohio).

Miért vagyok oly beteg? - kérdezik. Ha Isten szeret, miért vette el a gyermekemet? Rákom van és félek a haláltól. Mit tegyek? A férjem búskomor. Otthonunk, házasságunk nyomorúságos. Imádkoztam a gyógyulásomért és hiszem, hogy Isten meg tud gyógyítani. Hát mért nem gyógyultam meg?

Őnök mit válaszoltak volna ezekre? Hogy lehet ezekre válaszolni?

Az életemet adnám érte – az én életemet, ha ezzel válaszolhatnék.

A nagy „csodaszolgálatokban” Los Angelesben, Pittsburg-ban, máshol ezrek jönnek, mert azt remélik, hogy én véghezviszem azt a csodát, amire várnak. De én semmi olyat nem tudok csinálni, ami aztán megtörténik. Én éppen úgy meglepődöm és borzongok, mint akárki más, mikor elkezdődik a szolgálat és Isten munkálja a csodáit közöttünk.

A Szent Szellem, a Szent Háromság harmadik személye lép elő erejével és felhasználja az eszközt, amit neki átadnak. Én nem tudom használni a Szent Szellemet. Neki kell használnia engem. Nem oly fontos, hogy valakit megérintsek, hanem annál inkább, hogy a Szent Szellem megérintse az életet, a szívet, és betöltse magával az egyént.

Egy olyan test, amelyet Isten ereje egészségessé tett, Isten nagy szeretetének és irgalmának nagy csodája, de a legnagyobb csoda egy szív, melyet tisztává tett Jézus Krisztus vére – egy újjászületett lélek a Szent Szellem által, mely beleszületett mennyei Atyánk, Isten családjába, örököse lett és társörököse drága Urunknak, Jézus Krisztusnak. Hogy Isten szeret minket, ez minden csodák csodája.

Választ vártok tőlem. Csak egyet tudok mondani: Jézus Krisztus. Ő a válasz mindenféle kérdésre.

Ami Kathryn Kuhlman illeti, csak mennyei Atyám gyermeke vagyok, mert Jézus Krisztus nélkül és a Szent Szellem nélkül én semmi, de semmi se vagyok.

Hogyan mondhatnám másképp, mikor segítetek: Köszönöm Neked, Jézus, milliószor köszönöm!

Kathryn Kuhlman

CSODÁK TÖRTÉNNEK

Egy riporter beszámolója

Vasárnap reggel tíz óra volt Los Angelesben – a „csodaszolgálatok” napja.

A hétezer ülőhelyes Shrine Auditórium oldalbejáratánál álltam, ahol Kathryn Kuhlman havonkénti szolgálatát tartja. Alig tudtam hinni a szememnek. Bár a szolgálat kezdete, délután 2 órára volt kitűzve, a járda és az előcsarnok már zsúfolva volt várakozókkal...

Fiatalemberek göndör hajjal és fésületlen szakállal együtt szoronganak méltóságteljes matrónákkal, akik sofőr által hajtott limuzinokon érkeztek. Külvárosi háziasszonyok, kereskedők, hollywoodi személyiségek, ifjú házaspárok gyerekekkel, doktorok, nőrszók, és a mindig jelenlevő betegek töltötték be a termet. Sokan repülőn jöttek Seattleből, Portland-ból, Las Vegas-ból, Houston-ból, Denver-ből. Némelyek – mint megtudtam – havonta eljönnek Hawaii-ból és British Columbia-ból (Kanada).

Száz mérföldekről érkeznek buszok és az utasok csoportokban álldogálnak, igazolva ezzel, is, hogy honnan jöttek: Santa Barbara, San Diego, Sacramento. A szolgálat kezdete előtt több, mint ötven busz érkezett. Az egyik háztömbtől a másikhoz vándoroltam és hitetlenül csóváltam a fejemet.

Los Angelesben voltam, hogy megfigyeljek egy „csoda-szolgálatot”, mely Kathryn Kuhlman szolgálatának rendes részévé vált. Az olyan időben, amikor a legtöbb egyház a golfpályákkal és egyéb versenyekkel vasárnap reggel a résztvevőkért, és mikor mások vasárnap este eloltják a lámpát, Kathryn Kuhlman összejövetelei mindig annyira tömve vannak, hogy állóhelyet is alig lehet kapni.

Egy hónappal ezelőtt fedeztem fel a titkot, mikor Pittsburgban az Old Carnegie Hall lépcsőjére léptem, hogy részt vegyek a péntek reggeli „csoda-szolgálaton” Miss Kuhlman törzsegyházában. Ott sok olyan emberrel beszéltem, akiket semmi se tarthat vissza attól, hogy részt vegyenek ezeken a szolgálatokon. Ők, az egészségesek azért jönnek, hogy részt vegyenek Isten szeretetének és kegyelmének örömeiben. És persze csapatostól jönnek a kétségbeesettek, hogy személyes csodájukra imádsággal várjanak. Pittsburgban éppen olyan a tömeg, mint Los Angelesben. Láttam személyszállító buszokat Ohio-ból és Kentucky-ból, kocsikat Ontario-ból (Kanada), kiskocsikat Nyugat-Virginiából és mellettük parkoltak Cadillac-ek és Delaware-ek. Beszéltem teológusokkal, akik a Harvard egyetemről jöttek Bostonból. Elmondták, hogy virradat óta itt vannak. Megfigyelés céljából jöttek és gúnyolódtak, de hívőkként távoztak. Nagy számmal voltak itt betegek. Egy nő, aki összecukható széken a külső fal mellett ült, elmondta, hogy hajnal óta itt van. Egész éjjel utazott busszal Indianapolisból, gyomorrákja van és szeretne meggyógyulni. A tolószékek sokaságán át az oldalkapuhoz mentem és besurrantam az auditórium hátsó ajtaján. Egy keskeny átjáróban megtaláltam Kathryn Kuhlman, amint fel-alá járkált. Arcát ég felé fordítva imádkozott, és ajkai hangtalanul mozogtak. Egyáltalán nem vett tudomást az öt körülvevőkről, míg Istenével beszélt.

Mikor végre észrevett engem, gyorsan üdvözöltük egymást. Fejemet meghajtva elkezdtem beszámolni mindarról, amit a főbejáratnál láttam. „Láttam egy gyermeket...” Félbeszakított: Kérem – aztán magyarázni kezdte: „Szolgálatom van.” Szelíd kék szemével kutatva nézett rám. Senki se tudja jobban nálam – mondta, és hangja telve volt részvétellel – milyen gyenge vagyok, mennyire függök Isten könyörületétől, hogy segítsék ezeken a drága embereken. De Isten cselekvése számunkra felfoghatatlan, felülmúlja legerősebb hitünket, legmélyebb imádságainkat.

Jöjjön velem – szólott hirtelen. Kezemet megfogva a kis ajtó felé vezetett, mely a nyilvánosság felé nyílt. Nézze! Itt van ez a három lépcső. Nézze ezt a fekete kilincset! Ezerszer meghalok, minden esetben, mikor felmegyek ezeken a lépcsőkön és lenyomom ezt a kilincset. És mikor kilépek az emelvényre. Ott ezek vannak, akik kétségbeesésükben jöttek ide, hogy meggyógyuljanak, hogy megtalálják Istent. De én semmit nem adhatok nekik. Csupán a Szent Szellem. Itt állok ezeken a lépcsőkön és ön sohase fogja megérteni, mit érzek, mikor kinyitom ezt az ajtót. Tudom, hogy vannak, akik nagyon messziről jöttek. Tudom, hogy ez az utolsó reménységük. Nekem nincs hatalmam arra, hogy gyógyítsak. Mindaz, amit tehetek, az, hogy emlékeztessék őket Isten nagyságára, hatalmas voltára, és hogy Ő még most is a Mindenható. Én csupán az edény vagyok, melyen át Ő átáramlik. Isten elvégzi a többit.

A múlt héten... nem, két héttel ezelőtt egy férfi jött ide a szolgálat előtt. Megpróbáljuk az embereket az ajtókon kívül tartani a szolgálat előtt, mert elhalmoznának engem kéréseikkel. De ő bejutott ide és kért, hogy

imádkoztam a hallásáért. Rák van a fülében. Még soha nem hallottam férfit így zokogni, sírni, mint ez a férfi. Csak ezt tudta. Nem imádkozott. Csak zokogott. Egy rövid imádságot mondtunk és elment.

Arca sugárzott, amint folytatta: A múlt héten újra eljött, és a füle olyan rózsaszínű és szép volt, amilyennek lennie kell. Ez Isten hatalma – mondta, és hálaadó imádságot mondott.

Megfordult és lement a hosszú folyosóra, kezét felemelve és imádkozva az áldásokért Istenhez, mielőtt a szolgálat megkezdődött.

Kimentem a nagy terembe, az óriási Shrine Auditóriumba Los Angelesben, mely zsongott a jelenlévőktől. Mintegy háromszáz kórustag és zenész próbálta a számát nagy buzgósággal.

A zene nagy szerepet játszik Kathryn szolgálatában. Arthur Metcalf, kitűnő muzsikus, filozófiai doktorátussal a St. Olaf egyetemről, a kar vezetője. Évekig vezényelte a pittsburghi Civic kórust és a Canterbury kórust, mielőtt a Kathryn Kuhlman szervezethez jött. Hisz abban, hogy a zene a szívhez éppúgy szól, mint a lélekhez, és mesterien interpretálja Bach és Mendelssohn egyházi zenéjét. Miss Kuhlmann régi orgonistája, Charles Beebee volt az orgonánál. Tudtam, hogy az egész szolgálatot képes saját szerzeményeivel aláfesteni. Egy nagy zongoránál Tom Murray ült, kitűnő fiatal zenész. Megtudtam, hogy nyugodtan énekelt a kórusban hónapokkal ezelőtt, mikor Dr. Metcalf felfedezte, hogy Kalifornia egyik legbriliánsabb hangverseny orgonistája, aki több díjat nyert. Mikor elfogadta, hogy játsszon a zongorán, alázatosan beleegyezett, de visszautasította, hogy nyilvánosan ismertessék. Mielőtt az ajtókat megnyitották volna a nyilvánosság előtt, az auditórium atmoszférája telve volt izgalommal. Az oldalhajóban a tolószékek helye csaknem telve volt. (Ezeket, és a hordágyon érkezőket előbb beengedték egy oldalsó bejáraton át.) Mindenki, a munkásoktól a kórustagokig láthatólag tudatában volt annak, hogy még mielőtt a délután elmúlna, az auditórium csodák színtere lesz.

Helyet foglaltam az emelvényen néhány disztíngvált kinézésű úr között. Hirtelen kinyíltak az ajtók. A tömeg úgy özönlött be, mint a víz egy megnyitott gáton át. Igyekezett mindenki jó helyet foglalni magának, közel az emelvényhez. Az ajtónállók hiába próbálták lassítani a folyamatot, az emberáradat beözönlött, betöltötte a földszintet, felrohant az első, majd a második emeletre aztán a harmadikra. Tíz percen belül a nagy auditóriumban minden helyet elfoglaltak – szinte hihetetlen volt.

Dr. Metcalf visszajött az emelvényre. A kórus viharosan énekelni kezdett. „Kirobbant” a leghelyesebb kifejezés, amint felcsendült az ének a „Pünkösdi tűz”-ről. Szinte nem is énekeltek, hanem örömteli ujjongásba törtek ki hangokban és harmóniában. Szinte reszkettek a falak és borzongott a fejem bőre a zenétől.

Több előjáték és kórus után egy éneket kezdtek énekelni, amely szinte ismertetője volt Kathryn Kuhlman szolgálatának mindazok előtt, akik már többször jelen voltak: „Megérintett engem ...”

Egy tömzsi, középkorú férfi, akinek intelligens arca volt, előrehajolt tolószékében és odasúgta mellette álló feleségének: Ez az ő éneke, Miss Kuhlmané. Itt jön. Hirtelen karcsú, zöld selyemruhás alak jelent meg az emelvényen. Hosszú barna haja csillogott a világítás fényében. Megnyerő mosolya volt, és elragadó, amint szinte elektromosság sugárzott a lényéből. A gyülekezet mennydörgő tetszésnyilvánításban tört ki, spontán demonstrációval mutatta ki szeretetét iránta.

Az ováció hirtelen megszűnt, amikor az álló tömeget énekszóra hívta;

Megérintett engem, ó, megérintett,
És az öröm, mely betöltötte lelkemet,
Megújított, tudom, új életre
Keltette szívem, testemet.

Elénekeltek egyszer, kétszer, és újra és újra. Azok is, akik nem ismerték a szöveget és a dallamot, már szintén belefogtak. Elfelejtettem, hogy én csak megfigyelő riporter vagyok, egyszerre csak önfeledten velük énekeltem. A dicséretnek hatalmas áradata keletkezett. Akkor miss Kuhlman abbahagyta az éneklést és megállt az óriási tömeg előtt, karját kinyújtotta, arcát felfelé fordította, szemét bezárta, ajkai imát mondtak, még mialatt mi énekelünk. Arca olyan volt, mintha világosság sugárzott volna róla. Elvesztettnek látszott Istennel való közösségében. Előrejött és erős alt hangján új refrénbe kezdett: „Énekel a lelkem ...” A zene aláfestett minden nüanszt, és minket is énekszóra hívtak fel: „Mily nagy vagy te.”

Az egész nagy auditóriumban mindenki felemelt karokkal énekelt. Felszabadultság lett úrrá a tömegen. Felszabadultnak éreztük magunkat arra, hogy kiöntsük szíveinket a Teremtő előtt. Hogy köszönetet mondjunk a Megváltónak. Hogy gátlás nélkül elfogadjuk a Szent Szellemet. Arra lettem figyelmes, hogy a bal szomszédom, egy fiatal mexikói, telt baritonján többé nem angolul énekel. Átváltott spanyolra – anyanyelvén dicsőítve Istent – és szemei ragyogtak, míg hangja beleolvadt a többi ezrek énekébe.

Aztán Miss Kuhlman megszólalt. Felhívott minket egy percnyi elcsendesedésre. Az orgona lehelet halkan aláfestette szavait, mintha harang szólna. Jézus nevében hatalom van – szólt halkan bele a mikrofonba. Míg beszélt, mély, szent csend uralkodott az óriási gyülekezetben, melyet itt-ott halkán elmondott „Drága Jézus” és „halleluja” szakított meg.

Folytatta: Atyánk, tudjuk, hogy ma itt csodák fognak történni. Érezzük áldott Szent Szellemed jelenlétét. Ígérjük, hogy megadjuk Neked a dicsőséget, hálát mindazért, ami itt ma történni fog. Kérjük, öntsd ki reánk Szent Szellemed Jézusért...

Az imádság után közvetlenné vált. Barátságosan üdvözölte a gyülekezetet és azt mondta: Honnan jöttek? Kialtsák ki! Hirtelen kiabálás keletkezett össze-vissza, mert az Egyesült Államoknak csaknem minden része képviselve volt, sőt Japán, Finnország, Hollandia, Brazília, Jamaica, Új-Zéland, India, Arábia, Panama, Görögország, Németország, Franciaország ...

Franciaország? – nevetett. Szeretném, ha visszajönnének és magukkal hoznák Mr. DeGaulle-t is. – Mindenki nevetett. Aztán folytatta: Ha az Egyesült Nemzetek úgy jönnének össze, mint mi most, Jézus nevében, soha többé nem lenne háború. – A tömeg tetszését nyilvánította. Még valamit megfigyeltem ezen a csodaszolgálaton. Lüktetett a vidámságtól. Kathrin Kuhlman nem hitt a mélabús vallásban. Humorérzéke volt, mely nyugodt, derűs mosolyt varázsolt az előtte levő tengernyi nép arcára. Máskor viccelődött és élcelt. De mindezt ötletszerűen.

Nézd csak – szólt –, a legcsodálatosabb dolog történt. Szünetet tartott, hogy élvezze a hatást. Éppen most fedeztem fel, hogy három fiatalember repült ide San Diegóból posta-i szolgálatban. Hol vagytok, fiúk? Akárhol vagytok, jöjjetek ide a porondra. Üdvözölni akarunk titeket.

A tömött gyülekezet három különböző pontjáról három csinos tengerészgyalogos emelkedett fel és ment az emelvényre. Láthatólag zavarban voltak a nem várt leleplezés miatt, és ijedten mosolyogva álltak ott, míg miss Kuhlman közelebb vonta őket a mikrofonhoz. Nekik köszönhetjük, hogy itt lehetünk. Ha ők nem lennének, és hozzájuk hasonló ezrek, akik készek arra, hogy életüket kockáztassák a mi nagy nemzetünk védelmére, közülünk senki se tudna szabadon itt összegyülekezni. És én dicséretet mondok nekik és büszke vagyok rájuk, mint minden más tagjára is hadseregünknek... A hallgatóság tetszésnyilvánítása félbeszakította, majd elnyomta hangját.

Odalépett a három férfihoz és kezeit a fejükre tette, hogy imádkozzék értük. Ebben a pillanatban a két ajtónálló hirtelen otthagya helyét és odafutott, ahol azok álltak. Tapasztalatból tudták, hogy ha miss Kuhlman imádkozik valakiért ilyen körülmények között, Isten ereje olyan titokzatos módon hull le rájuk, hogy egyszerűen a földre rognak. Most is, amint imádkozni kezdett értük, a fiatalemberek hátrarogtak. De a buzgó ajtónállók megfogták és gyengéden a padlóra fektették őket.

Megjegyzés: Az, hogy miss Kuhlman imádsága és kézzel való érintése után a személyek összerogynak, kezdettől fogva karakterizálta szolgálatát. Bevallotta, hogy ennek ő nem tudja más magyarázatát adni, mint hogy ez a Szent Szellem hatalma. Ezt arra alapozza: a Csel. 9. részében Saul szemtől-szembe kerül Krisztus Szellemével és a földre esik a damaszkuszi úton. Máté 17-ben elmondja a történetet a három apostolról a megdicsőülés hegyén, akik nem tudtak lábraállni Isten jelenlétében. Több kutatás megállapította, hogy ez a jelenség megvan nagy evangélisták esetében is, mint Ch. Finney, P. Cartwright, és D. Moody. A „hatalom alatt elesni” tehát mint a világ nagy ébredéseinek ismertetőjele jelentkezik, pl. 1744—55-ig George Whitefield ébredésében és a welszi ébredésben Evan Roberts-nél.

A gyülekezetből nagy sóhaj fakadt fel, és miss Kuhlman megfordult és tovább ment az emelvény közepe felé. Fejét rázta és kezét a levegőbe emelte. Úgy látszott, nagyon megzavarta Isten ereje.

Figyeltem egy fiatal szemész arckifejezését, aki megfigyelőként az emelvényen foglalt helyet. Korábban mondta nekem, hogy szinte beleborzongott a gyógyulások láttán a korábbi összejöveteleken, és értetlenül állt ez előtt az elesés előtt. Átnézett felém az emelvény másik feléről és tekintetünk találkozott. Fejét rázta és rémülten rázta a vállát. (Nem egészen húsz perc múlva ez a fiatal doktor teljes hosszában a padlón feküdt, mikor miss Kuhlman imádkozott érte és az erő hatalma alá került.)

Miss Kuhlman ismét a hallgatósághoz intézte szavait. Hadd mondjam el önöknek, mi történt hetekkel ezelőtt Pittsburgh-ban. Szeretném, ha megismernék új barátomat, Gordon Wilsont. Ő ott volt a csodaszolgálaton azon a napon. Egy kisvárosból jött, nyolcvan mérföldre nyugatra Ottawától, Kanadában. És nem egyedül, hanem négy asszonyt hozott magával, mind nyomorékok voltak, egyikük tolószékben. Nemcsak ez a férfi gyógyult meg vérző fekélyéből, hanem a kocsiban mindenki a gyógyulás áldását nyerte. Az egyik hölgy a kis kanadai város doktorának felesége volt. A gyülekezetben kis zavargás támadt és hallottam, amint egyesek azt mondták: Dicsőség Istennek és Halleluja! De várjunk – folytatta miss Kuhlman. Hangját felemelte, de nyugodt volt. Nemcsak visszament Kanadába, Ontarióba, hanem Mr. Wilson bérelt egy buszt, megtömte emberekkel és a következő héten visszajött velük. És azóta úgy látszik, ennek a kis városnak a lakossága felerészben már itt volt Pittsburghban a csodaszolgálatokon. A hallgatóság nevetett és tetszésének adott kifejezést. De Pittsburgh nem csak az egyedüli, ahol gyógyulások történnek – folytatta. A nép helyeslőleg mormogott. – Ma szeretném, ha találkozónának valakivel. Mindjárt megmutatom, hogy azok, akik meggyógyultak, gyógyultak is maradnak.

Egy kedves arcú nő sötétkék ruhában ballagott az emelvényre egy pár mankóval a kezében. Mondja el kedves, mi történt.

Mikor a múlt hónapban eljöttem a szolgálatra, mankók nélkül nem tudtam járni – szólt tiszta, de meghatottságtól remegő hangon. – Tizenkét esetben műtötték az egyik lábamat, a másikat tizenötször. Eltávolították a csontok egy részét és a talpamra új húst tettek a hasamból. Ez azt jelenti, hogy a hasán jár? – nevetett miss Kuhlman. No igen, de nem mankó nélkül. Alig bírtam elviselni a fájdalmat, mikor a talajt éreztem. Most már ez elmúlt. A nő keményen dobbantott a lábával a padlón. A gyülekezet helyeselt. Miss Kuhlman egy disztíngvált férfihez fordult, aki mögötte állt az emelvényen. Dr. Biery – mondta – ön megvizsgálta ezt a hölgyet a múlt alkalommal. Mint orvosdoktor, mit szól hozzá?

Dr. Martin Biery, aki harminc éve sebészspecialista, a mikrofonhoz lépett.

Mikor megvizsgáltam ezt a hölgyet, konstataáltam, hogy mint mondja, csakugyan hiányzik minden csont a lábából. Ez lehetetlenné teszi a normális járást, amellet nagy fájdalommal jár. De mikor gyógyulása után megvizsgáltam, nem fáj és nem volt lágy. Ha csupán enyhülésről lenne szó és nem gyógyulásról, a fájdalmak eddig már visszatértek volna. Mutassa, hogy tud járni – mondta a miss.

A hölgy keresztülment az emelvényen és időnként vidáman dobbantott.

Mit szól hozzá, dr. Biery? Ennek Istentől kellett jönnie.

Igen, ez Istentől jött – szólt miss Kuhlman szelíden. Aztán felemelte szemét és imádkozott. Drága Jézus, minden, amit mondani tudunk, köszönet érte. Milliószer köszönjük. Ekkor a hölgy, aki meggyógyult, sírni kezdett. Dr. Biery is sírt, miss Kuhlman is. Én is törölgettem a szememet a zsebkendőmmel.

A következő pillanatban neveltünk, mikor miss Kuhlman elmondott egy esetet, ami röviddel ezelőtt történt Pittsburghban.

Anélkül, hogy tudtam volna, egy new-yorki katolikus pap részt vett az egyik csodaszolgálatomon. Ez alatt a szolgálattal történt vele valami – valami csodálatos. Ezt akarta kifejezni hozzám írt levelében: Kedves miss Kuhlman! Mindenki dicsérje az örök Atyát. Dicsőség Jézus Krisztusnak. Dicsőség a Szent Szellemnek azért a Szellemért, aki hozzám jött... Úgy sírtam, mint még soha, és nevettem, mint még soha. Dicséretet mondtam, mint soha azelőtt. Úgy kiáltottam, mint soha azelőtt – mindezt a kocsimban útban hazafelé ezen a reggelen.

Nem sokkal ezután ismét írt és meghívott, tartsak szolgálattokat az ő városukban is. Így írt: Sajnálom, hogy az én templomban nem hívhatom meg, de ha eljön, kibérelem számára az auditóriumot. Alkalmat szeretnék adni másoknak is, hogy megtapasztalják azt, amit én átéltem. Miss Kuhlman tréfásan folytatta: Mindez emlékeztet engem arra a kislányra, aki a mamájával jött el a szolgálatra és azt mondta: Mama, nem tudna miss Kuhlman egy csodaszép papát csinálni nekünk?

Aztán nagyon komoly lett. Hangja csaknem suttogóra vált. Ma itt gyönyörű jelenléte van a Szent Szellemnek. Ilyen lehetett az is, mikor a régi idők egyházában a Szent Szellem kezdett leszállni a korai keresztyénekre, ha istentiszteletra gyűltek össze.

Isten szeretetének világossága van ezen a helyen. De odakint sötétség van, és mind sötétebb lesz. Ott oly sok a gyűlölet, a kapzsiság, oly sok a félreértés. És az egyedüli reménység Isten szeretetében van. Ezért vagytok

itt ti ma, hogy lássátok Isten hatalmát és szeretetét munkálkodni. Nem azért jöttetek, hogy Kathrin Kuhlman lássátok, jól tudom. Én nem tudok prédikálni, nem tudok énekelni. Nem tudok mást, csak szeretni titeket.

Könnyekek peregtek le arcán és közülünk legtöbbszörnek is nedves lett a szeme. Szívünket mélyen megérintette és megindította valami, de az érzésem túlságosan mély volt arra, hogy hangosan megnyilvánuljon.

Most így suttogott: Lényemnek minden atomjával szeretem Istent. És tudom, hogy ezen a helyen ma megmozdult a Szent Szellem szelíden ... szelíden ... Minden szem arra a kis alakra szegeződött ott a pódium közepén. Minden fül igyekezett meghallani a felizzó szavakat. Még a köhögések és a székekben a mozgás is megszűnt.

Ott fent – mondta hirtelen, és a balkon alatt egy helyre mutatott. – Valahol ott valaki gyógyulást nyert az asztmájából. Nem tudom, hol van, de asztmásan lihegve jött erre a szolgálatra, és az most elmúlt. A Szellem megjelentette az én szellememnek, hogy ön éppen most gyógyult meg. A gyülekezet megélenkül és mozogni kezdtek. Valakinek éppen most megnyílt a hallása, nem több, mint egy perccel ezelőtt.

Miss Kuhlman nem tudja megmagyarázni, hogy tudja a személyt és a betegséget megnevezni, amiből meggyógyultak. De tudja. És az ajtónállók és munkások tudják, hogy ha bejelent egy gyógyulást, az tényleg meg is történt. Tudom ezeket a dolgokat – mondja – de nem tudom igényelni, hogy megértsem, miért és hogyan tudom.

Most nagy mozgolódás keletkezett a gyülekezetben, mikor az emberek kezdtek felkelni, hogy bejelentsék a gyógyulásukat.

Cukorbetegségből gyógyult meg. Jobbról az első emeleten valaki diabéteszből gyógyult meg. Ne ijedjen meg a hőségtől, ami a belsejében természetfeletinek érződik. És eltűnt egy daganat (tumor) valakinek a nyaka hátuljáról. Valaki ott fent, a második emeleten. Érintse meg a nyaka hátsó részét és tapasztalni fogja, hogy a daganat eltűnt.

A „homloküreg gyulladás”-nak egy különös esete gyógyult meg éppen most. Önnek valami operációja volt az utóbbi két hónapban, de nem sikerült. Most ez a „homloküreg gyulladás” teljesen meggyógyult. Egy szív gyógyult meg. Valaki, aki félholt volt a szívével, éppen most meggyógyult.

Egy vak szem kitisztult és éppen most, míg beszélek, helyreállt a látása – ott fent, a baloldalon a második emeleten. Van itt egy férfi, egy idősebb férfi, valahol itt lent – balfelé mutatott – aki kínos prosztatara rákból gyógyul meg. Nem lesz szükség az operációra, Isten gondját viseli. Ó, mennyi itt ma a hatalom! – kiáltott. Mindenütt jelen van! Isten ereje mindenütt jelen van. Olyan erős, hogy alig bírok a lábamon megállni.

Az emelvény mindkét oldalán nagy embercsoport gyülekezett, hogy bizonyosságot tegyenek gyógyulásukról. Egy ajtónálló jelentette, hogy a sorban az első asszony az asztmás, akiről miss Kuhlman beszélt. Mások megvallottak, hogy ültek a helyükön, mikor miss Kuhlman jelezte a gyógyulásukat abból a betegségből, amit leirt. Mi ez? Mi ez? – kiáltott, mikor az egyik munkástársa egy fiatal nőt vezetett elő harisnyás lábakkal, az egyik első sorból. Keservesen sírt. A munkatárs a mikrofonhoz lépett és jelentette: Miss Kuhlman, ez a hölgy két éve tolószékben ült. Eljött a szolgálatra a tolószékben, és nézze meg most! Tolószékben! – kiáltott miss Kuhlman, mintha nehezen fogná fel a csoda hatalmas voltát. – Először látom őt. Meggyógyult és senki sem ismeri őt, csupán a Szent Szellem. Mondja, drágám, hová jár templomba? Déli baptista vagyok – mondta az két zokogó csuklás között.

Nos, ha baptista, hát ha baptistát meggyógyíthat Isten, mindenkit meg tud gyógyítani. A gyülekezetben kis nevetés hulláma futott át. Most felfedeztem valamit a gyógyultakra vonatkozólag. Látszólag nem volt benne séma. És eléggé meglepően a legtöbb gyógyult a közönséges felekezetekből került ki, nem a pünkösdiékek közül. Katolikusok, zsidók nyerték el Isten áldását a többi keresztyén között. Miss Kuhlman tétovázás nélkül rámutatott a próféciaára: „...az utolsó napokban, mondja Isten, kiöntöm Szellememet minden testre...” (Csel. 2:17).

Miss Kuhlman megkérdezte a fiatal nőt, aki a tolószékéből jött: Itt van a férje is? A hölgy bólintott és valahová felmutatott. Jól van, hívja ide – mondta miss Kuhlman. Egy férfi sietett le az oldalhajón. Három lépcsőfokot is átlépett egyszerre és karjaiba zárta a feleségét. Szinte felemelte a padlóról és a vállába tette az arcát. Mindketten nyíltan zokogtak és miss Kuhlman hátralépett, hogy zavartalanul játszódjék le az örömteli dráma a szemeink előtt.

Mellettem ült dr. Robert Hoyt, egy professzor. Odasúgta nekem: Most már látja, miért pártolom ezeket a szolgálatokat? A világot se mulasztanék el egyet is közülük. – Túlságosan meghatott voltam és csak bólintani tudtam.

Hozza a tolószéket – mondta Kathrin Kuhlman. Jókedvű volt, és a férjet beleültette a tolószékbe és kérte a fiatalasszonyt, hogy tolja őt helyre, le az emelvényről. A gyülekezet ordított örömeiben.

Az egyik ajtónálló egy fiatal arab nőt hozott a mikrofonhoz. Ez a fiatal nő azért jött Amerikába, hogy a szemét operáltassa meg. Holnap kellene bemennie a kórházba, és egy ismerőse elhozta ide. Most tökéletesen lát. Igazán tökéletes? – kérdezte miss Kuhlman a sötétbőrű fiatal nőt.

Igen – mondta az, láthatólag válogatva a szavak között és idegen kiejtéssel beszélt. Verrög volt a látóidegemen, de most tökéletesen látok. Nem értem, mi történt? Miss Kuhlman egy másik, az emelvényen álló orvost kérdezett meg, dr. Viola Frymant, és kérte, hogy vizsgálja meg a beteget. Az gyorsan megvizsgálta, majd hátralépett és feltartotta az ujjait, hogy számolja meg. A látás most láthatólag normális – szólt dr. Frymann. – Rendes körülmények között a verrög nem tisztul el a látóidegről.

Egy középkorú férfi Washington államból bizonyosságot tett, hogy a hátgerincsentjába valami infekció belerágt a magát, és három hónappal azelőtt eltávolították egy porcát. Elmondta, hogy nagy fájdalmai voltak a szolgálat kezdetekor, de azonnal meggyógyult, mikor miss Kuhlman kijelentette, hogy valaki gerincbajából meggyógyult. Megmutatta hogyan képes meghajolni és kinyújtózni minden irányba könnyedén.

Dr. Biery kommentált: Ami ezzel az emberrel történt, orvosilag lehetetlen. Ha egy porcot eltávolítanak, minden mozdulat szörnyű fájdalmat okoz. Ezt csak Isten teheti meg.

Öregecske férfi lépett a mikrofon elé. Láthatólag küzdött, hogy leplezze felindultságát. „Harminc éve már, hogy nagy fájdalmak nélkül nem bírtam nyelni. Most meggyógyultam.” Hogy történt ez? – kérdezte miss Kuhlman – és mikor? Úgy egy órával ezelőtt – vallotta be az ember. De nem mertem szólni, mert attól féltem, hogy a fájdalom visszatér. De elmúlt, és én beszélni és nyelni is tudok fájdalom nélkül. Mi az ön foglalkozása?

Most már visszavonultam – mondta a férfi remegve a meghatottságtól – de orvos voltam több, mint negyven évig. Fiatal háziasszony volt soron. Sírt. Mi a baj? – kérdezte miss Kuhlman. Fel kell hagynom a dohányzással – zokogta. Dohányzással? – mondta miss Kuhlman zavartan. Nem mondtam semmit a dohányzásról. Sohase prédikálok a dohányzásról, ön mégis abba akarja hagyni. Miért? Mert tiszta akarok lenni – mondta a nő. De nem tudom abbahagyni. Kutatott a kis táskájában és elővett egy csomag összemorzolt cigarettát. Letette a beszélő-asztalra. Ne tegye ide azt a dolgot – mondta miss Kuhlman mosolyogva. Dobja a földre, ahol a helye van. Isten elveszi a kívánságot iránta mostantól kezdve. Mindkét kezét a nő fejére tette és imádkozni kezdett: Drága Jézus, töltsd be ezt a kedves személyt szeretetteddel és erőddel, hogy többé ne kívánja a dohányzást – a nő térdel megcsuklottak és a földre hanyatlott. És így ment tovább.

Ez a férfi egy methodista gyülekezeti munkás – jelentette miss Kuhlman és egy jól öltözött középkorú férfit mutatott be, aki mellette állt az emelvényen. – Volt bátorsága idejönni és azt mondta: Miss Kuhlman, életemben és szolgálatomban nincs meg a Szent Szellem ereje. Kérem, imádkozzék, hogy elnyerjem. – Ezzel elkezdett imádkozni és a férfi a padlóra esett.

Ez isten ereje – mondta miss Kuhlman. Én nem csinálhatok semmit az ilyen dolgokkal, ez a Szent Szellem hatalma. Ha vannak itt más hasonló szolgálatban levők, akik szolgálatukban a Szellemből többre vágnak, jöjjenek előre. Azonnal voltak, akik mozgolódni kezdtek a helyükön és előrementek az emelvényre. Voltak, akik munkaruhában voltak, másoknak egyházi öltönyük volt. Sokan inkognitóban ültek a kongregációban, félve, hogy felismerik mivoltukat, de most, mivel szerették volna elnyerni Isten erejét, az emelvény megtelt papokkal.

Voltak ott epizkopális rektorok, presbiteriánus pásztorok, akik szégyen nélkül elismerték, hogy szükségük van mélyebb szellemi élményekre és éheztek szolgálatukban nagyobb isteni megnyilatkozásokra, teljesen figyelmen kívül hagyva, hogy saját gyülekezetüknek is lehetnek tagjai, akik jelen vannak a hallgatóság között. Nem hagyhatták elmulasztani az alkalmat. Miss Kuhlman mindegyikükért imádkozott. Egy fiatal nő volt soron.

Ez a fiatal hölgy egyetemi professzor Texasban és azt mondja, meg akar térni. Újjá akar születni – mondta miss Kuhlman a sokaságnak.

A gyógyulás pompás – folytatta – de a legnagyobb csoda egy emberi lélek eljutása a sötétségből a világoóságba. Nem bánnám, ha soha többé nem látnék testi gyógyulást, míg tudom, hogy vannak megtérésre hivatott lelkek. A testi gyógyulás semmi a lélek gyógyulásához képest. A gyülekezet sorai között hallható sóhaj keletkezett, mikor miss Kuhlman a fiatal nőhöz lépett és lágyan megérintette a fejét kezével. Drága Jézus, bocsásd meg a bűneit és kereszteld meg Szent Szellemeddel.

A nő térdei lassan megcsuklottak, míg hátraesett. Egy ajtónálló felfogta és óvatosan a padlóra fektette, ahol karjait ég felé emelve feküdt és ajkai lágyan suttoztak egy idegen, dallamos nyelven.

Hiszek a nyelveken szólásban, mikor ilyen történik, mint ez, önök nem? – kérdezte miss Kuhlman. A gyülekezet helybenhagyólag mormolt és bámulattal figyelt az emelvényre.

Majdnem fél öt volt a szent helyen. A szolgálát már több, mint három órája tartott, és láttam, hogy még mindig sokan állnak a bejáratnál és az elülső lépcsőn, nyújtogatva a nyakukat, hogy lássanak valamit a zsúfolt auditóriumban. A múlt hónapban több, mint háromezren mentek el helyhiány miatt, amint megtudtam.

Éreztem, hogy miss Kuhlman a szolgálát legmagasabb feszültségét érte el. Közeledtünk ahhoz a ponthoz, amit ő szolgálata legfontosabb részének tart. Hiszem, hogy Jézus Krisztus vére elég a bűneink jóvátételére. – mondta csengő hangon. A test gyógyulása, bármennyire csodálatos, másodrendű a lélek gyógyulása mellett. Ha önök sohasem születtek újjá, ha sohasem ízlelték a megváltás örömet, ha soha nem adták át teljes életüket Isten Fiának, Jézus Krisztusnak, azt akarom, hogy most azonnal tegyék meg. Jézus azt mondta: Azokat, akik hozzám jönnek, semmiképpen nem utasítom el. – És jöttek. Az orgona hangosan felbúgott, és az oldalhajók megteltek emberekkel. Mindenünnen özönlöttek az óriási auditóriumból, öregecskék, középkorúak, tinédzserek, mind jöttek. Sokan könnyeztek. Másoknak sugárzott az arcuk, mivel megéreztek a megváltás örömet, amint lejöttek az oldalhajóban. Sokan gyorsan jöttek, mintha félnének, hogy meggondolják magukat közben. Mások nehézkesen, láthatóan nehéz teher alatt. Megtöltötték az emelvényt és szinte eltorlaszolták a lépcsőt és a templomhajót, annyian mentek az emelvényre. Tolongtak, hogy közelebb juthassanak miss Kuhlmanhoz, hogy kezét tehesse rájuk és imádkozzék értük. Arcuk sóváran nézett, majd sugárzott, amint előre igyekeztek, hogy elég közel jussanak hozzá. Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni az áldását az ilyen szolgálathoz, mint ez – mondta miss Kuhlman azoknak, akik helyükön maradtak (és úgy látszott, hogy legalább a gyülekezet fele kijött az emelvényhez és körülállta azt). Mindaz, amit mondhatok, az, hogy örvendünk a csodálatos dolgoknak, amiket Isten ma ezen a helyen cselekedett. A hatalmas orgona felbúgott, a kórus kitörő örömmel énekelte az „Ő a mi lelkünk Megváltója” című éneket, és miss Kuhlman megfordult, hogy elhagyja az emelvényt. Azok között járt, akik toloszékekben ültek és nem gyógyultak meg és imádkozott majd egyik, majd másik felett. Kezét tette a tehetetlen testekre, melyek a hordágyakon feküdtek és imádkozott a kisgyermekéért, kiket szülőik karja nyújtott feléje.

A nagy auditóriumban levő tömeg igyekezett eltávozni, de nehezen ment. Egyesek a helyükön maradtak, arcukat Istenhez emelték, imába merülve. Mások, teljesen idegenek, egymás között beszélgettek.

Egy öregember, aki gerincferdülésből gyógyult meg, az oldalhajóban állt és bátortalanul, csodálkozva nézett körül. Hát nem csodálatos? – kérdezte, mikor elmentem mellette. Mire gondol?

A szeretet! Ezen a helyen érezheti ön is, nemde? – s csodálkozva nézett körül.

És igaza volt. Valaki megjegyezte: Kathrin Kulman nem hitből való gyógyító, ő a szeretet gyógyítója. Amint kifelé mentem a nagy auditóriumból, még túlterhelve Isten ereje által, azon kaptam magam, hogy azt kérdezem: Hol voltam én eddigi életemben? Visszagondoltam az évekre, melyek alatt templomokban voltam, ahol az emberek nem mondták ugyan, hogy Isten meghalt, de úgy tettek, mintha minden vasárnap az Ő temetésén lennének. Sok-sok név suhant át a fejemben: beteg barátok, szolgálattelvők, keresztyén emberek, testvérek, kételkedők, akiket szeretek. Mennyire szerettem volna, hogy megoszthatnám velük ezt az élményemet! Életem ezután soha nem lesz olyan, mint azelőtt.

Jamie Buckingham

Eau Gallie,

Florida.

ISTEN MINDIG VÁLASZOL A KISLÁNYOK IMÁDSÁGÁRA

(Egy kételkedő gyógyulása)

Fred Burdick

Fred Burdick épülettervező Foster Cityben, Kaliforniában. Ő és a felesége, Fran, az egyik nagyvárosban laknak, délre San Franciscótól. Huszonhárom éves volt és két kislány apja, mikor baleset érte.

„Mama, hányszor alszunk még, míg apu meggyógyul?” Egy hét óta Mária, hat éves, és Liza öt éves, anyjukat kérdezzétek így, mert teljesen biztosak benne, hogy Isten meg fogja gyógyítani apjukat; az apa mondja el, mi történt. Szürke, nedves délután volt. Majdnem befejeztük a négyemeletes épületet és helyére akartuk tenni a tetőt. Egy keskeny párkányon álltam négy emelettel az utca felett, és utasításokat adtam az embereknek az előregyártott tető felhelyezéséhez.

Amint az utca felett mozogtam, előrehajoltam, hogy egy szeget verjek be. Hirtelen és észrevétlenül a nehéz tetőszerkezet megcsúszott és az én hátamra siklott. Megtántorodtam, aztán leestem a be nem fejezett negyedik emelet padlójára. A tetőszerkezet lecsúszott a párkányon és a talajra zuhant, amely majdnem negyven lábnyi mélységben volt.

Tudtam, hogy súlyosan megsérültem. A munkavezető a közelben volt, de én sokkos állapotban voltam, és várnia kellett, míg mások segítségével ki tudott szabadítani. Szédültem és émelyegtem, míg egy létrán le tudtak vinni. Azonnal orvoshoz vittek, de nem tudta megállapítani, mennyire súlyosan sérültem meg. Csak huszonhárom éves voltam, és úgy éreztem, vissza tudok menni a munkámhoz. De rosszul voltam. Fájdalmaim mind jobban fokozódtak, és néhány nap múlva vissza kellett mennem a doktorhoz, aki újból megvizsgált és megröntgenezett. Ő azonnal beutalt a redwoodi kórházba általános kivizsgálásra. Ott a doktor megpróbálta megmagyarázni, mi történt. „Mr. Burdick, az ön gerincoszlopában több izom és ín szalag elszakadt. Ez különösen nagy nyomást gyakorol némelyik idegre. A vizsgálat paralizist mutat a lábában, ami növekedőben van, hiába is próbáljuk kezelni.” De a fájdalom elviselhetetlen volt, és én alávettem magam a kezelésnek. A következő három héten keresztül nehéz súlyokkal terhelt lábakkal feküdtem. A súlyokat csak akkor távolították el, mikor kezelést kaptam, ami masszázsból, izzasztásból és meleg fürdőkből állt. Jobban lettem, és a doktorok elengedtek, hogy mérsékelt mértékben dolgozhassak. Nem szabad emelni és hajlongani – intettek. De nem volt rá semmi ok, mert az állandóan jelenlevő fájdalom éppen elég figyelmeztetés volt.

Néhány nap múlva a fájdalom oly akuttá vált, hogy vissza kellett mennem a kórházba. Ekkor kodeininjekciókat adtak négy óránként, hogy csökkentsék a fájdalmakat, és újra kezdték a terápiát.

A napok múltak és én nehéz súlyokkal a lábamon feküdtem ágyamban, hogy a gerincemben levő izmokat kinyújtsák, megszabadítva az idegekre nehezedő nyomástól.

Mikor hazaengedtek, a doktor Frannak, feleségemnek szigorú utasításokat adott kezelésemre vonatkozólag, masszázssal, izzasztással, meleg fürdőkkel és állandóan sok orvossággal. Akkor még nem fogtam fel komolyan, de lassan rabja lettem a kodeinnek, ami mindennapi szükségletem lett.

A biztosítási tisztviselő azt ajánlotta, hogy kérjek kártérítést a vállalatomtól az elveszett munkaidő és az orvosi kezelés fejében. A doktorok 63 százalékos munkaképtelenséget állapítottak meg nálam. Ez megijesztett, mert eddig azt hittem, hogy jobban vagyok. A borzasztó valóság, hogy ily fiatalon félig nyomoréknak lettem minősítve, több volt, mint amennyit el tudtam idegileg viselni. Kezdem letörni. De mit volt mit tenni. „Megoperálhatjuk – mondták az orvosok – de a vizsgálat azt mutatja, hogy 80 százalékban beállhat a paralizis, ha megkockáztatjuk.”

Minden jobb ennél – mondtam. A fájdalom elviselhetetlen. Kérem, nagyon kérem, tegyenek valamit. De csak azt mondták: Várjunk.

Az ügyvédem perelt. Az Ipari Balesetbiztosító időszakos megállapodást ajánlott lábaim elvesztése és a nagy fájdalomban való állapot miatt.

Ez idő tájt csak bottal tudtam járni. A napokból hónapok lettek és a hónapokból évek. A fájdalom állandóan fokozódott, míg úgy éreztem, többé nem bírom tovább elviselni. Mind többször voltam a kórházban, és mind jobban függtem az orvosságok növekvő adagjaitól.

Otthoni életünk szegényteljes volt. Szegény Fran, megpróbált nagyon türelmes lenni velem. De hosszú kórházban fekvés után, mikor hazatértem, ugyanazt a kezelést akartam követelni tőle, amit ott kaptam, nem

tekintve, hogy még két kis gyermekre is gondot kellett viselnie a háztartáson kívül... Zsémbes, követelőző, kínlódó férjjel tetézve ... Azokon a hosszú napokon, mikor nem tudtam mást tenni, mint az ágytól a pamlagig vánszorogni és az orvosságomért ordítani, bizony türelme sokszor elfogyott. Hallottam, amint a fürdőszobába megy és tehetetlen elkeseredésében sír.

Szép otthonunk volt, amit magam építettem. De most börtön volt számomra. Átkoztam. Megátkoztam a süllyesztett nappalít, ami azt jelentette, hogy két lépcsőfokot kellett megmásznom, ha a konyhába vagy fürdőszobába akartam jutni. – Kislányaim, Mária és Liza szerettek volna velem játszani, de nem tudtam a térdeimen tartani, hát még felemelni őket. Időnként elestem és nem tudtam felkelni. A szomszédaim mondták, hogy ha látták a kis Máriát átszaladni az utcán, tudták, hogy valakinek jönnie kell, hogy felemeljen engem a padlóról. Elkeseredtem és bátortalanná lettem. Egyik orvostól a másikhoz mentünk. Az izmaid és inszalagjaim meglazultak és néha becsípték az idegeket. Valami nyomás vagy hirtelen mozdulat borzasztó fájdalmat okozott, és néha paralizist. Az éjszakák rosszabbak voltak, mint a nappalok. Ha aludtam, Fran mondta, hogy egész éjjel nyögtem a kintól. Sok éjjelen nem aludtam, és mindenfelé kószáltam a sötét házban, megnyugvást keresve.

Az orvosságok keveset használtak, legtöbbször csak az első alkalommal. Nem tudtam, hogy ha az alkohol összekeveredik az orvossággal, megölhet. Nem lehet ezzel eléggé vigyázni! Csak az mentette meg az életemet, hogy korán este valami nehéz ételt fogyasztottam, ami feloldotta a pirulákat.

Azt hiszem, a legtöbb ember ekkor Istenhez fordult volna utolsó vigasz gyanánt. De én rebellis (lázádozó) voltam a vallásban. Korábbi életemben akaratom ellen erőltették rám, és most lázadoztam minden szellemi dolog ellen. Még fájdalmaim közepette is gúnyolódtam azok felett, akik azt mondták, hogy majd imádkoznak értem. Nyers, szívós tervező mérnök-főnök voltam, és nem volt szükségem anyámasszony katonáira, akik Istenben hisznek. Ez gyengeség lett volna, én megállok a magam lábán.

De nem álltam egyedül. A gyógyszerekre támaszkodtam. Le fogjuk szoktatni önt a pirulákról – mondta az orvosom. A kodein már narkomániássá tette önt, a legutóbbi vérvizsgálat ezt mutatja.

Vitatkoztam vele, hogy engedje továbbra is. Nem bánom, ha narkomániás vagyok is – mondtam. Mit számít? Hiszen úgyis menthetetlen vagyok. – Megengedte, hogy továbbra is szedjem, gondolom, tisztán szájalomból. Csak Isten és Fran tudta, mennyit szenvedek. De Fran volt az egyetlen, akinek panaszkodtam.

Akkor, 1966-ban Frant megoperálták. Mikor hazajött a kórházból, én már testileg, lelkileg roncs voltam.

Az első estén még gyenge volt a műtétől, de vacsorát készített és megpróbálta kitakarítani a konyhát. Sohase próbáltam egyedül menni a konyhából a nappaliba, amiatt a két lépcsőfok miatt, de ezen az estén kibotorkáltam a konyhából, hogy televíziót nézzek. Mikor elindultam lefelé a lépcsőn, térdeim megrogytak. Anélkül, hogy óvakodhattam volna, előrebuktam a nappaliba, ahol borzasztó kínok közt fetrengtem.

Mária az anyja után kiabált. Fran a lépcső tetején állt, kezével befogta a száját, hogy elfojtsa kiáltását. Hozzám futott, de képtelen volt lábra állítani. Még sohase voltak ilyen nagy fájdalmaim.

A telefonhoz futott, hogy felhívja a szomszédot, de izgalmában elfelejtette a számokat. Az ajtó becsapódott mögöttem, amint kifutott az utcára a sötétben sikoltozva segítségért. Szomszédunk és három fia siettek segítségünkre és a pamlagra emeltek. Hideg verejték lepett el, reszkettem és kínomban sikoltoztam minden mozdulatnál. Fran felhívta az orvost. Az felismerte a hangját a korábbiak nyomán és azt mondta: Amint csak lehet, vigyék a kórházba.

Ezúttal hét hétig maradtam a kórházban. Eljött a karácsony és az orvos huszonnégy órára hazaengedett. Lassan járjon és lépcsőre ne menjen – mondta, különben ez lesz az utolsó lépcsőjárása.

Karácsonyt ünnepeltük. Fran lemondott a nagy étkezésről, hogy engem hazahozzon a kórházból. Az asztalhoz menet elestem és nem tudtam újra felállni. Ismét vissza kellett vinni. A gyerekek egész nap sírtak.

Mikor végül hazaengedtek február végén, a doktor feldíszített egy köteléssel, ami a vállamon át csüngve szorosan átkötötte a derekamat és a csípőmet. De a gerincemben levő nagy mennyiségű kalcium-lerakódás miatt ezt szinte lehetetlen volt viselnem. A doktor szerint az egyedüli mentés most már a műtét lett volna.

A kórházban négyóránként demerol-injekciókat kaptam, de otthon ez nem volt lehetséges, és ezért ismét a pirulákra szorultam. Úgy látszott, nem bírtam eleget bevenni. Megrögzött narkomániássá lettem. De a fájdalom oly erős és állandó volt, hogy nem is bántam. Úgy láttam, itt a világ vége.

Míg a kórházban voltam, otthon történt valami különös. Feleségem és a szomszédasszonya meghallgatták Kathrin Kuhlman rádióadásait San Francisco-ból. Aztán a szomszédasszony odaadta a könyvet: „Hiszek a csodákban”, és megkérték a papjukat, látogasson meg engem a kórházban.

Fran élete megváltozott. Római katolikus volt, de sohase vette ezt komolyan. Most Istenben való hite feléledt, mint ahogy a fű sarjad, mely hirtelen talajt talál a sziklarepedésben, és felfelé tör a napsugár felé.

Mikor hazamentem, Fran úgy vélte, viszonznunk kell a pap szívességét, és részt kell vennünk egy szolgálatán. Nagyon mély hatást tett ránk a gyülekezet szeretete, és néhány hét múlva beléptünk a közösségbe.

Az események elkezdődtek. Fran, akit mindinkább meghatott Kathrin Kuhlman, megtudta, hogy nemsokára beszélni fog San Francisco-ban. Már minden jegy elkel, de az előző napon szomszédunk, akinek jegye volt, beteg lett, és átadta az övét Frannak.

Másnap elragadtatástól áradozva jött haza. Az emberek meggyógyultak! Láttam! – kiáltotta. Beszéltem egy nővel, aki valami hátbajából gyógyult meg. Fred, egészen bizonyos vagyok benne, hogy veled is megtörténhet ez. Miss Kuhlman hat hét múlva ismét San Francisco-ban lesz. El kell menned erre az összejövetelre! Meg fogsz gyógyulni! Vagy elment az eszed, vagy ittál – mondtam én. Tényleg részeg volt, de akkor még én nem tudtam erről az „Új borról”.

Imádsággal bombáztak. Látogatóim voltak az egyháztól és azt mondták, hogy imádkoznak értem. Udvarias voltam, de magamban kinevettem őket. Később megtudtam, hogy voltak, akik böjtöltek és egész éjjeleken át imádkoztak értem. Fran szidott. „Szégyelld magad. Ezek sebesre térdelik a térdüket miattad, te pedig kigúnyolod őket.” De én belefásultam a szenvedésekbe. Az ügyvédem azt mondta, hogy folytatnunk kell a pert a vállalatom ellen, miután oly nagyon rosszabbul lettem. Frannak más tervei voltak. Meg volt róla győződve, hogy meg fogok gyógyulni K. Kuhlman szolgálatán. Időpazarlás – mondtam én, de ő csak bízott továbbra is. Rá akart beszélni, hogy meghallgassam K. Kuhlman könyvét, amit fel akart olvasni nekem.

„Hallgasd csak meg! Nem csodálatos?” – mondta, és könnyek peregtek le az arcán, amint egyik csodát a másik után olvasta fel.

„Inkább megsüketültem a te sírásodtól, sőt meg is némultam ezektől a buta tündérmeséktől” – mondtam.

„Eredj hát, te kételkedő – mondta. Isten mégis meggyógyít valahogyan.”

Elmondta Máriának és Lizának, hogy Isten meg fog gyógyítani engem, és ettől fogva esti imájukban értem is kezdtek könyörögni.

Egy délután Fran éppen a könyvet olvasta, mikor a kislányok átszaladtak a szobán és kiverték kezéből a könyvet. „No, most nem tudom, hol tartok” – fedte őket. De mikor kinyitotta a könyvet, hogy megkeresse a lapot, szeme ezekre a sorokra esett: Isten mindig meghallja a kislányok imádságát.

Ez megtette a hatását. Ettől fogva semmi se tudta eltántorítani a hitétől, hogy meg fogok gyógyulni.

„Intelligens ember nem hiheti el ezt a gyógyítási maszlagot” – mondtam. De Fran erősen kitartott és jegyet váltott a buszra, amely a környékünkről a gyülekezet helyéig ment.

Új orvossal vizsgáltattam meg magamat, hogy egy másik kórházba mehessek kivizsgálásra épp azon a hétvégen, mikorra Fran a szolgálatra akart vinni. De ugyanakkor vitatkoztam vele, hogy a kockázat ellenére, hogy megbénulok, megoperáltatom magam. Szabadulni akartam a szenvedéstől.

„Fred, kérlek, függeszd fel egy hétre – kérlelt Fran. El kell menned Kathrin Kuhlman szolgálatára. Nem tudnád elérni, hogy a doktor várjon egy hétig? Hétfőn, a szolgálat után mehetsz, ahová akarsz. Kérlek, halaszd el!”

„Az orvos azt hiszi majd, hogy bolond vagyok – mondtam. Nem intézkedhetsz a saját akaratod szerint. Ez az ő dolga.” Sírt, fenyegetőzött, kiabált. Mindent elkövetett, amit asszonyok szoktak ilyenkor, hogy megváltoztassa a véleményemet.

Fran, te nem érted ezt. A biztosító már 28 ezer dollárt fizetett ki orvosi számlákra. Most ezt is jóváhagyták. Nem mondhatom le.

De megtettem. Nem volt más út, hogy az egészségemet visszanyerjem az ő akarata szerint. Ezért az elhatározásomért egész további életemben hálás leszek Istennek. A következő vasárnap beszálltunk a

legrégibb, legrozogább járműbe, amit valaha is láttam. „Ez egy busz?” – kérdeztem gúnyosan, mikor leültünk a kopott ülésre. „Sajnálom, drágám – mondta feleségem – de meg fogja érni, meglátod.”

Amint a rossz úton zötyögtünk, úgy éreztem, hogy minden fájdalomcsillapító hiába volt. Minden kő, minden mélyedés zökkentett egyet a kocsin, és a gerincem iszonyatosan fájt miattuk. Franre néztem. „Ez az átkozott kocsi minden gödörbe belemegy.”

„Fred – mondta, és a könnyei folytak az arcán. – Ha nem tudnám bizonyosan, hogy meg fogsz gyógyulni, hagytam volna, hogy ne jöjj el. De tudom... biztosan tudom, hogy meggyógyulsz.”

„Honnan tudod? – sziszegtem kínjaim között. – Miért vagy olyan biztos benne?”

„Nem tudom. Csak bízom Istenben és érzem, hogy Ő akarja, hogy meggyógyulj. Oly régen imádkoztam ezért én és a gyermekek is. És tudod, miss Kuhlman azt mondja, hogy Isten mindig felel a kislányok imádságára. Még azért is imádkoztam, hogy már a szolgálat elején gyógyulj meg, hogy azután örvendhessek neki.

Csendesen ültem, saját mérgemben és kínomban őrlődve, amint az öreg busz továbbgördült. Fran ismét megszólalt, válogatva a szavakat: „Fred, annyira bízom benne, hogy meggyógyulsz, hogy megkértem anyádat, viselje gondját a kislányoknak ma éjjel, hogy mi nyugodtan ünnepelhessünk.”

„Mit mondasz?” – törtem ki. A kéretlen szeretete elég kellemetlen volt, de ez már több volt a soknál. De ő éppen lehajtotta a fejét és láttam, amint mozog az ajka és csendesen imádkozik.

Mit használ? – gondoltam. Meg vagyok fogva. Meg kell tennem, amit lehetséges. De soha többé nem hagyom magam befogni ilyen csapdába, mint ez.

Bár csak egy órával is előre tudtam volna látni! Bár csak tudtam volna, amit Isten elrejtett előlem! De meg voltam kötözve tudatlanságom és csekély hitem által, és ezért belépkedtem a gögöm és önsajnálatom által készített börtönömbé.

A busz éppen az auditórium ajtaja előtt állt meg. Mire bementem, minden helyet elfoglaltak az alsó szinten. Frannak egy barátnője segített felvinni a felső emeletre. Egy másik barátnője, egyházunk tagja látott minket jönni, és átadta a helyét. Csendben leültem és nagy fájdalmaim voltak. Fran állt, a falnak támaszkodva az oldalhajójában, mellettem. A kórus éppen befejezte az éneket, mikor miss Kuhlman megjelent az emelvényen. Ragyogó piros ruhában volt, és a gyülekezet tetszésnyilvánítására integetett nekünk. Aztán énekelni kezdett, intve, hogy mi is csatlakozzunk hozzá. Körülöttünk mindenki énekelt, kivéve természetesen engem. Mit képzelsz, kicsoda ő? – füstölögtem magamban. Egy női prédikátor. A legnagyobb számárnak kellene lennem, hogy ilyesmi által hagyjam magamat megfogni. Amint a szolgálat folytatódott, emberek kezdtek felmenni az emelvényre, és azt mondták, hogy meggyógyultak. Miféle mágia volt ez? Biztos, hogy ezek mind nem mondhatnak valótlanúságot!

Ekkor miss Kuhlman megállt és az emeletre mutatott: Van itt egy fiatalember, ott az emeleten, aki éppen most gyógyult meg egy súlyos gerincsérülésből. Ott van valahol az emeleten. Nem tudom ki az, és mi a problémája, de éppen most gyógyult meg. Álljon fel. Álljon fel, és fogadja el a gyógyulását!

Fran lökdösni kezdett „Fred, Fred, megvan! Rólad van szó. Állj fel, állj fel!”

Körülnéztem. Néhányan rám néztek. Zavarban voltam és nem akartam mozdulni.

„Fred, Isten meggyógyított! Állj fel és fogadd el!” – mondta újra Fran.

Megráztam a fejemet és igyekeztem olyan messzire csúszni tőle, amennyire csak lehetett az ülésen. De miss Kuhlman egyik segítőtje feljött hozzám és fölém hajolt. „Azt hiszem, miss Kuhlman önről beszélt. Nem önnek volt gerincsérülése?”

Üres tekintetemet rávettem.

„Miért nem bízik Jézusban és áll a saját lábára?” – kérdezte.

Meg akartam rázni a fejemet, de valami titokzatos erő kényszerített, hogy lábra álljak. A szék karfája felé nyúltam, hogy megtámaszkodjak, de megállapítottam, hogy nincs szükségem többé a karjaim támasztékára. Magamtól is meg tudtam állni. És a fájdalom ... a fájdalom elmúlt. Előrenyúltam és lassan ide-oda kezdtem fordulni. E gyülekezeti munkás kérte, hogy lépjek az oldalhajóba és hajoljak különböző irányba. Alig tudtam elhinni. A fájdalom elmúlt. A hátam hajlékony és nyújtható volt. Odafordultam Franhoz, hogy valamit mondjak neki, de ő sírt: Ó, Fred, dicsőítsd Istent! Dicsőítsd Istent! – csak ennyit tudott szólni.

Hihetetlen volt. Nem imádkoztam. Egy szikrányi hitem se volt. Ehelyett gúnyolódtam és csipkelődtem. És mégis, hirtelen és minden ok nélkül csodálatosan meggyógyultam. „Járjon hátrafelé és előre a teremben” – mondta a gyülekezeti munkás. Ennél többet tettem: futni kezdtem. Le a földszintre, aztán fel. Az emberek néztek rám. Voltak, akik felemelt karokkal dicsőítették Istent. Bántam is én! Én meggyógyultam!

A gyülekezeti munkás megkérdezte: Nem akar lejönni az emelvényre velem?

Nem vártam meg, hanem elindultam lefelé a lépcsőn. Mikor a földszintre értem, visszafordultam és ismét felszaladtam. Ezt háromszor egymásután megcsináltam. Valóság volt! Még a talaj egyenetlensége sem okozott fájdalmat a lábamban. Úgy éreztem, mintha sohase lettem volna beteg. Semmi fájdalom, semmi sérülés, semmi merevség nem volt többé.

Mikor közeledtünk az emelvényhez, miss Kuhlman felém nyújtotta a kezét: Hogy hívják, fiatal ember? Meggyógyult? Sohase tudtam a nyilvánosság előtt beszélni, de most ott álltam a több ezer ember előtt és elmondtam, mi történt velem. Viharos tetszésnyilvánítással fogadtak. Az egész auditoriumban mindenki dicsőítette Istent. Azon kaptam magam, hogy én is ezt mondom: „Dicsőség Istennek! Köszönöm neked, Jézus! Köszönöm!” és még mielőtt tudtam volna, Isten ereje alatt teljes hosszúságomban a talajra zuhantam. Én, a kételkedő, meggyógyultam! Fran és én ezen az éjszakán ünnepeltünk. Sohasem volt boldogabb emberpár ezen a földön.

Azután vissza akartunk menni az anyámhoz, hogy elhozzuk a gyerekeket. Három év óta először fel tudtam emelni őket. „Fred, a hátad!” – sikoltott anyám. Erősebbnek éreztem magam, mint valaha is életemben.

Egy évvel ezelőtt, mikor még dolgoztam, persze csak néha, a jobb hüvelykujjamat becsíptem két gerenda közé. Letépte róla a húst és a bőrt, csupán a csont maradt ott. Az orvosok műanyagból tettek rá borítást, majd saját karomról vett bőrral befedték. Csupán dísznek – mondták, és persze nem lehet mozgatni, sem nem érez, mivel nem élő. Ezen az éjjelen Mária és Liza azt kérdezték: „Apu, a hüvelykujjad is meggyógyult?” Nevettem. „Nem, angyalkáim. Isten nagyon jó volt, hogy a hátamat meggyógyította.” „De mi az ujjadért is imádkoztunk – mondták csalódottan. – Azt hittük, Isten erre az imádságunkra is felelni fog.” Megsimogattam a fejüket: „Azt hiszem, egy gyógyulás is éppen elég, nemde? Különben ez a hüvelykujj csak mesterséges. Azt hiszitek, Isten élővé tudja tenni?” De úgy láttam, ők éppen ezt hitték.

Elhatároztuk, hogy néhány ismerősünkkel a templomba kocsizunk, hogy bizonyosságot tegyek a gyógyulásomról. A vasárnap esti szolgálat már folyamatban volt. A városon keresztülhaladva hirtelen éles nyilallást éreztem a jobb kezemben. Lenéztem. A hüvelykujjam rángatózott. Mozgatni tudtam. Érzés volt benne! Élet volt benne! Ó, papa – kiáltottak a kislányok – Isten felelni tud az imádságunkra, ugye? – Bizony megtette. Két nap múlva minden kalcium-lerakódás eltűnt a gerincemből. A daganat és a csomók teljesen eltűntek. De most már mindenre el voltam készülve.

Másnap felhívtam az ügyvédemet. Lefújhatja a pert – mondtam. Meggyógyultam.

„Mit?! – kiáltott a telefonba. – Ez tréfa, vagy valami más hasonló?”

„Nem. A hátam rendbejött.”

„Várjon! Ne szóljon egy szót se többet. Azonnal jöjjön az irodámba és beszélünk róla. De ne szóljon senkinek semmiről.”

Megígértem, de nem volt szívem megmondani, hogy már jó pár ezer ember tud róla tegnap óta. Igyekezett meggyőzni arról, hogy pszichoszomatikus szünetelésről van szó. „Néhány hétig várjon és majd elmúlik – mondta. Ha a dolgok visszatérnek normális állapotukba, újra visszatér a fájdalom és folytathatjuk a pert.” „Semmi értelme sincs. Meggyógyultam.” „Nem lehet! – kiáltotta. A hátak nem gyógyulnak meg egy éjjel alatt.”

Ott hagytam, de nagyon meg volt ijedve. Egyre azt ismételte: Várjon néhány hétig, és ismét normális lesz. De én három évig kínok közt voltam és nem kívántam vissza ezt a „normális” állapotot. Meggyógyultam, és ezt semmi pénzen nem lehet megvásárolni.

A következő héten Fran és én első kirándulásunkat tettük. A Tehoe tóhoz mentünk a sípályára. Mindig szerettem síelni és nagyon fáj, mikor azt hittük, többé nem síelhetek.

Fran és néhány barátunk (azok, akik annyit imádkoztak értem) egy dombtetőn állva maradtak. Segítettek felcsatolni a sílécet, aztán nekiindultam. Iszonyatos sebességgel rohantam lefelé a dombról, mikor egy

akadályhoz értem és a levegőbe repülve egyenesen fejjel egy fának mentem. Mikor feltápáskodtam és kiráztam a havat a fülemből, hallottam, amint Fran a domb tetejéről lekiáltott: Dicsőség Istennek!

Nevettem és magamban, levegő után kapkodva, azt mondtam: Ámen.

Három hét múlva, mikor legközelebb felvettem ruhámat, hogy a templomba menjek, megtapogattam a zsebeimet. Egészen megfeledkeztem a gyógyszerekről, a narkotikumokról. Egész idő alatt eszembe se jutottak. Akkor elvittem magammal a gyülekezetbe, hátha szükségem lesz fájdalomcsillapítóra. De gyógyulásom teljes volt. Tudom, soha nem lesz rá többé szükség.

Júniusban visszamentem a munkámhoz. Azóta leestem létrákról és megütöttem a hátamat úgy, hogy más nyomorék lett volna tőle. De úgy tűnik, a hátam acélból van. Erősebb vagyok, mint azelőtt.

Barátaim közül többen meglepődtek, hogy visszamentem régi munkahelyemre, mint tervező. Azt gondolták, egyszeriben prédikátor vagy misszionárius leszek. De én még mindig ugyanaz a Fred Burdick vagyok. Ó, szeretem Istent teljes szívemből és sohase mulasztok el egy alkalmat sem, hogy elmondjam az embereimnek vagy klienseimnek, mit tett velem Isten. Senki se hálásabb Istennek, mint én. Még mindig tervező vállalkozó vagyok. A legtöbb időmet nyers, erős emberek között töltöm – téglázok, ácsok, bádigosok stb. között. Nem vagyok prédikátor – nem próbálok kegyesnek vagy vallásosnak látszani. Mindaz, amit tudok, az, hogy valamikor reménytelenül nyomorék voltam és most egészséges vagyok, és ezt Isten tette velem.

Egy kicsit bánt, hogy az emberek azt hiszik, hogy nekem szolgálatba kellett volna mennem vagy valami hasonlót. De átolvastam a Bibliát és figyeltem azokra, akiket Jézus meggyógyított. A gadarénushoz értem. Az követni akarta Jézust épp úgy, mint az apostolok. De Jézus azt mondta: „Menj haza a barátaidhoz és mondd el, mily hatalmas dolgot cselekedett veled az Isten.” (Mk. 5,10.) Ezt tettem én is.

Este, nehéz napi munkám után, senki se fogja tudni, mit jelent nekem, mikor asztalnál ülök és a kis Liza így imádkozik: „Köszönöm, Uram, hogy meggyógyítottad a papát.” ő sose fogja elfelejteni. Én sem.

NE KUTASSUK, MIÉRT?

Clair B. King M.D.

Nagyon tisztellem az orvosokat – és az orvosokkal való beszélgetéseim folytán hiszem, hogy nem lehet valaki igazi orvos anélkül, hogy vallásos ne lenne.

Nem meglepő, hogy vannak orvosaink, akik betegek vagy saját tapasztalatuk folytán arról beszélnek, létezik Isten általi, imádság folytán létrejött gyógyulás. Miután minden gyógyulás Istentől jön, a sebész elvégzi a műtétet, de várni kell egy magasabb hatalomra, hogy végbevigye a gyógyulást. Egy orvos receptet írhat, de Isten gyógyít.

Dr. King szemész Cantonban, Ohióban 1935. óta. Ezt megelőzőleg általános praxisa volt ugyanitt tíz évig. Az Amerikai Szemészek Akadémiájának tagja, volt elnöke más egyesületnek, s a 750 ágyas Aultman kórházban dolgozik. Két féle specialista képesítése van a pennsylvaniai egyetemről, A Szent Lukács orvosi egyesület tagja, és aktív vezetője a presbiteriánus egyháznak Cantonban.

A csodák természetüknél fogva kizárják a tudományos magyarázatot. Csodát elemezni annyi, mint elemezni a végtelenséget vagy örökkévalóságot. Lehetetlenség ismerni Isten gondolatát és lehetetlenség kikutatni útjait. A csodákat sohase lehet megérteni, egyszerűen el kell fogadni őket. Hiszek a csodákban, nemcsak, mert láttam olyat – mégpedig sokat –, hanem mert hiszek Istenben. Sőt, bár nem tudom megérteni vagy megmagyarázni, mi okozza, ha egy valaki csodálatosan meggyógyul valami sérülésből vagy betegségből, mindazonáltal, mivel hiszek Istenben, elfogadom. (Nem értem a rádiót vagy a televíziót sem, de ez nem akadályoz meg abban, hogy élvezzem őket.) A hitből való gyógyulás nem helyettesítője a gyógyszereknek vagy a sebészetnek, hiszen jó az orvosság, amit a tudomány hozott létre. Az orvosok eszközök Isten kezében. És tény az, hogy Isten sokszor inkább választja az eszköz nélküli gyógyítás módját. Ennek inkább örülnünk kell, mint haragudni érte.

Nem mindig voltam ezen a nézőponton, bár már évek óta keresztyén vagyok. Tény az, hogy csupán évekként azután volt olyan élményem, amely Isten gyógyító erejéről meggyőzött, hogy realizáltam, mi is történt tulajdonképpen. 1953. augusztusában történt, hogy az öt éves Róbert Kas-nert hozták hozzám, hogy sérült szemét kezeljem. Egy üvegszilánk esett a pupillájába. A szemvíz kifolyt, és az írisz kiállt a sérülés helyéről.

Fiam és én az Aultman kórházban teljesítettünk szolgálatot. Az íriszt visszahelyeztük a helyére és betapasztottunk egy lecsüngő sérült részt. – Tizenkét nap múlva egy szombat reggel levettük a kötést és láttuk, hogy a lecsüngő rész nem tart, az írisz újra kijött a helyéről a pupillán keresztül. Újra operálni kellene, és ennek időpontját keddre tettük, három nappal későbbre.

A hét végére haza engedték a gyermeket a szülőkkel, de kedden reggel már újra az operáló asztalon volt és előkészítettük a műtétre. Mielőtt hozzákezdtem volna, még egyszer megvizsgáltam a gyereket. Nem tudtam hinni a szememnek, hogy mit láttam, és hívtam a fiamat, hogy ő is nézze meg. A szem teljesen egészséges volt. Nem volt rajta mit operálni. Meg voltunk lepve, sőt kissé zavarban is voltunk. Nem volt más hátra, mint leszerelni mindent, és a fiút visszavinni a szobájába.

Megíjedtem és a gyerek szüleit hívtam. Az ő válaszuk megvilágította a helyzetet. Elvittük Robertet a K. Kuhlman szolgálatra vasárnap. Imádkozást ajánlottunk fel a gyógyulásáért.

Hat nap múlva ismét megvizsgáltam a szemet. Jól gyógyult, jó kozmetika – írtam az elbocsátó lapjára. 1954. január 9-én, majdnem négy hónappal később teljesen tünetmentes volt. Teljesen érthetetlen volt előttem mindez, és ezért hagytam, hogy feledésbe menjen. De 1957-ben egy clevelandi templomban előadást hallottam E.G. Nealtól, aki a hitből való gyógyulásról beszélt. Ekkor kezdtem érteni. Megvettem a könyvét: „Réporter Finds God through spiritual healing” (Egy riporter megtalálja Istent a szellemi gyógyulás által), és megértettem. Mindig hittem abban, hogy a vallás meggyógyítja a lelket és az orvosság a testet. Lehetséges, hogy Isten a testet is meggyógyítja? Mikor orvosi pályámra készültem, az iskolában úgy tanultam, hogy van orvosság, ami gyógyít, és vannak doktorok, akik rendelik az orvosságokat. Az emberek anyagiasak, azt gondoltam, ezért őket csak anyagias (materiális) gyógyszerekkel lehet kezelni.

Most megértettem, hogy az ember materiális, és egyszer s mind lelki felépítésű, és Isten, a nagy Gyógyító, gyakran átlépi természeti törvényeit természetfeletti törvényekkel szeretetből és kegyelemből, és csodálatos módon gyógyít. Ezzel a megújult felfogással, megértéssel hallgattam dr. A.W. Price előadását Philadelphiából, mikor Chatauquaban beszélt a következő nyáron. Ott volt egy kis nyári lakunk, de én soha

ügyet se vettem az ott elhangzó lelki gyógyulásról szóló előadásokra. Most nemcsak meghallgattam és megértettem, de azzal végeztem be a hetet, hogy csatlakoztam a Szent Lukács orvosi rendhez, amely a lelki gyógyulások tanításának és gyakorlásának szentelte magát.

Visszatérve Catonba indítatva éreztem magam, hogy meggyőzök másokat nemcsak arról, hogy az ilyen gyógyulás lehetséges, hanem hogy kívánatos is. Néhány társam, különösen a lelkészem (aki különben jó barátom volt) azt mondta, hogy lelki betegség tünetei mutatkoznak rajtam. – Különben azóta mindezek beléptek a Szent Lukács orvosi rendbe.

Röviddel ezután, miután egy ideig Indiában voltam, mint misszionárius orvos, megszoktam, hogy műtét előtt hangosan imádkozzam. A misszionáriusok mind ezt teszik. Mikor visszatértem a gyakorlathoz, megértettem, hogy amit a misszió mezején megtettünk, érdemes itthon is gyakorolni. Félretéve minden büszkeséget elhatároztam, hogy a műtőben hangosan imádkozom operáció előtt. Sohase bántam meg.

Az egész műtő hangulata megváltozott. A betegek, ápolók, asszisztensek – mindnyájan változáson mentünk át azáltal, hogy Istenhez folyamodtunk imádságunkban, mielőtt a műtétkezhez kezdtünk volna. Megborzongatott annak tudatosítása, hogy a Nagy Orvos mellettünk van. Az ő jelenléte a felelőségnek nagy terhét leveszi a vállunkról.

Nemcsak az operáló teremben van elhatározó jelentősége, hanem a beteg gyógyulása szempontjából is. Ez különösen megáll az olyan páciensek között, akiknek lelki problémáik vannak, és akik szabadulást nyertek ezen a téren.

Még kétségeim voltak, hogy vajjon Isten az imádság következtében tényleg közbelép-e és szervileg azonnali gyógyulást ad-e. Mindig hittem abban, hogy Isten a testet azonnal és igazán meg tudja gyógyítani, de sohase tudtam, hogy akarja-e. Ez csak azóta van, mióta a Kasner-eset történt.

Visszamentem és újra megvizsgáltam. A pupilla sérülése tökéletesen meggyógyult, sebheg nélkül. Ezt csak Isten tudja megtenni. És megtette K. Kuhlman imádságára.

Többet szerettem volna tudni róla, ezért Pittsburghba utaztam, Pennsylvániába, hogy részt vegyek csodaszolgálaton. Később személyesen is beszéltem vele.

Nekem semmi tennivalóm nincs ezekkel a gyógyulásokkal – mondta. Mindezeket a Szent Szellem végzi.”

Az a tény, hogy ő nem „csinálja” a gyógyításokat, meggyőzött arról, hogy szolgálata természetes. Ugyanakkor bevallotta nekem, hogy sohase olvas könyveket az isteni gyógyulásokról, mert azt akarja, hogy tiszta elmével, tiszta csatornája legyen a Szent Szellem erejének. „Mikor kilépek az emelvényre – mondta – teljesen Istentől függök. Bizom Istenben, hogy csodák fognak történni – és meglesznek.” Nincs semmiféle szellemi zárlat, vagy más ilyesmi. Ez a szellemi gyógyulás titka. Orvosi szempontból itt nincs mit megérteni, sem magyarázni. Nekünk, doktoroknak csekély tudásunk van. Sokszor ez a tudás az igazság elzárója lehet. A tudás nem mindig ad választ. Vannak dolgok, amiket hitben kell elfogadnunk.

Lehet, hogy ez az értelme annak, amit Pál mond: A világ bolondjait választotta ki magának Isten, hogy megszégyenítse az erőseket. (1 Kor. 1,27)

És az értelem szerint a szellemi úton való gyógyulás épp oly lehetetlenség, mint értelmünk által Isten létezése.

NAPFELKELTE KANADÁBAN

Kenneth May

May és felesége egy kétszáz acres farmon élnek, gabonát termelnek és állataik vannak Foresters Fallsban, Ontario, Canadában. A férfi nagyapja építette a házat 1871-ben, és ő a harmadik generáció, aki itt él. Két férjezett lányuk van, az egyik Lachineben lakik, a másik Pittsburghban. A férfi 59 éves volt, mikor ez a történet kezdődött 1966. nyarán. A nap már lehanyatlott a horizont mögé és alkonyat volt, mikor bevitem a traktort a csűr mögé, és fáradtan ballagtam át a hátsó udvaron a régi kétemeletes ház felé, mely születésem óta az otthonom volt. Vörös-fehér skót juhászkyutánk mögöttem lépkedett és nyalogatta a sötét, ami a kezemen gyűlt meg az egész napi munka alatt a földeken. Nagyon fáradt voltam és arra gondoltam, milyen jó lesz Margit forró lángosát enni és meleg fürdőt venni, és siettem minél előbb bemenni a házba.

Felmentem a lépcsőn a kis előtérbe, ami a konyha mögött volt, levertem a sarat a cipőmről és leráztam a maradék szalmát az ingemről, ami nedves volt. Végeztél a szénával? – kérdezte Margit a tűzhely mellől, miközben letörölte az izzadságot a homlokáról a kötényével. Igen, de ez olyan jó dolog, amit csak egyszer tudok megtenni egy évben. Nem gondolom, hogy tovább bírom-e? Kenneth – mondta – gondold meg, hogy már nem vagy olyan fiatal. Nemsokára hatvan leszel. Jó, jó, ne hozd eszembe – mondtam, és kimentem, hogy vacsora előtt megmosakodjam.

Elnéztem a régi házat. Majdnem száz éves vagy, öreglány, morogtam magamban. Már gyógyítgattunk egy kissé, de oly sok év után természetesen megromlottál. Talán ez történik velem is. Talán én is elkoptam.

A bal kezem a jobb karom alá tettem, és éreztem a nagy csomót, ami a karom gödrében növekedett. Azt hiszem, ez a vég kezdete – gondoltam.

A házon át a konyhába mentem. A vacsora majdnem kész volt, és én kinéztem az ablakon a pompás naplemente utolsó sugaraira. Mellettünk a sötétedő ég előtt a régi temető sziluettje látszott. Ez választott el minket egy kis templomtól, mely a Cobdenbe vezető út mentén állt. A régi sírkövek, melyeket az elemek viharai elnyűttek, mintha titkon integetnének. Dacára a meleg időnek, hideg borzongás futott végig rajtam, és akaratlanul is összerázkódtam. Már egyszer közel voltam a halálhoz. 1945-ben beszállítottak a Pembroke Hospitalba. Tüdőgyulladásom volt, és kritikus állapotban voltam. Emlékszem, a doktorok azt súgták Margitnak, hogy meg fogok halni. Elkezeredetten imádkoztam. Nem féltem a haláltól, de arra kértem Istent, engedjen élni addig, míg a gyermekeim dolgát elintézem. Másnap a lázam lecsökkent, és nemsokára haza mehettem rossz következmények nélkül.

Aztán a múlt évben a kisebbik lányom férjhez ment és elment hazulról, örültem neki, de rossz előérzetem volt, hogy lejárt az idő, amit kölcsönbe kaptam.

Eltűntek a nappali világosság utolsó sugarai is, és a vidék homályba borult. Csak lent, a kis kápolnából esett valami kis világosság a sírkövekre, melyek a sírok felett ferdén álltak. Nem félek a haláltól, gondoltam, mert a sír alatt Isten él. De – és kezemet újra a karom alá csúsztattam és megszorítottam a nagy csomót a karom gödrében – így kell történnie? – csodálkoztam.

Margit vidám hangja szakította félbe sötét gondolataimat, és én a konyhába mentem, hogy vacsorázzak vele. Este, mosakodás után kinyújtóztam a fekhelyemen és fejem alá tettem a kezemet. A hálószoba ablakán friss légáramlat jött be. Margit lefekvéshez vetközött és már nyúlt is a lámpa gombjához, hogy eloltsa, mikor ijedt kiáltását hallottam: Mi ez, Kenneth?

Éreztem hangjában a rémületet és kinyitottam szememet, hogy lássam, hová néz, és ekkor láttam, hogy észrevette a dudort a hónaljamban. Ó, ez itt van egy idő óta. Nem is említettem. Hiszen ez olyan nagy, mint egy libatozás. Meg kell mutatnod dr. Pyenek – mondta. De ismerlek. Addig akarsz dolgozni, míg csak holtan rogy össze odakint a földeken, és akkor én egyedül maradok.

No, megint itt van: a halál gondolata. Gyorsan kivettem a gondolataimból és megfordultam az ágyon és a fejem alá húztam a párnát. Hagyd, hogy végezzek a gabonával, aztán majd megvizsgálattom. Talán csak valami daganat. – De közben tudtam, hogy több annál.

Egy farmon a nyár nem üdülési idő. Húszt tejelő tehenünk volt, melyeket naponta kétszer fejni kellett. A legelőn kívül minden földem művelés alatt állt, ami állandó munkát jelentett. Az aratás gondja már rég elmúlt, de én állandóan fáradt voltam és állandóan gondjaim voltak a jövőre vonatkozóan. Egy hónap múlva Margit végre rábeszélte, hogy megvizsgálattassam magam dr. Mackercherrel. Ő azt mondta, lehet hogy ciszta

és várjak még egy hónapig, aztán jöjjenek el ismét. De itt volt az augusztus, a nagy munkák ideje. Amint múltak a hetek, különös daganatot figyeltem meg a jobb bokámon is. Oly nagy volt, hogy nem tudtam cipőt húzni.

Evelyn, kisebbik lányunk vikendezni hazajött Ottawából, és a két nő rábeszélte, hogy megvizsgáltassam magam dr. Pye-val, aki egyike volt a két doktornak Cobdenben kilenc mérföldre tőlünk, akit dr. Mackercher is ajánlott. A következő keddre rendelték be. Ekkorra már a bokám daganata felhúzódtott egész a térdemig, és csak merev lábbal tudtam járni.

Dr. Pye megvizsgált és felvette a telefont. Bevitetem önt a kórházba – mondta, ezt a csomót ki kell venni. Nem mondhatunk erről többet, míg laboratóriumi vizsgálatot nem tartottunk.

Másnap hazaengedtek és azt mondták, hogy úgy egy hét múlva kapják meg a leletet, mivel kivették a csomót, s elküldték vizsgálatra.

Azt terveztem, hogy talán tudok valami könnyű munkát végezni a ház körül a következő héten, de a daganat a lábamból felment a lágyékomba és az alhasamba. Úgy felpuffadtam, mint egy tehén, amely sok alfafüvet evett. Majdnem elviselhetetlen nyomást éreztem a gyomromban és a lábam annyira fájt, hogy alig bírtam elviselni. Majdnem minden időmet a díványon fekve töltöttem és aggódtam a mezei munka miatt, amit bérelt emberrel kellett elvégeztetni. Szombaton Margit felhívta dr. Pyet. Kitérően válaszolt és azt mondta, személyesen akar velünk beszélni. Keddre tűzte ki ennek időpontját saját rendelőjében, délutánra, mivel hétfő volt, a labor napja. Nem vitatkoztunk vele a vikend miatt, de a gyomorüregemben valami süllyedő érzés volt, ami rosszabbodhatott addig.

Hétfőn este, mikor asztalnál ültünk, a telefon csengett. Margit felvette: dr. Pye volt.

Mondja meg Kennethnek, hogy holnap déli egykor legyen Ottawában a kórházban.

De azt hittük, hogy az ön rendelőjébe kell mennünk – mondta Margit.

Nem, inkább menjenek a kórházba. Minél előbb beszélni szeretnék önökkel.

Margit felém fordult: Miért ne fejeznéd be a vacsorádat előbb – mondta, miután beszámolt a doktor szavairól. De már nem volt többé étvágyam. Jobb, ha elindulunk, sötét lesz, mire a városba érünk. Szürkület volt, mikor behajtottunk az országúton a kis faluba, mely a Muskrat tó mellett feküdt. A szétszórta álló farmházak ablakai úgy fénylettek, mintha az égről eltűnt napsugarak maradványai lennének.

Dr. Pye a rendelőjében várt minket. Leültetett és ő is leült az asztala mögé. Nem jó újságot mondok – kezdte. A labor véleménye szerint a daganat rákos.

Várt, hogy megértsük a szavait. Az ön betegségét Hodgkins-kórnak hívják... (nyirok)mirigy-rák.

Megpróbálta kíméletesen beadni a rossz hírt, de hogy lehet enyhíteni egy halálos ítéletet? Margit hangja remegett, mikor megkérdezte: Mit jelent ez, doktor? Ez azt jelenti, mondta felkelve asztalától és hozzánk lépve, hogy Kenneth nem lesz öregember.

Elővett egy széket és úgy ült le, mintha a világ terhe lenne a vállain. Éreztem, hogy nagyon együttérez velem és az elkeseredését, hogy nem tud segíteni rajtam. Mennyi van még hátra számomra? – kérdeztem. Sőhajtott, mintha ez lenne az egyetlen kérdés, amiről remélte, hogy nem kérdezem.

Lehet egy hónap vagy öt év, de több biztos, hogy nem. Nehéz utunk volt hazafelé. Egyikünk se szólt, míg a régi családi úton hajtottam. Ötvenkilenc év sok, hogy egy házban éljünk, ismerni a szomszédokat, ugyanazt az utat járva. Gyerekkoromban ezt az utat lovon vagy kocsiban tettem meg, csak nem volt aszfalt, hanem sár. Felnövekedve apám öreg kocsiját hajtottam erre, mikor Margitnak udvaroltam. Annyira szerelmes voltam, hogy sohase törődtem a jövővel, nem gondoltam, hogy egyszer úgy utazom erre, hogy csupán hónapjaim vannak hátra az életben. Bekanyarodtunk egy úton, mely a folyó felé vezet. Visszaemlékeztem arra a regényes estére, mikor Margittal hazafelé jöttünk ezen az úton. Akkor tűztük ki esküvőnk napját. Eltévődtem, és majdnem az árokba mentem. Ezután igyekeztem mindkét kezemet a kormányon tartani. Áthaladtunk a kis településen, Forester Fallson. A reflektorom megvilágította a kis templomot. Éles kanyarral a farmunk felé tértünk a sötétben. Milyen ismerősek voltak ezek a mérföldek: ezeken mentek apám és anyám, minket gyerekeket a templomba vezetve, épp úgy, mint Margit és én a mi két lányunkat vezettük, és erre kísértük szeretteinket a végső szomorú útra, mikor elköltöztek, öreg barátunk volt ez az út Cobdentől a farmig és drága emlékekről beszélt.

Még mindig reménykedtem. Talán az élni akarásom tette, hogy még élek. Akármilyen volt, arra vagyok ítélve, hogy ne haljak meg békében. Ha Isten elhív, az egész odavezető úton fájdalom és szenvedés kíséri, míg feljutok a mennybe. Megálltunk a ház kapuja előtt. A vacsoraedények még mindig az asztalon voltak, ahol hagytuk őket, látszólag egy örökkévalóság előtt. Nem jössz be? – érdekte Margit a küszöbre lépve és hátra nézett. Nemsokára megyek, menj előre.

Megfordult és egy lépést tett a kocsira felé. Nincs valami bajod? – kérdezte részvétellel.

Igen, jól vagyok – mondtam. Bezárom az ajtókat, azután bemegyek.

Nagy juhász kutyánk előjött az istállóból és körül táncolt. Megsodortam a fülét az egyik kezemmel és tovább mentem. A jobb lábam annyira fájt, hogy majdnem felkiáltottam. A kocsiban megmerevedett és úgy éreztem, mintha minden lépésnél éles szögök nyomulnának be a csípőmbe és a lágyékomba.

Miután bezártam a csúrt, hátramentem a másik oldalra és egy pillanatig az alattunk levő temetőt néztem. Kis távolságban a régi templom épülete állt feketén. Fent az égen csillagok milliárdjai ragyogtak a késő nyári éjszakában. Messziről kutyaugatás hallatszott. Minden csendes volt. Ó, Istenem – imádkoztam – egyszer már közbeléptél az életemben és megmentettél. Most a lányaim már elmentek és semmit se tudok felajánlani neked magamon kívül. De ha meggyógyítasz, szolgálni fogok Neked, akárhogyan is kívánod. De ha az az akaratod, hogy meghaljak, kérlek, haljak meg hamar és fájdalom nélkül.

Nagyanyám halt meg rákban ebben a házban. Apám is. A halál árnyéka látszott függeni a levegőben. A csillagok reszketni látszottak, amint szemem megtelt könnyel. Még egyszer a régi temető felé néztem, lent a templom felé, aztán a ragyogó csillagokra a tiszta kanadai égen. Megfordultam és bementem a házba. Másnap nyolcvan mérföldet kell hajtanom Ottawába, hogy megkezdjem a kezelésemet.

Úgy volt rendelve, hogy Evelynnél kellett laknom, aki tanítónő volt Ottawában. Margitnak otthon kellett vigyáznia a gazdaságra. A teheneket fejni kellett, takarmányt behordani és a maradékot learatni. Szerencsére befejeztem a cséplést és a szomszéd segítette a kombájnnal.

Öt hétig a hét minden napján értem jött egy kocsira és elvitt a rákos klinikára, hogy kobalt-kezelést kapjak. A kezelő megjelölt valami letörölhetetlen tintával, mint ahogy a mézáró megjelöli az állatot, mielőtt feldarabolná. Akkor a masinát leeresztette a testemre, és míg ő elrejtőzött a védőernyő mögé, a kobaltsugár a testemre áradt. Mikor visszatérhettem Evelyn lakására, tussoltam, hogy megmentsem a bőrömet a leégéstől.

A második héten hazamentem vikendre. Pénteken késő este értem haza és azonnal lefeküdtem, mert aggódtam a földekért, amelyeket már fel kellett volna szántani télire. Másnap korán reggel kivonszoltam magam az ágyból és az ablakhoz sántikáltam. Nem tudtam hinni a szememnek. Ahelyett hogy kóros és gaz borította volna a földeket, frissen fel volt szántva. Megfordultam és láttam, hogy Margit mögöttem áll és könnyes a szeme. Múlt héten az egész farmközösség kivonult ide szántani. Tizenhárom traktor volt itt és egy nap alatt megcsinálták.

Csak olyan emberek között létezhet ilyen, akik szeretik egymást – gondoltam.

A besugárzás viszonylag fájdalom nélküli volt, de én nem láttam, hogy valami javulás állt volna be az állapotomban. Mikor végül hazaengedtek, még nem bírtam fennmaradni. Felemelve kellett tartanom a lábamat a fájdalom miatt.

A csomók fokozatosan visszavonultak. Egész télen próbálkoztam meggyőzni magamat, hogy a sugár megállította a rák fejlődését, de mindig éreztem a testemben, hogy ez csupán magam csinálta hiedelem.

Ez idő tájt a lágyékomban kezdődött: egész kicsiny csomócskák, mint magok, de amelyek fokozatosan növekedtek. Aztán egy nagy csomó kezdett megjelenni a bal mellemen, a nyakcsontom alatt.

Dr. Pye időnként megvizsgált és azt mondta, hogy a szervezetem felszívta mind a kobaltot. Ha visszamegyek a kórházba, urániummal vagy röntgennel fognak kezelni.

Decemberben nem volt más választásom, vissza kellett mennem az ottawai kórházba. A bal karomat nem tudtam többé használni a csomó miatt, ami a bal mellemen volt. Ekkor röntgensugárral kezeltek.

Karácsony után megengedték, hogy hazamenjek, de csaknem azonnal új daganatok jelentkeztek az egész testemen. Borotválkozás közben vettem észre az elsőt. Kis csomók voltak a bőr alatt, mint száraz borsó. Éjjel jelentkezett a szemem alatt. Minden reggel láttam borotválkozás közben, hogy növekszik, mígnem olyan lett, mint egy dió. Mások keletkeztek a nyakamon és az államon. Egy nagy keletkezett az ádámcsutkámon. Úgy

nézett ki, mintha dupla állam lett volna. Az arcom kezdett elformátlanodni és tudtam, hogy nyirokmirigyeim nemsokára felmondják a szolgálatot.

1968. márciusában újra elmentem dr. Pyehez. Ő telefonált Ottawába a specialistának, hogy beajánljon a kórházba. Ő szintén érezte, hogy közel van a vég. A kórház tömve volt, és bár a specialista ajánlása megvolt, mégis néhány hét telt el, míg fel tudtak venni.

Hazamentem, teljesen elkedvetlenedtem – és félttem. Margit, aki naponként imádkozott a gyógyulásomért, már teljesen kimerült volt.

Hiszek abban, hogy Isten meggyógyítja Kennethet – mondta az egyik szomszédasszonyának. Már megtette egyszer. No igen, Margit – mondta az – de a rák mégis csak más, mint a tüdőgyulladás.

Aztán szomorú hír érkezett. Evelyn férjét az Államokba vitték, Pittsburghba. Szerettünk volna közel lenni hozzájuk, mivel a napok száma rövid volt. A másik lányunk családja még Ottawában volt, de félttem, nem láthatjuk többé Evelyn, mert késő lesz.

Elmondtam dr. Pyenak, hogy mielőtt a kórházba mehetek, szeretném meglátogatni a lányomat Pittsburghban. Beleegyezett, érezve, hogy ez talán az utolsó alkalom, és azt ajánlotta, halasszuk el a kórházba menetelt visszajöveletemig. – Mikor egyik farmszomszédunk meghallotta, hogy Pittsburghba szándékozunk menni, így szólt: Remélem, alkalmuk lesz elmenni az egyik Kathrin Kuhlman szolgálatra, míg ott lesznek. Ki az? – kérdeztem.

Válaszként átadott egy példányt a „Hiszek a csodákban” című könyvből. Úgy terveztük, hogy pénteken indulunk és én keddtől péntekig szorgalmasan olvastam a könyvet. Nagyon nagy hatással volt rám. Lehetséges – töprengtem – hogy Isten meg tud gyógyítani valakit ilyen előrehaladott állapotban levő rákból? Megtörténhet ez velem? Korán reggel Ottawába utaztunk, ahol Evelynnek valamiféle barátjával találkoztunk, aki az ő kocsijával vitt minket Pittsburghba. Szombaton érkezünk meg, és nagyon szép hétvéget töltöttünk Evelynnel és családjával. Bár senki se említette, az arcukra volt írva, hogy tudják, talán ez lesz az utolsó együttlétünk.

Hétfőn, április elsején Evelyn mindannyiunkat elvitt az alsóvárosban levő Presbyteriánus templomba, ahol K. Kuhlman esti szolgálatot tartott. A szolgálat nagy hatással volt rám, és utána beszéltem néhány emberrel, akik rendszeresen látogatják. Unszoltak, hogy maradjak péntekig, mikor a Csodaszolgálat lesz. Isten meg tudja önt gyógyítani – mondták. Tudtam, hogy megteheti. Csak azt nem tudtam, hogy „akarja-e”?

Miért ne maradhatnál – mondta Margit bátorításul – Evelyn örülni fog, ha maradsz, és vasárnap visszarepülhetnél. Végül beleegyeztem. Margit hazament és ott hagyott a lányommal. Amint a hét telt, mindinkább aggódtam a pénteki szolgálat miatt. A lábam annyira fájt, hogy csupán néhány percig tudtam megállni rajta. A csomók az arcomon és a csuklóimon szintén fájni kezdtek. Tudtam, hogy ez volt az utolsó alkalmam.

Imádkoztam. Csak Isten tudja, mennyit és mily kétségbeesetten imádkoztam. Péntek reggel Evelyn reggelizni hívott, de én vonakodtam. Nem akar enni? – kérdezte. Nem. olvastam a Bibliában, hogy némely esetben, ha nagyon súlyos a dolog, csak böjtöléssel és imádkozással lehet kezelni. (Máté 17,14-21.) Ma reggel böjtölök és imádkozom, hogy gyógyítson meg Isten.

Evelyn átkarolt. Biztos vagyok benne, hogy meggyógyulsz, papa. Ha annyira szeret téged, mint én, meg kell, hogy gyógyítson.

Korán érkezünk, mert figyelmeztettek, hogy mindig nagyon sokan vannak a Carnegie Hallban. Hogy bírom ki ezzel a lábbal? – töprengtem, míg felmentünk a lépcsőn és megálltunk a növekvő tömeg előtt, akik az ajtó körül álltak. Nem hiszem, hogy kibírnám anélkül, hogy leülhetnék. Megható volt az emberek kedvessége, az idegeneké is, akik az ajtó körül gyülekeztek. Mikor megtudták, hogy Kanadából jöttem, beszélgetni kezdtek velem. Ekkor a legkülönösebb eset következett. Egy teljesen idegen nő jött hozzám és azt kérdezte: ki vagyon? Megmondtam és azt mondta: ugye, rákja van?

Meg voltam lepve, de azt hittem, talán az arcomon levő csomókból látja, vagy beszélt valakivel, aki jelen volt hétfő éjjel. Mielőtt megkérdezhettem volna, megfogta a karomat és imádkozni kezdett. Zavarban voltam és ügyetlennek éreztem magam. De, mikor folytatta az imádkozást, én is meghajtottam a fejemet és szívemből így szóltam: A Tied vagyok, Uram, tégy velem, amit akarsz. Különös érzést éreztem, mintha valami átszaladt volna a testemen, egy ideges remegés. Az imádságnak vége volt, és a nő egyszerűen ezt mondta: Tudom, hogy Isten meg fogja önt gyógyítani. Meg akartam köszönni, de már elvegyült a tömegben.

Evelynhez fordultam még mindig zavartan amiatt, ami történt, mikor észrevettem, hogy nem fáj a lábam. Elmúlt. Emlékeztem, hogy a specialista Ottawában azt mondta: Ha meg is tudjuk gyógyítani a rákot, a lábában a fájdalom emlékeztetni fogja rá.

Beszélni próbáltam, de csak dadogni tudtam. Evelyn szemei könnyben úsztak. Ő nem tudta, mi megy végbe a szervezetemben, de látta az örömet a szememben.

A következő órában minden fájdalom nélkül tudtam állni. Mikor megnyíltak az ajtók, a tömeggel együtt mi is besodródtunk és leültünk az auditóriumban.

Valami meleg zajongás vett körül minket, nem nagyon hangos, csak az a fajta, ami azt az érzést adja, hogy tartozunk valahová. A szolgálat megkezdődött, és én éreztem Isten jelenlétét és erejét.

Egy gyülekezeti munkás hozzám jött és azt kérdezte: ön nemde Kanadából jött?

Igen – feleltem, félve, hogy valaki a lépcsőn állók közül mondta neki.

Hogy érzi magát? – kérdezte.

A lábamból elmúlt a fájdalom – mondtam. Azt hiszem, hogy történt velem valami. Biztos vagyok benne, hogy történt valami.

Az emelvényre kísért, ahol bemutattak a tömegnek. Miss Kuhlman kérdezősködött az állapotom felől, aztán azt mondta, hogy menjek haza és igazoltassam a gyógyulásomat az orvossal. Kinyújtotta a kezét és gyengéden megérintette a vállamat és imádkozni kezdett. Hirtelen éreztem a Szent Szellem melegét és túlradó hatalmát. Mindenki előtt el fogok esni – gondoltam. Ellenálltam, megpróbálva lábamon megállni továbbra is, de nem sikerült. Fel akartam állni, de nem ment, és míg ott feküdtem, egy hangot hallottam oly egyszerűen és tisztán: Meggyógyultál, Kenneth May.

Az vagyok – feleltem hangosan. – Az ajtón kívül gyógyultam meg. Ekkor felálltam és lementem az emelvényről, mint egy normális ember. A sántikálás eltűnt. A fájdalom eltűnt. Éreztem, hogy a daganat elmúlt a lábamból. Meggyógyultam. Visszamentem az előcsarnokba és a falhoz támaszkodva megálltam, miközben folyt rólam a víz, mintha egy órát kaszáltam volna teljes napsütésben. Akkor reszketni kezdtem. A fal mellett guggolva csúsztam és úgy éreztem, megrázom a falakat. Aztán lecsillapodtam és visszamentem a helyemre Evelyn mellé.

A szombati nap nagy részét Evelyn lakásán töltöttem és reszkettem. A víz szó szoros értelmében kifolyt a pórusaimon. Kétszer át kellett öltöznöm, mert teljesen vizes lettem. Vasárnap repülön Ottawába vittek. A szememből is folyt a víz úgy, hogy Evelyn attól félt, megvakulok. De megnyugtattam, hogy egész jól vagyok. Nem tudtam, mi történt, de meg voltam győződve róla, hogy a gyógyulásommal függ össze. Margit a repülőtéren várt és visszakocsiztunk Forester Fallsba.

Három hét múlva megkaptam a hívást a kórházba. Margit és én tudtuk, hogy a testemben drámai változás állt be, de nem szóltunk semmit a specialistának. Tudtam, hogy észreveszi, hogy a csomók valóságosan elolvadtak és a dagadás eltűnt a lábamból.

A vizsgálat után visszatértem a várószobába. Szeretném, ha várna egy kissé és engedné, hogy egy másik orvos is megvizsgálja – mondta az első doktor. Beleegyeztem és vártunk, míg a többi beteg mind elment, aztán még egyszer bementünk a vizsgálóba. A második orvos teljesen átvizsgált, aztán megfordult és a többiekre nézett.

Mit mondtam, mit találok? – kérdezte, zavartan nézve körül. Megkérdeztem: Mit talált, doktor? Fejét csóválta. Semmit – mondta és kiment. Ha visszajön egy hónap múlva, a fő specialistánk fogja megvizsgálni önt – mondta az orvos. Különben azt hiszem, egy darabig el kell felejténie kórházba jönni.

Mit jelent ez? – kérdeztem.

Nem mondhatok semmit, míg a másik orvos meg nem vizsgálja önt. Különben túl korán van határozott diagnózist mondani az ön jelenlegi állapotáról.

Egy hónappal később visszamentem utolsó vizsgálatomra a rákos kórházba. A főszakorvos vizsgált meg, utána pedig azt mondtam: Mit talált, doktor? Épp úgy, mint a múltkor, különösen nézett rám és azt mondta: Semmit. Mást nem szólt.

Felöltöztem és visszamentem a várószobába, ahol Margit várt rám. Egy perccel később kijött az orvos és egyenesen hozzám ment. Nagyon szűkszavú ember volt. Egyenesen az arcába nézett és azt mondta: Nagyon jól van! Megrázta a fejét és ismételte, mintha maga sem akarná hinni: Nagyon jól van!

Margit arca sugárzott és szemei nedvesek voltak a könnyektől. Csoda történt, doktor? – kérdezte. Az gondolkozott egy percig, aztán azt mondta: Igen. És csak rázta a fejét és visszament a lengőajtón át a rákklínikára.

A nyári nap sugarai éppen a lucfenyők ormára estek, mikor a nagyvárosból a dombokon át a mi Kanadánkba visszatértünk. A mérföldek fogytak, míg mi gondolatainkba merülve csendben ültünk egymás mellett. Már oly rég volt, mikor én élvezni tudtam a kanadai naplemente szépségét.

Mikor a nap végre lenyugodott és félhomály terjengett a tájon, odafordultam Margithoz és azt mondtam: Isten jó, ugye?

Igen. Mindenben ... mondta, és újból gondolataiba merült.

Előttünk és felettünk már láttam az első csillagok villódzását.

Reggel korán szeretnék felkelni és segíteni a fejesben – mondtam. Semmi értelme, hogy egy egészséges ember sokáig aludjon, mikor annyi a munka.

Margit átnyúlt és megérintette a karomat. Csendes mosolyában érezhettem a szeretetét. Különben – mondtam – úgy érzem, mintha a napfelkelte változást hozna. Majd együtt nézzük meg. Szép lesz együtt örülni neki – mondta Margit.

ISTEN ELŐTT EGYENLŐK

Ritva Romanowsky

Ritva Finnországban született. 1953-ban jött az USA-ba férjével, Arkadyval, aki azelőtt az orosz hadsereg tisztje volt. Most automechanikus Dél-Kaliforniában. Ritva zenét tanult Helsinkiben és buzgó római katolikus. Tíz gyermekük van, és Tarzanában, Los Angeles külvárosában laknak. 1945. tavaszán Finnországban éltünk. A közelgő nyár kedvessé tette előttünk Helsinkit. A háborúnak vége volt. A mi missziós főiskolánkban a lányok megosztották idejüket azzal, hogy bizonyosságot tettek Krisztus mellett az utcákon, aztán normális lányos kedvteléseiknek hódoltak.

De más negyedekben nem volt ilyen víg élet. A háborúból százzszámra tértek vissza fáradt, gondterhelt férfiak akiket fogolytáborokból engedtek el, vagy mint katonákat, leszereltek. Nem volt hol elhelyezkedjenek, és sokan éltek kétségbeesve a templom pincéjének modern katakombájában.

Érettségi után elmentem nagyanyám hetvenötéves születésnapjára, ahol bemutatták Arkadyt, egy fiatal orosz embert, aki fogságban volt, majd a szabadulása után a finnnek szolgálatába szegődött és a rádiónál dolgozott. Egyike volt a háború áldozatainak, akik idegen országba kerültek.

Szomszédok voltunk, és szabályos körülmények között érintkeztünk. Én hívő voltam, ő a világ gyermeke, de mégis megértettük egymást, és még mielőtt a konzervatóriumba mentem volna, hogy éneket és zongorát tanuljak, eljegyeztük egymást. Kilenc hónap múlva megesküdtünk egy luteránus és egy ortodox pap előtt anélkül, hogy beszélni tudtak volna egymással a hivatalos ügyeken kívül másról, de mind a ketten szerették Jézust.

A társadalmi rend változásával el kellett hagynunk később Finnországot s – pár hónapos csecsemőmmel a csatornán elszünetelt tragikus hajótörés után – Írországra kerültünk. Hat év eltelte után kerültünk ki Amerikába. Azonban a haza változtatás csupán nem tudott megszabadítani minket a bűn és önmagunk zsarnokságától. Addigra már négy fiunk volt, és egy szűkös new-yorki lakásban laktunk. Arkady hallotta, hogy alkalom lenne Los Angelesben autószerelőnek lenni, így elutaztunk át az országon keresve azt a testi-lelki szabadságot, miről oly régen álmodtunk.

Visszagondoltam azokra a napokra, amiket a felsőbb missziói iskolában töltöttem és a csodálatos érzésre, amit éreztem, mikor az oltár előtt térdeltem egy evangelizációs összejevetelen és elfogadtam Krisztust személyes Megváltómnak. Visszagondoltam, mennyire vártam a reggeli, déli, majd esti imaösszejevetelt éppen úgy, mint a vasárnapi szolgálatot. Úgy gondoltam, hogy esetleg a visszatérés az eredeti egyházhoz megadja nekem a megkönnyebbülést, amire szükségem volt.

Mikor Írországra voltunk, a katolikus szolgálatokon vettem részt. Amerikában elérhető volt számomra úgy a finn, mint az ortodox szolgálat, de nem elégített ki. Kereső lélekkel végre egy római katolikus egyházhoz csatlakoztam Los Angelesben.

Akkor tragédia történt. Arkadyt baleset érte, és hat hónapra az egyik lábát gipszbe tették. A térde megbénult és nem tudta folytatni a mesterségét. Ekkor egy bárt vásárolt Los Angelesben. A bár rosszul ment, és semmi más hasznunk nem volt belőle, mint egy sereg sörivő barát, akik az otthonunkat piszkos kártyapartik színhelyévé tették a „vidám alkalmak” által. Nagy nyomorúságban voltam.

Ekkor született kilencedik gyermekem. 1961-ben volt, és mikor hazatértem a kórházból, azonnal tudtam, hogy valami bajom van. Egy gerincinjekciót kaptam, ami valahogyan megsértette az egész idegrendszeremet. Érzelmileg roncs voltam.

Az előző évben, mikor a nyolcadik gyermekünk született, megsérült a gerincem egy műtét következtében. Lassanként meggyógyultam, de a második műtét felborította az egész rendszert és minden kísérő szimptóma feléledt – elviselhetetlen fejfájások, szédülés, memóriakiesés, depresszió. Olyan volt, mintha a világosság kialudt volna, és a színek helyett fekete-fehérre változna minden. Mindig erős, egészséges asszony voltam. Skandináviai előéletem nem engedte, hogy a beteges háziasszonyt játszhassem, aki egy csomó kisgyerekekkel van megáldva. Szerettem a gyermekeimet és minden napot energiával teli elragadtatással kezdtem. De most félttem a reggelektől, és egész nap ok nélkül sírtam. A sötét órák halálsejtelmeket hoztak számomra.

A nőgyógyász belgyógyászhoz küldött, aki idegorvoshoz utasított, ez meg pszichiáterhez. Elárasztottak pirulákkal. De semmi se használt. Különösen a gyógyszerek nem tettek jót, bár marékszámra szedtem.

Akkor pálinkával próbálkoztam. Sohasem ittam erősen, de már kora reggel elkezdtem, mikor Arkady elment hazulról. Mikorra a nagyobb gyermekek hazajöttek az iskolából, képtelen voltam segíteni nekik. És senki se figyelmeztetett rá, hogy a gyógyszerek és az alkohol együttes fogyasztása végzetes lehet. Nemsokára aztán borzasztó állapotban voltam. Éjszakáról-éjszakára a pamlagon feküdtem és Arkadyt vártam, hogy hazajöjjön a munkából. Akkor egy ruhát kötött a derekára és ebédet kezdett főzni. A ház piszkos volt és a gyerekekre vigyázni kellett volna, de tőlem semmit se várhattak a nap folyamán.

Öt gyermek hat év alatti korban próbára teszi az ember türelmét, ő mégis a legkedvesebb, legszelídebb ember volt, akit valaha láttam. Sokszor csodálkoztam ezen, de ez az alázatos türelem azoknak a hosszú éveknél az eredménye volt, amit az orosz hadseregben és a későbbi finn börtönökben töltött.

Képtelen voltam Arkadynak segíteni. Csak azt tudtam tenni, hogy fekszem a szófán és nézem üveges szemmel, hogy hogyan mosogat és hogyan teszi tisztába a babákat. A pénzünk orvosságra és olcsó borra ment el. De ez se használt. Jóbarátok Lourdesből hoztak vizet nekem *(katolikus kegyhely – ahol a fekete madonnát imádják és azt állítják, hogy az ottani forrás vize gyógyít!), hogy azt igyam, remélve, hogy meggyógyulok a gerincbajomból, ízületi gyulladásomból, vagy talán cukorbetegségből. De semmi se használt. Hiába mentem el egy katolikus paphoz is, aki gyógyító szolgálatot végzett, de nem volt Isten szándéka szerint való, hogy még akkor meggyógyuljak. Eladtuk a házunkat és vidékre költöztünk, és egy ideig azt hittem, megjavultam, de elkeserítő szabályossággal visszatértek a fájdalmak és a depresszió. Mennyire vágytam a halálra! Úgy látszott, Isten hallja imádságomat, de ezt nem. Néha hittem abban, hogy Isten közelebb akar vonni magához és akkor meggyógyít majd.

Visszamentünk Los Angelesbe. Tudtam, hogy találnom kell valamit, hogy visszanyerjem életkedvem. Így nem élhettem tovább. Még az öngyilkosság is vonzóbbnak tűnt, mint a kilátástalan holnap.

Úgy gondoltam, ha elmegyek hazulról, lesz valami, ami felébreszti az életkedvem. De éppen akkor rossz idő volt. Sötét, felhős volt az ég, mint minden az életemben. Egy könyvet láttam meg, amit megvettem, bár anyagiakban nem bővültem. Amikor el kezdtem olvasni, nem tudtam letenni többé. Mikor befejeztem az olvasást, egy dolog világossá vált előttem: Krisztus az egyetlen, aki segíthet rajtam.

Újra felvettem a kapcsolatot a katolikusokkal és megpróbáltam hinni a misében. De a fizikai kondícióm mind rosszabb lett. A fájdalom elindult a gerincem aljából és felhatolt egészen a vállamig, aztán a fejem hátsó részébe. A ház körül csupán meghajolva tudtam járkálni. Nyomorúságunk növekedett. És akkor észrevettem, hogy újra teherben vagyok. Ezt én már többé nem bírom ki! – gondoltam. Sírtem. De nem volt még egy. Kettő volt. És mikor az orvos megmondta, hogy ikreim lesznek, majdnem elvesztettem az önuralmam. Visszatért a régi depresszió és kétségbeejtő jövőnek néztem elébe. 1967. szeptemberében megszülettek a babák, miután tizennégy óráig szenvedtem. De az egyik születésekor meghalt. Kértem az orvosokat, ne adjanak több injekciót, de mivel ingyenes beteg voltam, nem törődtek velem, és újra kaptam gerincinjekciót. Mikor hazamentem, újra visszatértek fájdalmaim. Az orvosok azt mondták, maradjak otthon és sokat pihenjek. Tíz gyerek mellett pihenjek ...

Nem volt szép látvány. Idegenek voltunk idegen földön. Egyikünk se tudott rendesen beszélni angolul. Arkady küzdött, hogy elég pénzt tudjon hazahozni, hogy legalább tető legyen a fejünk felett. A testemet belső kin emésztette, és hiába akartam kimenteni magamat a depresszió mélységéből, nem sikerült. Úgy éreztem, el vagyok szakítva Istentől. Mit tehetnék? Merre mehetnék?

Egy délután, mikor a díványon fekve sirdogáltam kínomban, megszólalt a telefon. Egy kedves welszi hölgy volt, mrs. Ivy Thompson, akivel egy évvel azelőtt ismerkedtem meg. Azt mondta, el fog jönni, hogy megnézzék a kisbabát.

Emlékeztem rá, hogy szklerózis multiplex volt, de mikor belépett, láttam, hogy teljesen megváltozott. Csodálatosan, úgy jó húsz évvel fiatalabbnak látszott. Mi történt önnel? – kérdeztem.

Megtaláltam Jézust és Ő meggyógyított – mondta egyszerűen, és a szeme mosolygott. Most a Kathrin Kuhlman kórusban énekelek a Schrineben. Eljöhete velem a legközelebbi összejövetelre.

Meghatott a részvéte, de nem annyira, hogy elmenjek vele egy gyógyító szolgálatra.

Tudja, hogy római katolikus vagyok – mondtam. Nem fogom engedni, hogy egy nem katolikus a kezét rám tegye.

Majdnem két hónapig fontolgattam a meghívást. Aztán novemberben egy esős vasárnap korán felkeltem és misére mentem. Mikor éppen haza értem, Mrs. Thompson felhívott.

Miss Kuhlman ma a Shrine auditóriumban lesz. Mi fél tizenkettőkor odamegyünk. Nem jön velünk? Nem, Ivy – mondtam. Nem mehetek oda. Nem hihetek az ilyenféle dolgokban. Különben is esik.

Nem tesz semmit – mondta. Jöjjön át. Elkészítettem, hogy eljöjjön.

Később tudtam meg, hogy imádkozott értem.

Végül is nem akartam udvariatlan lenni és beleegyeztem.

A hátam borzalmasan fáj, és örültem, hogy másnap meg fog vizsgálni az orvos. Beszálltam a kocsimba és Thompsonékhoz hajtottam. Már vártak rám, mikor odaértem.

Kínosan beszálltam a hátsó ülésre és a városon keresztül elindultunk a Shrine felé. Míg a Hollywood Freeyn haladtunk, a kocsik kerekerei énekeltek a nedves kövezeten. Mrs. Thompson is halkán dúdolni kezdett. Hallottam, amint mondta: Isten élő Szelleme jöjj...

Én is zümmögni kezdtem, mikor hirtelen valami különös érzés nyílt a hátamba. Titokzatos remegő érzés volt, mely a fejből indult ki és végigfutott a gerincemen. Határozottan éreztem, hogy valami pattant a gerincem tőmben.

Zavartan és fájdalommal telten néztem Thompsonnéra, hogy észrevett-e valamit. Láthatólag nem, mert folytatta a dúdolást, és az eső egyhangúan verdeste az ablakokat. Mereven ültem a hátsó ülésen és behunytam a szememet. Határozottan érte valami a testemet – valami természetfeletti. A fájdalom elmúlt. Teljesen eltűnt. Kívülről minden ugyanolyan volt, de belülről úgy éreztem, mássá lettem. Nem tudtam, mi történik, de ez volt a kezdete egy eseménysorozatnak, amiben én magam tudtam legkevésbé hinni. Elhagytuk az előbbi utat és az óriási Shrine auditórium blokkjához hajtottunk. Mr. Thompson kiszállított minket és elment, hogy parkolóhelyet keressen. Ivy az oldalajtón át bement a kórushoz. Azt mondtam neki, hogy a szolgálat végén az auditórium előtt találkozunk.

Mivel esett az eső, az ajtókat korán kinyitották és bementem. Az auditórium nagyon nagy és szép volt. Emberek százai özönlöttek be és jó helyet kerestek maguknak. A nagy előtérben álltam és figyeltem azoknak arcát, akik most jöttek be az esőből. Utánuk mentem és bementem egy átjáró alagúton. Csupán egy vagy két lépést tettem, mikor különös érzés vett erőt rajtam. A lábaim megcsuklottak. Szédültem. Teljesen öntudatlan voltam, de nem tudtam felállni. Még mielőtt meg tudtam volna kapaszkodni valamiben, térdre estem az oldalhajóban.

Egek! Mi bajom van? – kiáltottam.

A tolongó emberek elmentek mellettem és elfoglalták az üres helyeket. Azt hiszem, úgy vélték, imádkozom. De én nem tudtam felállni. Megragadtam egy ülés karfáját és felhúztam magam a lábamra. Még mindig reszkettem és bizonytalanul álltam. Egy ajtónálló közeledett hozzám és kértem, nem ültetne-e le valahová a székek egyikére. Nem tudom, mi történt velem – mondtam neki. A lábam felmondta a szolgálatot és előreestem.

Találtam helyet és megnyugodtam, mire a szolgálat megkezdődött. Kétségbeesve próbáltam megérteni, mi az, ami átáramlik testemen és a lelkemen. Először az a különös érzés a kocsimban, most meg ez.

Kathrin Kuhlman hat fiatal tengerészt hívott az emelvényre. Közülünk többen az emeleten álltunk és figyeltük, amint imádkozik értük. A padlóra zuhantak. Azt gondoltam: Miféle hipnotizmus ez?

Hirtelen és figyelmeztetés nélkül az én lábam is megcsuklott és visszaestem a székemre. Fel akartam állni, de a lábam felmondta a szolgálatot. Mi ez? – kérdeztem magamtól, teljesen elvesztettem a fejemet, és nem tudtam kitalálni, mi történt.

A szolgálat folytatódott és ő belekezdett a prédikációjába. Ez istenkáromlás – gondoltam. Hogy képzeled ez a nő, hogy Isten szól általa? Hiszen nem lelkész! Még csak nem is apáca!

Befejezve prédikációját felszólított minket, hogy hajtsunk fejet, s én is megtettem. A Szent Szellem jelen van – mondta – és megadja szívetek kívánságát, ha Jézus nevében kérétek – mondta. Mondjátok el kéréseiteket.

Azt gondoltam: A legkevésbé, amit tehetek, hogy együtt dolgozom vele. Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy Jézus valóságosan és közvetlenül előttem áll. Ez az érzés oly erős volt, hogy fel akartam emelni a fejemet és meg akartam érinteni az ujjammal. Tudtam, hogy egészen mellettem ál. A gondolatok úgy suhantak át az agyamon, mint a kocsik a főútcán: Miért imádkozzam? Mit kérjek? Mit akar, hogy mondjak? Kinyitottam a számat és a szavak akaratlanul tódultak ajkamra: Bocsásd meg a bűneimet! Eddig még sohase

mondtam ezt, de most úgy éreztem, hogy szinte belemerülök Isten szeretetébe. Mintha megfürösztött volna, megkeresztelve a szeretetével.

Akkor a könnyeim jöttek. Nem sírtam, hanem elárasztottak a könnyek. Kezem még mindig az arcom előtt volt, és a könnyek az ujjaim között folytak le. Tudtam, hogy előre kell mennem és megmondanom miss Kuhlmannak, hogy valami csodálatos történt velem.

Megint hozzám lépett egy ajtónálló, ön meggyógyult? – kérdezte. Annyira elfoglalt a szellemi élmény, hogy teljesen elfeledkeztem a kocsiban történekről. Nem hinném – szóltam – csupán meg akarom mondani miss Kuhlmannak, hogy valami csodálatos érzés van a szívemben.

Semmi kétség, az ajtónálló azt hiszi, hogy bogaras vagyok. Kedvesen azt ajánlotta, hogy foglaljam el a széket és várjak, míg vége lesz a szolgálatnak. De nem tudtam ülve maradni és még kétszer megpróbáltam előre jutni. Minden alkalommal elállták az utamat.

Végül miss Kuhlman oltárhoz hívott minket, és az oldalhajók megteltek emberekkel, akik az emelvényhez igyekeztek, itt az alkalom számomra – gondoltam, és csatlakoztam hozzájuk.

Egy oldalsó szobába vezettek, és a szolgálat után maga miss Kuhlman jött be az ajtón, ahol mind vártunk rá. Most itt az ideje, hogy megmondjam neki – gondoltam. De ehelyett hátrahúzódtam.

Aztán eljött az ideje, mikor miss Kuhlman így szólt: Van a testi gyógyulásnál sokkal nagyobb, és ez a léleknek a gyógyulása. Jézus azt mondta: Újjá kell születnetek. Az egyik dolog; amit mindnyájan megkaptunk, az első születés (testileg születni). De a Szellemből való születés abban áll, hogy el kell fogadnunk azt, amit Jézus Krisztus tett értünk a kereszten.

Hirtelen megijedtem. Nem értettem és kinyitottam a hátsó ajtót s kimentem az utcára. Maradnom kellett volna – gondoltam, de lépteim mind tovább vittek attól a helytől, ahol ő volt.

Thompsonék felvettek az auditorium előtt és megkezdtük hosszú utunkat a városon keresztül. Mindent akartak tudni az érzéseimről. Elmondtam nekik, hogy végül is mennyire félttem, mikor miss Kuhlman imádkozott értem. Mikor hazaértünk, Mrs. Thompson hívott, menjek be egy kis időre. Bent a házban hozzám fordult és azt mondta: Ritva, hadd imádkozzam érted!

Felnéztem és láttam, amint felém jön, kinyújtott kezekkel, hogy fejemre tegye. Nem! – kiáltottam és felugrottam. Nem! És szinte kifutottam a házból, le a lépcsőn a kocsimhoz, és sietve továbbhajtottam az utcán.

Nagyon megbántam, amit tettem. Csúnya dolog volt így bánni egy barátnővel – tettem magamnak szemrehányást, - ezután a csodálatos élmény után a Shrineben. De mégis elindultam hazafelé.

Visszagondoltam a megtisztító, keresztelő érzésre, amit a Shrine emeletén éreztem. Hirtelen csodaszép magasztaló ének és imádat tört fel a szívemből.

Énekelni kezdtem. Bár sokszor énekeltem a szülőföldem nyelvén, finnül, ezúttal a szavak és a zene teljesen szokatlan volt. Idegen, ismeretlen nyelven volt. Fogalmam se volt, mit énekelek, de tudatában voltam, hogy dicsőítő ének, és nem akartam abbahagyni. Folytattam végig az úton, szívem mélyéből énekeltem, és engedtem, hogy a Szent Szellem adja úgy a dallamot, mint a szöveget.

A piacon megálltam, hogy tejet és kenyeret vásároljak a gyermekek számára, de aligha tudtam volna számot adni a boldogságról, amit éreztem. Mikor visszamentem a kocsiba, újra énekeltem az idegen, ismeretlen nyelven. Oly csodás volt!

Mit fogok mondani Arkadynak és a gyermekeknek? – tűnődtem, mikor megálltam a ház előtt. Tulajdonképpen nem is tudom, mi történt. Hogy mondjam el nekik? Elhatároztam, hogy nem mondok semmit. Ha ez valóság – gondoltam – úgyszólván kitalálják. Ha nem, nem mutatkozhatom előttük úgy, mint egy bolond.

Nem kellett sokáig várnom, hogy kitalálják. A gyermekek észrevették a különbséget abban a pillanatban, hogy beléptem. Mama, valami történt veled! Úgy csillognak a szemeid! Lehajoltam és magamhoz vontam őket. Mily csodálatos volt lehajolni és nem érezni fájdalmat! Mily boldogság volt érezni a túlradó örömet, amely a szívükből az enyémbe áradt. Mily csodás az élet!

Pár nap múlva Arkady szólalt meg ő nyugodt hangján: Valami változás van rajtad, Ritva. Észrevetted? – kérdeztem. Nem tehetek róla, de éreztem. Te egészséges vagy. De még fontosabb, hogy boldog. Mi történt?

Erre vártam. Ezen az estén aztán kiöntöttem a szívemet kedves, gyengéd férjem előtt. Változás történt – mondtam.

Meggyógyultam. Nemcsak a hátamból tűnt el a fájdalom, hanem az ízületi gyulladás is megszűnt. És a legutóbbi orvosi lelet szerinti cukorbetegségem is elmúlt. Arkady, nincs többé depresszió. Észrevetted, hogy vasárnap óta egyáltalán nem sírtam?

Bólintott, és a szeme tele volt könnyel.

Azonkívül abbahagytam az orvosságok szedését. Azóta még aszpirint se vettem be. Sem pálinkát.

Tudom – mondta és szelíden mosolygott. Tudom.

Arkady előélete egész más volt, mint az enyém. Varsóban született, Lengyelországban, de kiskorában Minszkbe, Fehéroroszországba került. Mikor tizenhárom éves volt, szüleit politikai koncentrációs táborba vitték, ahonnan sohase tértek vissza, ő és kis testvérei kénytelenek voltak az utcán kéregetni, míg talált valami foglalkozást, ami lehetővé tette számára, hogy főiskolát végezzen. Ezen idő alatt megutálta az egyházat és a hivatalos vallást. Apja kifejezetten ateista volt, aki nyíltan vitatkozott a papokkal. – Mikor elhagytuk Írországot, szimpatizált a római egyházal, de soha semmi külső jelét annak, hogy csatlakozni kíván hozzá, nem adta. Ezért féltem, hogy most ellenségeskedéssel fogadja az én újszülött Istenhitemet. Bár, ha észrevette a változást, ami rajtam és bennem végbement, éreznie kellett, hogy ez az ő érdeke is.

Valami történt velem. Életemben először égetően kívántam a Bibliát olvasni. Nem tudtam betelni vele. Miután a gyermekeket lefektettem, sokáig olvastam. Sokszor fenn voltam 2-3 óráig, vagy éjjel is felkeltem és olvastam és imádkoztam. Végtelen energiám és erőm volt. Meglepő átalakuláson mentem át. *(mindez biztos következménye az Istentől (felülről, Szellemtől) történő születésnek – ha ezeket a következményeket (gyümölcsöket, jeleket, bizonyítékokat) nem találjuk, kérdőjeles az újjászületés!)

Mrs. Thompson kért, hogy írjak miss Kuhlmannak és írjam meg, mi történt velem.

Neki bizonyára nagyon sokan írnak, és nem is érdekli az én esetem, mondtam. De Mrs. Thompson nem hagyott békén és egy hónap múlva megírtam miss Kuhlmannak a történeteket.

De még nem oldódott meg minden problémám. Tizennyolc éves fiunk, Péter, 450 mérföldnyire élt tőlünk északra, San Rafaelben. Lázadozott az otthon és társadalom ellen. Már öt hónapja nem hallottunk róla, bár ismerősöktől hallottam, hogy marihuánát szív. Sok órát töltöttem az érte való imádkozással. – Két hónappal a Shrine-beli élményem után egy napon imádkozás közben csengett a telefon. Péter volt. Titokzatos okok miatt hazajött vikendre.

Kettőzött buzgalommal imádkoztam és kértem Arkadyt, jöjjön velem a Shrine szolgálatra a következő vasárnap. Ha elvisszük Michaelt (következő legidősebb fiunkat), mondtam, talán Péter is velünk jön.

Arkady beleegyezett, nemcsak, hogy Pétert várta, hanem úgy is el akart jönni. Mindketten tudtuk, hogy Péter életében változást fog hozni. De a csoda megtörtént, még mielőtt Péter hazajött. San Franciskóban ténfergett, mikor egy new jerseyi kereskedő felvette a kocsijára. Mikor Péter bent volt a kocsiban, a kereskedő elmondta, hogy még eddig sohase vett fel senkit, még kevésbé egy hippi kinézésű fiút. A férfi hívó volt és Péter előtt kezdett bizonyítást tenni Krisztusról, az Úrról. Míg a Los Angeles és San Francisco közti partvonalon haladtak, a Szent Szellem felhasználta a férfi bizonyítástételét, és mikor elértek a külvároshoz, Péter elfogadta Jézus Krisztust Megváltójának. Mikor a kereskedő letette őt, Péternek adta a Bibliáját és azt mondta neki, hogy fogadja el és olvassa. Péter megváltozva tért haza.

1967. januárjában négyen ültünk az emeleten. A lelkemben túláradt Isten dicsérete, de mikor megkezdődött a szolgálat, miss Kuhlman mondott valamit, ami arra készítetett, hogy felugorjunk a helyünkről.

Ismertetni akarok egy levelet, amit egy Dél-Kaliforniában élő asszony írt nekem – mondta, és elkezdte olvasni: Kedves K.K. Elkésve írok önnek arról, hogy csodálatosan meggyógyultam novemberben a Shrineben tartott összejövetelen. Tíz élő gyermek anyja vagyok, római katolikus, harminckilenc éves és hat és fél évig voltam beteg ... Alig tudtam visszatartani a könnyeimet. Az én levelem volt. Mikor befejezte, így szólt: Nem tudom, hogy a levél Írója itt van-e. Ha itt van, kérem, jöjjön előre. Nem is tudom, hogy történt, már ott álltam az emelvényen amellet a nő mellett, akit éppen két hónappal ezelőtt istenkáromlónak neveztem. Azt mondtam: Itt van a férjem is az emeleten, Oroszországból jött. A hadseregben szolgált. Gondolja, Jézus rajta is tud segíteni? Bizonyára. Hívja ide.

Arkady, szóltam bele a mikrofonba. Jöjj ide. Egy rövid idő múlva mellettem állt és hitet tett Krisztusról, Aki megváltoztatta az életemet és meggyógyította a testemet.

Van még két fiam is odafent, Péter és Michael. Ők is jöhetnek Jézushoz? – kérdeztem. Miért ne?

Lehívtam őket is. Az auditóriumban nem volt szem szárazon, mikor a két fiam is csatlakozott hozzánk az emelvényen. Mindnyájunk számára dicsőséges nap volt. A Mrs. Thompson kocsijának hátsó ülésén átélt gyógyulásom óta sohase szedtem gyógyszert, és az alkohol is a múlté. Családi életünk is boldogabb, mint valaha. Gyermekeink is növekednek szellemileg, mióta otthonunkban olvassuk a Bibliát és imádkozunk.

Olyan jó az Isten. Most már tudom, nem tesz különbséget népek és nemzetek között. Isten nem ismer olyan dolgot, mint a nemzetiség.

A FÉRFI KÉT BOTTAL

Harold Selby

Mr. Selby egyetemet végzett Iowában, és matematika tanítására van képesítése az elemi iskolán kívül. Ő és felesége, Arlene, Conrad nevű kis faluban, Iowában laktak, mikor ez a történet végbement. Két fogadott gyermekük van. Harold az ötödik osztályt tanította, Arlene pedig felsőbb osztályosokat kémiára. Most Elyrában, Ohióban élnek.

Újra szúrást éreztem a bal szememben. Az iskola udvarán álltam és megkérdeztem az egyik ott álló tanítónőt, észrevette-e, hogy rángatózik a szemem. Ő nem vett észre semmit, de mélyen bennem egy érzés támadt, hogy valami nagyon rossz van készülődben.

Az előző hónapok folyamán más különös szimptómák is jelentkeztek – időszakos paralízis a torkomban és valami dadogás, és köhögés. Az orvos pirulákat adott, hogy oldódjék a tüdőm és azt mondta, ne aggódjam. De nekem az volt az érzésem, hogy valami nagyon rossz fog történni. Akkor, 1966. január 15-én, mikor felébredtem, annyira szédültem, hogy nem láttam. Feleségem, Arlene elküldte zongoratanítványait és elvitt engem az orvoshoz. Az injekciót adott, de mikor kifelé mentem rendelőjéből, összeestem. Nem voltam ájult, de olyan erős nyomást éreztem, hogy lenyomott. Teljes izomrendszerem elernyed. Conrad egy kis falu, és a doktor úgy gondolta, menjek kórházba kivizsgálásra. Arlene tehát bevitt Marshalltownba, a kórházba. Minden tekintetben kivizsgáltak: gerinc, EKG, vérvizsgálat stb. Már jobban éreztem magam, mikor egy pénteken bejött az orvos és azt mondta, hogy vasárnap hazamehetek. Ezen az éjjelen tizenegy órakor kimentem a fürdőszobába és a nyomás újra ledöntött. Csak segítséggel tudtam visszajutni az ágyba. Mikor visszatért az öntudatom, mindent duplán láttam.

Eljött a vasárnap reggel, mikor haza kellett volna mennem. Az orvos megvizsgálta a szememet és utána útban találtam magam a Waterlooi kórház felé. Akkor még nem tudtam, de Marshalltownban az orvos azt mondta Arlenének, hogy azt hiszi, agytumorom van.

A waterlooi kórházban kilenc napot töltöttem, ahol több irányban megvizsgáltak. Az orvos azt mondta: Azt hiszem, ön könnyű szélütést kapott. Mi hazaengedjük önt, de szeretnénk, ha tovább is kapcsolatban állna velünk. – Megkönnyebbülten éreztem magam, bár nem tudom, mért mondta ezt, mert a kártyámra ezt írta: szklerózis multiplex. Február 14-én az orvos engedelmével újra tanítani kezdtem, csak fél terheléssel. Egész jól ment a dolog, mert délután pihentem és a következő pénteken elhatároztam, hogy egész napi elfoglaltságot kezdek. Kedden reggel Arlene kért, hogy maradjak otthon, de azzal érveltem, hogy egész jól vagyok, és munkába mentem. Kilenc mérföldet vezettem az iskoláig. 10 órakor oly rosszul lettem, hogy a titkár feleségének kellett kivezetnie a teremből a kocsimig. Vigyen haza, ott jobban leszek – mondtam. De ő a doktor rendelőjébe vitt. Az orvos futva jött ki a kocsihoz és megvizsgált. Perceken belül a mentők vittek vissza Waterlooba. Itt csak három napig voltam, azután az orvosok elküldtek a Mayoklinikára Rochesterbe.

Mire Mayoba érkeztem, oly erős fájdalmaim voltak, hogy a bal oldalam megbénult a fejemtől a sarkamig. Duplán láttam és nem tudtam kontrollálni a hólyagomat. Menés közben tántorogtam és nagyon reszkettem. Ha ülni vagy állni próbáltam, a fejem egyik oldalról a másikra lódult, mintha nem volna izom a nyakamban. Halálosan féltem, hogy mit találnak bennem az orvosok.

Mayoban öt napig voltam, ahol ismét teljes kivizsgálásban volt részem: EKG, vérvizsgálat, gerinccsapolás (negyedik) és röntgen.

Március negyedikén feleségem szülei értem jöttek Conrad-ból és hazavittek. Az orvosok azt mondták, hogy érdeklődnek a conradi és waterlooi orvosnál, hogy ellenőrizzék a leleteiket. Hazamentem és vártam.

Úgy három hét múlva visszamentem az orvosomhoz. Azt mondta, hogy a mayoai diagnózis megegyezik a waterlooival.

Úgy érti, hogy szélütésem volt? – kérdeztem. Az orvos a fejét csóválta. Bár csak szélütés lenne, Harold. De úgy látszik, szklerózis multiplex.

Erről a betegségről semmit sem tudtam, csak amit az újságokban olvastam róla, vagy amit megtudtam, mikor a szomszéd gyűjteni jött az ajtónkhoz a nemzeti kutatás fedezetére. Annyit tudtam, hogy gyógyíthatatlan vagyok. Nincs lehetőség a folyamat megváltoztatására, de még lassítására sem.

Most, mikor minden olyan jól indult volna. 33 éves voltam, és úgy látszott, sikerül elérni életem célját. Arlene és én mindketten tanítottunk. Két drága gyermeket fogadtunk örökbe. Tervbe vettem, hogy az egyetemre megyek, hogy kiegészítsem tanulmányaimat... és most ez ... Bár erőltettem, hogy tanítsak, és az iskolaév végéig ki is bírtam, de végül is teljesen a két botomtól függtem. Nem tudtam felmenni az irodám lépcsőin, és a személyes szükségleteim ellátása is óriási erőfeszítésbe került. 18 pirulát vettem be naponként.

Elveszettnek éreztem magam. Jobban elveszettnek, mint ahogy éreznem kellett volna. Mindig nagyon tevékeny életet éltem és a mások baján igyekeztem segíteni. Az elemi iskolában baseballt és futballt is tanítottam a gyerekeknek. Én voltam a csapat futballbírója. És most a normális napoknak vége. Nem tudok járni, még kevésbé futni. Olvasni lényegében lehetetlen volt. Vezetni is csak rövid távra tudtam. A televízió nézés a múlté lett. Még a fürdőkádba való be- és kimenetel is óriási nehézséggel járt. Minden, amit szerettem, néhány hónap leforgása alatt elenyészett.

Észrevettem, hogy kérdezem Isten: Miért? Aktív látogatói voltunk a metodista templomnak, sőt a feleségem orgonált az istentiszteleteken. Mikor új lelkész jött a faluba, a régi azt mondta: önnek egy hallgatója mindig lesz: Harold Selby. A kórusban énekeltem és vasárnapi iskolát tanítottam. De nem készültem el arra, hogy szembenézzek egészségem elvesztésével és a hideg realitással, hogy meghalok. És nem volt említve a Szent Szellem gyógyító ereje. Csak azt tudtam, hogy vége az életemnek. Arra voltam ítélve, hogy életem hátralevő részét félelmeiként vegetáljam át. Mindent megpróbáltam. Érdeklődtem egy rehaBilltációs lehetőségről. Az orvosok kétségesnek tartották. Menjen haza és a felesége ápolja önt – mondták. De melyik férfi szereti, ha a feleségétől függ? Különben is Arlene egész nap el volt foglalva a tanítással. Hogyan tudja elvégezni az állását és mellette engem ápolni egész napon át? Másik problémánk is volt. Minden pénzünket elköltöttük, és szükségünk volt az ő fizetésére, hogy meg tudjunk élni. Tapasztaltam, hogy a legsötétebb órákat mindig virradat követi. Nem gyanított, titokzatos úton lettem bevezetve Isten hatalmába. Oly gyorsan indultak a dolgok, hogy alig lehet elbeszélni. Júniusban kezdődött. Nem akartam, hogy a lábam annyira megmerevedjen, hogy ne tudjam használni, ezért állandóan járkáltam. Egy késő délután elhatároztam, hogy meglátogatom egyik barátomat, aki négy háztömbbel odébb egy üdülőben volt, és akinek szintén szklerózis multiplexe volt. Visszafelé más úton mentem, és a presbiteriánus pap háza előtt haladtam el. Donald Shaw, a pap észrevette, hogy lent az utcán két botomra támaszkodva botorkálok. Bár alig ismertük egymást, kikiáltott, és én megálltam, hogy kissé elbeszélgezzünk. Van egy könyvem a gyógyulásról, ami érdekelhetné önt – mondta, mikor már készültem elmenni. Nem akartam udvariatlan lenni, hazavittem hát a könyvet, és Arlene felolvasta nekem. A könyv „I Believe in Miracles” volt. – Mikor egy héttel később találkoztam Donald Shawval, így szólt: ön csakugyan hisz abban, hogy Isten meg tudja gyógyítani az embert? Éreztem, hogy kissé bizonytalan saját magában, de gondolkodásra késztetett. Ismertem néhány bibliai történetet, melyek Jézus korában megtörtént csodákról beszélnek. De a Szellem általi gyógyulás gondolata sohase ötlött az eszembe – legalább is addig a pillanatig. Egy percig gondolkodtam, aztán így feleltem: Igen, azt hiszem. Isten meg tudja tenni, nemde? – Donald megvakarta a nyakát hátulról, és a hátsó kerten át kinézett a szilfákra. Igen, tudom, hogy Isten meg tud tenni ilyesmit. De kérdés, akarja-e vagy nem? – A csodálatos gyógyulások felsorolása, különösen az olyan embereké, akiknek kevés hite volt, reménysugarat gyújtott az én elbátortalanodott szívemben. Lehet, hogy Isten engem is meggyógyít.

Donald Shaw egy hét múlva Kansas Citybe utazott. Én elhatároztam, hogy többet akarok megtudni Isten hatalmáról, amennyire csak lehet. Ez vezetett minket július végén Waterlooba, egy bibliai konferenciára.

Hozzá voltam szokva a feltűnéshez, amit megjelenésem okozott, mikor két botomon betámolyogtam az összejövetelre. A lábam állandóan úgy festett, mintha el akarnék esni, és a fejem minden irányba dobálózott. De semmi se tudott visszatartani, hogy megtapasztaljam Isten hatalmas voltát.

Mikor az első napon Arlenevel elhagytuk az összejövetelt, ismerős hangot hallottunk. Rossz szememmel nem tudtam felismerni, de Arlene megkérdezte: Harold, itt van Don Shaw? Tudod? – Már hogyne tudnék róla, hiszen ő volt az oka, hogy itt voltunk. A világosságnak egy sugara esett rám. Igazán Isten munkája lenne? Ő tervezte ezt? Számomra ez túlságosan titokzatosnak látszott arra, hogy megértsem. Visszatekintve most már látom a gyengéd vezető kezét, amivel a Szent Szellem összerakta a zavaros események darabjait, amelyek által gyönyörű képet alkotott a mennyei Atya dicsőségének magasztalására.

Együtt töltöttük az estét és Isten erejének hatalmas gyógyító kegyelméről beszélgettünk. Tanakodtunk, vajjon most is megtartják-e a gyógyító szolgálatokat Pittsburghban?

Miért ne íránk Kathrin Kuhlmannak, hogy megtudjuk? – kérdezte Arlene. A kérdés oly egyszerűnek látszott, hogy csodálkoztunk, miért nem jutott ez az eszünkbe előbb? Másnap két levelet irtunk, egyet magának miss Kuhlmannak, a másikat a pittsburghi kereskedelmi kamarának, amiben információt kértünk.

Nem sok reményem volt rá, hogy a levelek rendeltetési helyükre érnek, így hát folytattam erőfeszítéseimet a kórházi rehaBilltáció terén. Akkor jött meg miss Kuhlman levele. Igen, még tartanak szolgálatokat a Carnegie Hallban. Igen, Isten még mindig meggyógyítja a beteget, és ő érzi, hogy engem is meggyógyít.

Új reménnyel készültünk, hogy elmegyünk a következő héten tartandó csodaszolgálatra, de minden pénzünket feléltük, és nem várhattunk többre, míg az iskolaév meg nem kezdődik és Arlene megkapja a fizetését. Pittsburgh nyolcszáz mérföldre volt tőlünk, és legalább 40 dollárra volt szükségünk az utazásra. Tehát az előző héten meg kell szereznem a pénzt.

18 óra alatt eladtam egy Világenciklopédiát. Nem tudom, hogy az emberek érezték-e szomorú helyzetemet, vagy olyan jó kereskedő voltam-e, de Isten munkálkodott, és mi megszereztük a pénzt. És szerdán, augusztus 10-én elindultunk.

Des Moinesig tudtam vezetni, ahol a kórházban megvizsgáltak. De ezután a reflexeim oly rosszul működtek és a látásom is megromlott, hogy beláttam, ezek után nem vezethetek tovább.

Arlene mindig félt a városi forgalomban való vezetéstől. Mikor megmondtam neki, hogy nem látok jól, elkezdett sírni. Teljesen kétségbeesve maradtunk a parkolóhelyen. Aztán új reménységgel azt mondtam Arlenének: Drágám, Isten majd vezet minket. Ha mindig előre megmondod, merre kell fordulnunk, mikor lassan, mikor gyorsan, meg tudom tenni.

Tehát elindultunk a nagy forgalomban, és Ariene utasítása nyomán haladtam, míg Isten adott erőt és ügyességet, hogy baleset nélkül juthassunk a nyílt útra, majd a városokba ismét.

Ezen az első éjszakán Illinoisban az út mentén a kocsiban aludtunk egy parkolóban. Már történt valami a testemben. Még soha nem éreztem ennyire Isten jelenlétét. Hónapok óta először bot nélkül tudtam támolyogni. Alig tudtam elhinni. A sárhányóhoz támaszkodtam és sírtam. Ariene átkarolt és velem együtt sírt. Valami különös dolog történt, éreztük.

Második éjjel behajtottunk Pittsburghba. A kocsik lámpái zavartak. Próbáltam kormányozni, és Ariene mondta, merre menjek. Hogy hogyan menekültünk meg a halától vagy a balesettől, Isten csodája. De sikerült a Carnegie Hall parkolójához beállnunk. Úgy terveztük, hogy ismét a kocsiban töltjük az éjszakát, hogy kevés pénzünkkel takarékoskodjunk. De egy közeli üzlet alkalmazottja óva intett. Mutatott egy közeli szállodát a folyó túlsó partján. De mikor átmentünk a hídon, rossz útra tértünk, és többé nem tudtuk megtalálni a főutat. Az éjszakát egy olcsó állomáson töltöttük. Másnap reggel már 8 órakor megmásztuk a Carnegie Hall lépcsőit. Megtudtuk, hogy a szolgálat csak 3 és fél óra múlva fog kezdődni, pedig már voltak, akik ott vártak. Isten bizonyára megjutalmazza önöket – mondta valaki, mikor megtudták, kik vagyunk. Oly biztatón, oly vigasztalóan hangzott ez! Reménységünk fokozódott.

A további három óra úgy múlt el, mintha percek lettek volna, mikor hallottuk a körülöttünk állók beszámolóit, akik már meggyógyultak. És mikor megnyíltak az ajtók, új erőt éreztem a testemben, ami átvitt a helyre várakozók tömegén.

Majdnem úgy éreztem, mintha elektromos áram futna át, mikor Isten Szelleme áthatotta a tolongó tömeget. Még imádkozni se tudtam, annyira izgatott voltam.

Az orgonaszó közelebb vitt Istenhez, mint valaha is voltam. Akkor hirtelen megjelent az emelvényen Kathrin Kuhlman. A hallgatóság talpraállva adott tetszésének kifejezést. Én is felálltam. Körülöttem mindenki énekelt. Voltak, akik felemelték karjukat. Én is ezt akartam tenni, de nem tudtam. Istenem! – mondtam, s éreztem, hogy szinte beburkol a szeretetével. Csodálatos volt.

Aztán megkezdődtek a gyógyulások. Egy óra hosszat ültem és hallgattam a bizonyágtételeket a gyógyulásokról. Aztán miss Kuhlman ismét felszólította a hallgatóságot, hogy álljon fel és énekeljen. Feltámolyogtam. – Ne nézzetek Kathrin Kuhlmanra – mondta az emelvényről. Felejtsétek el, ki áll előttetek. Nézzetek fel Jézusra, mert Ő az, aki megadja szívetek kívánságát.

Botjaimat az előttem levő szék támlájához támasztottam és megfogtam Ariene kezét. A másik oldalra néztem és megláttam egy kis ráncos néger nőt, aki nehéz munkában megbütykösödött kezét a másik kezem felé nyújtotta. Egy másodperc töredékéig haboztam, de az előítéletem felszínre került, és a kezem helyett csupán a két ujjam hegyét adtam oda, hogy megfogja. Éreztem, amint a kérges kezével szorosán átkulcsolta.

Hirtelen elöntött a megbánás hulláma. Uram, bocsáss meg! Az egész kezemet oda kellett volna adnom! Akkor, mintha találat ért volna. Mint a dagály áramlása, fejemtől a lábamig átsúrolta a testemet. Inkább olyan volt, mintha egész valómon elektromos feszültség áramlott volna át. Az agyam egyik oldalán

kezdődött és áramlott át az egész testemen. Levegő után kapkodtam, de a tüdőm tiszta volt. Felnyitottam a szememet és tisztán láttam. Éreztem, hogy lábam, hátam, nyakam erőt nyer. Olyan volt, mintha egész testemet túvel szurkálták volna. Bizonytalanul hallottam miss Kuhlman hangját: Valaki éppen most meggyógyult!

Megfordultam és láttam Arlenét, de mielőtt szólt volna, éreztem: Én vagyok az!

Mikor láttam miss Kuhlman egyik segítőtársát az ülések között keresgélni, ott hagytam a két botomat a székhez támasztva és négyöt személy között elindultam én is az oldalhajóban. Megálltam, és akkor a karját akarta nyújtani támaszképpen, de úgy gondoltam, nincs szükségem rá. Meggyógyultam. És ez meg is történt. Segítség nélkül mentem le az oldalhajón és fel az emelvény lépcsőin. Ha Isten meggyógyítja önt, ön meggyógyult – mondta miss Kuhlman. Fusson vissza, lefelé azon a lépcsőn, hogy ezzel is megerősítse bizonyosságát.

Megfordultam és lerohantam a lépcsőn, mint egy iskolás gyerek. Nem törődtem, mit mondanak rólam azok, akik látnak.

Mikor visszatértem az emelvényre, miss Kuhlman megkérdezte, van-e jelen valaki, aki bizonyítja a történetemet. Arlene feljött az emelvényre, arca könnyben ázott. Hosszú ideig remegve álltunk átölelve egymást. Ezt a percet sohase fogom elfelejteni.

A csodák elkezdődtek. Csoda volt, ahogy Pittsburghba eljutottunk, de a pénzünk majdnem elfogyott, és másikat kellett szereznem, hogy haza jussunk.

Mikor elhagytuk az auditóriumot, egy teljesen idegen, Mrs. Ross Philips hozzánk lépett és megkérdezte, hol fogjuk tölteni az éjszakát. Arlenével egymásra néztünk és bevallottuk, hogy a kocsink hátsó részében fogunk aludni. Azt ajánlotta, menjünk hozzá Polandba (Ohio) és töltsük a családjával a víkendet. Tétováztunk, s így az éjszakát a kocsinkban töltöttük, de péntek délután mégis elmentünk a Philips rezidenciára és ott ebédeltünk és aludtunk is.

Másnap reggel részt vettünk miss Kuhlman imaszolgálatán Youngtownban. Mikor eljött az ideje a megajánlásoknak, megnéztem a tárcámat. Csupán egy 10 dollárosom volt. Odasúgtam Arienek: Beleteszem. – Ne merészed! Vissza kell jutnunk Iowába. Azt mondtam: olyan sokat tett értem az Úr, bele kell tennem. Majd hazafelé böjtölni fogunk.

Arlene rám nézett. Nem tudta megérteni az én hirtelen támadt nagylelkűségemet.

Mikor miss Kuhlman azt kérte, hogy a pénzt tartsuk a kezünkben és imádkozzunk, mielőtt a megajánlást megtennénk, Arlenével is történt valami. Ima közben megérintette a karomat: Menj előre, drágám, valahogy majd eljutunk. Délután Mrs. Philips óriási uzsonnát adott, és a férje kölcsönadta a nagy termosztát. Úgy öt óra tájban elindultunk. Mért nem mennek a sorompón át? – kérdezte. Sokkal gyorsabb.

De a sorompón át pénzbe kerül, és nem mertük megmondani, hogy egy árva penny se volt nálunk. Azon az utón szebb a vidék – mondtuk.

Mikor az alkonyatban tova haladtunk, Arelene nagyot sóhajtott. Mi a baj, drágám?

Elfelejtkeztél a Mississippi hídjáról – felelte. Tizenöt cent a vám.

Azt hiszem, jó lesz útközben meglátogatni a fivéredet – mondtam. De csak a 15 centet fogom kölcsönkérni. Az éjszakát megint a kocsiban töltöttük, de reggel nyolckor bementünk a községbe egy autószervizbe. A kocsiba gáz kell, nekem pedig borotválkoznom kell. Hitelkártyám volt, és így nem aggódtam, hogy mivel fizetem ki a gázt. A borotválkozás után felüdültem, és új erővel néztem az eljövendő nehézségek elé. Akkor új akadály merült fel. Sajnálom, uram – mondta az állomás kezelője – nem tudom ezt elfogadni.

Hogy érti ezt? – dadogtam. Itt áll, hogy önök kötelesek elfogadni a hitelkártyát.

A vezető makacssága nem engedett. Már éppen elég időt töltöttem önökkel.

Hiszen a gáz csupán \$ 3,85 lenne, el kell vennie a csekkemet. Semmi esetre sem! – volt a válasz.

Telefonáltam egy helyi elöljárónak. Elmondtam, ki vagyok, és kértem, váltsa be a csekkemet 3,85 \$ értékben. Kérdezte, hová megyek, és honnan jövök. Elmondtam, és hozzátettem, hogy éppen most gyógyultam meg szklerózis multiplexből. Miből gyógyult meg?

Megismételtem, s megerősítettem, hogy meggyógyultam. Isten meggyógyított a csodaszolgálaton. Első tapasztalatom volt, hogy valaki nem volt úgy elragadtatva a gyógyulásomtól, mint én. A vonal hirtelen elhalt.

Arlenehez fordultam és zavartan néztem rá: felakasztotta. Arlene nevetni kezdett. Lássuk csak, hogyan segít ki az Úr téged ebből a kalamajkából – mondta. Próbálkoztunk a bankkal és másik állomással. Egyik se segített rajtunk. Végül valaki azt ajánlotta, hogy hívjuk fel a helyi vállalkozót. Ő elfogadta a csekkemet és kölcsönözte a hídvámot. Aztán tovább mentünk. Visszaemlékeztem Jézus szavaira, mikor meggyógyította leprást: „Meglásd, senkinek se szólj” (Máté 8,4.) Most kezdem megérteni, miért. De azt is tudtam, hogy semmi se fog visszatartani a bizonyágtételtől.

Az első két héttel később volt, mikor visszavettem tanítói pozíciómat. Azt hittem, semmi nem áll útjában, hogy tanító kötelességem mellett bizonyágot tegyek gyógyulásomról. A gyerekek nehezen tudták megérteni és elhinni, hogy ugyanaz a tanító vagyok, akit nemrég két bottal láttak kínlódva jönni az iskolába. Mikor megkérdezték, mi történt velem, elmondtam nekik. Beszéltem a csodáról és magam átadásáról Jézus Krisztusnak.

Az igazi bizonyágtétel a következő év nyarán történt. Az iskolám szuperintendánsa jött hozzám az új szerződéssel. Meg vagyunk elégedve az ön munkájával, Harold – mondta, és a következő évre 800 dollár emelést szándékozunk adni. – Szünetet tartott. – De egy kikötésünk van. Szeretnénk, ha megígérné, hogy az iskolában abbahagyja a Jézus Krisztusról való beszédet.

Ha nem beszélhetek az Úrról, tartsák meg a szerződést – válaszoltam.

(Hazamentem és elmondtam Arlenének, hogy visszautasítottam a következő évi szerződést. Egész éjjel imádkoztunk, kérve Istentől, hogy vezessen és adjon bölcsességet. Másnap beadtam egy kérvényt, hogy engedélyezzék visszatérésemet az elemi iskolába tanácsadó és vezetői minőségben.

Két hétig imádkoztunk Istentől vezetést kérve, és hogy vezessen minket Pittsburgh környékére, hogy részt vehessünk a szolgálatokon. Április 17-én a postaládámban egy nagy, barna boríték volt. A levélben megkaptam, amit kértem, és így kezdődött: „örvendünk, hogy értesíthetjük...” Nemcsak képes voltam mesteri diplomámat elnyerni az ohioi egyetemen, de a jövedelmem is jóval több lett, mint amennyit Conradban eddig kaptam.

Látják, semmi se lehetetlen Isten előtt. Istennél nincs olyan fokozat, amit az Ő hatalma el ne érne. A szklerózis multiplex meggyógyítása számára nem nehezebb, mint a hídvámot megadni. Ez bonyolult dolog? Nem, ez egyszerű. Oly egyszerű, hogy vannak, akik nem hiszik. Én sem hittem harminchárom évig.

MOST MINDEN MEGVÁLTOZOTT

Donald Shaw

Donald Shaw igen képzett, evangélikus teológiát, felsőbb, egyetemi tanulmányokat végzett lelkész. Kórházi lelkész is volt Kansasban és Kansas Cityben.

Az egész 1965. nyarán kezdődött. Átmentem azon, amit mi, papok „Dry spell”-nek mondunk, s amit én halandzsázásnak (száraz teológiának – üres beszédnek) fordítanak le. Minden vasárnap prédikáltam, de ezek erőtlen beszédek voltak. Kevés öröm, kevés hatás és kevés erő volt bennük. Kényszerűség volt. A szombat éjjel szinte lidérces volt számomra tudva azt, hogy vasárnap beszélnem kell, mint a többi lelkésznek, és kiizzadtam valami prédikációt. Borzadtam a vasárnapi napfelkeltétől. Ezt az állapotot hasonlíthatjuk egy baseball-játékos letörtségéhez, ami néha előfordul egy-egy játékosnál. Július forró napjaival eljött a szabadságolásom ideje is, és feleségemmel, Pattal kirándulást tettünk a Red Feather Lakeshez, Coloradoban. Tudtuk, hogy ennek a gyerekek örülni fognak, és alkalmunk lesz rokonlátogatásra is Nebraskában. Úgy éreztem, hogy egy pap életében a vakáció a legkellemesebb idő. A szolgálatomtól való távollét néha segített. Különben a rokonaimmal való együttlét mindig csillapító hatással volt fáradt lelkemre. Néhány nappal megérkezésünk után apám egy reggeli után így szólt hozzám: Don, elmehetnél az öreg Mr. Hartmanhoz, mielőtt hazautaznál.

Ki az a Mr. Hartman? – kérdeztem, és a második csésze kávémba tettem a cukrot.

Szomszédunk és jó barátságban vagyunk. Valamikor prédikált, de már visszavonult.

Nem tudom – mondtam, és kifogáson törtem a fejem, miközben mama finom kávéját szürcsöltem. Ma délben Coloradoba szándékoztunk menni. Hol is lakik? Mindjárt jobbra az utcában – mondta apám szokatlan határozottsággal. Csupán néhány percre van és meglátogatod.

Kellettlenül mentem a látogatásra és elindultam az árnyas utcán egy blokkal arrább. Szép júliusi reggel volt. Még a természet is telve volt várakozással. A Hartman-ház kicsiny volt és kopott kinézésű. Mikor közelebb értem, megláttam őt a kertjében, ásóval a kezében. Krumplit kapált. Egy kis kosár félig volt csenevész krumplival. Alacsony, fehérhajú emberke volt, és az arcán verejték gyöngyözött. Hosszú ujjú, kék ingén is izzadságfoltok voltak, amint a forró nebraskai napon dolgozgatott. Torkomat köszörültem és megszólaltam: Mr. Hartman?

Felnézett és pislogva kereste az éles reggeli napfényben, ki szólt hozzá.

Tovább mentem a szépen megkapált krumpliágy mentén. Láttá, hogy jövök, és felegyenesedett, letörölve az izzadságot inge ujjával.

Mr.. Hartman, Donald Shaw vagyok – mondtam, remélve, hogy nevemről felismer.

Jöjjön csak be, hadd fogjak kezét önnel, fiam – mondta. Szerettem volna megismerni önt, mióta az apja beszélt nekem önről, ön a protestáns lelkész, nemde? Az erős napfény dacára szinte természetfeletti öröm ragyogott az arcán. Szeméből energia és életerő sugárzott. Lenéztem az apró krumplival teli kosárára és megállapítottam, hogy nem éppen megfelelő a termés. Arnoldban ebben az évben a burgonyatermés nagyon rossz volt. Még az ottani legjobb kertészek is fejszoválvá beszéltek róla. De Mr. Hartman látszólag nem volt ennek tudatában. Krumplit ásott és ugyanakkor dicsőítette Istent. Csodálkoztam, hogy tud olyan boldog lenni? Mi a megelégedettségének a forrása? – kérdeztem magamtól. Itt él egy roskadozó öreg házban magányosan. A krumplitermése elhibázott dolog. Kint van a tűző napon, izzad, öreg kora ellenére hajlong, mégis a legboldogabbnak látszik mindazok között, akikkel valaha találkoztam. Mindezekre nem volt válasz. Közvetlenül beszélni kezdett nekem az Úrról és Isten áldásáról az ő életében. Aztán felemelve szemét a kemény talajról és körülnézve, mondani kezdte a 19. zsoltárt: „Az egek beszélnek Isten dicsőségét és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható. Szózatuk kihát az egész földre és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennük sátort.”

Fontolgattam, mit jelenthetnek ezek a szavak különös paradoxképpen a krumpliágy mellett, mikor megállított ezekkel a különös szavakkal:

„Kijövele az ég egyik szélétől s forgása a másik széléig és nincs semmi, ami elrejtőzhetnék hevéből” Milyen különös ember! – gondoltam magamban. A beszélgetés az én egyházamról és a visszatérésem utáni

terveimről folyt és arról, hogy újra tanfolyamra megyek klinikai lelkesítő munkám kiegészítése céljából. Nagyon érdeklődött irántam és azt mondta: Jöjjön be egy percre, Donald. Van valami, amit meg szeretnék mutatni önnek.

Követtem a házba, leverte a földet a kapójáról és a régi falépcsőhöz támasztotta, ami a hátsó előtérbe vezetett. Jöjjön – mondta, míg feltornászta magát a régi falépcsőn. A homályos, egyszerűen bútorozott szobában motozni kezdett egy régi szekrény fiókjának zárjával. Úgy nézett ki, mint egy régi spanyol kincsesláda, és mikor lassan felemelte a fedelét, a „szentek szentje” fénysugara látszott benne.

Itt van az én legújabb termésem – mosolygott, és elővett egy egészen modern könyvet. – Megveszem a legismertebb írók könyveit. – Nagyon óvatosan, csaknem tisztelettel vette ki a „Hiszek a csodákban” c. könyvet és átnyújtotta. – Ez egy nagy élenjáró napjainkban a gyógyítás szolgálatában. Míg ön Freud analízisét és pszichiátriai gyógyítását tanulmányozza, remélem, megnyílik az elméje a szellemi gyógyítás felé is.

Szkeptikusan néztem a könyvet. Az előszót közismert szakértő írta, és ez némi tájékoztatást adott nekem a Kuhlman szolgálat mineműségéről. De ki volt ez a Kathrin Kuhlman? Miért ez az elragadtatás? Az egész épp oly különösnek látszott, mint ez a krumpliskertbeli próféta. Az idő gyorsan múlt és mire felocsúdtam, csaknem dél lett. Mennem kell – mondtam. A gyermekek szeretnének felmenni a hegyre és az ebéd után elindulunk. A fákkal szegélyezett utcán hazafelé ballagva gondolataim a szellemi gyógyulás felett jártak. Ez az egy területe volt a vallásnak, amit gondosan kerültem, mint a dögvészt, szemináriumi időm óta. Sokszor hallottam történeteket azokról, akik művelték ezt a saját önző céljaikra. Másrészt szerettem volna többet tudni erről, különösen, mivel a kórházi szolgálatban álltam. Lehet, hogy ez több annál. Mikor visszatértünk Conradba, elkezdtek szervezni az új egyházi évad terveinek kivitelezését. A tudományos metódusban gyakorlatom volt, de szerettem volna sokkal többet tudni arról a könyvről. Kathrin Kuhlman tényleg képes csodákat tenni? A hitből való gyógyulás lehet valódi? Sok kérdésem volt, amire nem találtam választ. Conradban szeretetvendégségre készültünk, és legidősebb fiam, Márk tevékenyen készítette elő. Szándékunkban állt megünnepelni egyházunk 85. éves fennállását. A dolgok aktívan követték egymást, mint rendesen, de az volt az érzésem, hogy ezek az egyházi programok, csoportok és más „jó” dolgok mind csak külsőségek, és Krisztus valahogy ezeken kívül áll. Éreztem, hogy mások, mint én is, szeretnék, ha „benn” lenne, de nem tudjuk, hogyan nyissunk Neki kaput.

Két hét múlva Waterlooiban voltam elfoglalva és megálltam a nyilvános könyvtárnál. Csupán kíváncsiságból megnéztem, hogy miss Kuhlman könyve ott van-e a polcokon. Meglepetésemre ott találtam és elhatároztam, hogy kiviszem. Hazatérve olvasni kezdtem – lassan, óvatosan. Kritikával közeledtem ehhez az új kezdeményezéshez, és közben más könyveket is olvastam a Szellemmel való gyógyításról. Meglepetéssel konstataáltam, hogy még a legnagyobb pszichológusok is hívő emberek voltak. Például Carl G. Jung egyszer azt mondta: „Az igazán vallásos ember... tudja, hogy Isten mindenféle különös és felfoghatatlan dolgot hoz, és a legkülönösebb utakat választja, hogy egy ember szívébe eljusson. Ezért ő mindenben érzi az isteni akarat láthatatlan jelenlétét.” És ismét „... ha a doktor segíteni kíván egy emberi lényen, el kell fogadnia úgy, amint van. És ezt csak úgy tudja valóságosan megtenni, ha már látta és elfogadta őt úgy, amint van ... A gyógyulást vallásos problémának is nevezhetjük.”

Mindjobban nőtt az érdeklődésem.

A felnőtt fiatalok vasárnapi iskolájában a Cselekedetek Könyvét tanulmányoztuk. Bár a gyógyítás iránti érdeklődésem egyelőre elsősorban iskolás volt, némi érdeklődés támadt bennem a csoport iránt. Néhányan óvatosan nyilatkoztak, de egyesek kimondottan elvetették az egész eszmét. Megállapítottam, hogy nekem nincs kellő megtapasztalásom erre vonatkozólag, és ismét elolvastam Kathrin Kuhlman, és továbbá Don Gross és Emily Gardiner könyveit, melyek a szellemi gyógyulásról szólnak. Azt gondoltam, teljesen jól felkészült vagyok, és jól előkészítve ezen a téren a hagyományos egyházakban végzendő szolgálatra. Sok pszichiátriai könyvet is olvastam a kórházi pásztorolás és teológiai munkákra vonatkozólag. Prédikációim tűzdelve voltak ismert pszichiátriai és pszichológus íróktól vett idézetekkel. Más szóval azt hittem, minden szükséges anyagom megvan, hogy sikeresen szolgáljak a XX. században. Mikor olvastam, csodálkozni kezdtem: elég az én tudásom? Szemem előtt egész más, új területe nyílt meg a szolgálatnak. Hol voltam egész életemben? Idő kellett hozzá, hogy összeegyeztessék a csodálatos gyógyítások eszméjét azzal, amit tanultam, mert amit tanultam, teljesen ellenkező volt az ilyen ideákkal. Nehéz volt visszautasítani azoknak a bizonyosságtételét, akik meggyógyultak.

Természetűl fogva skeptikus voltam, mert nagyon intelligens és skeptikus családban nőttem fel. Mi mindig a nevelésünkre voltunk büszkék. Megtisztelve éreztem magam, hogy Amerika egyik legjobb

pszichiátriai központjának növendéke lehettem. Ezt a kulturális és intellektuális sorompót nehéz volt ledönteni.

Mikor az iskola 1966-ban véget ért, komolyan terveztük, hogy elfogadjunk egy ajánlatot, mely szerint Kansas City vidékére mennénk, ahol felvenném kórházi lelkészi munkámat. Úgy terveztem, hogy az egyik kórházban káplánként szolgálnék, és tagja lennék a pszichiátriai csoportnak, mivel magasabb rendű munkát végeznék a klinika programjában. Minden esetre két héttel elutazásunk előtt kirándulást tettem Waterlooba, hogy néhány könyvet visszavigyek a könyvtárba. Miután behelyeztem őket, különös érzésem támadt, nevezetesen, hogy keresgéljek a könyvek között. Furcsa, gondoltam. Azért jöttem ide, hogy visszahozzak könyveket, és nem, hogy másikat keressek olvasni. Mégis átkutattam egy halom könyvet és szokás szerint azon kaptam magam, hogy a „Vallás” jelzésű könyvek előtt állok. Na, újra itt van. Szinte kibökte a cím a szememet: „Hiszek a csodákban.” Félhangon csodálkoztam: mit akar mondani nekem Isten? Levettem a könyvet és forgattam a kezemben. Egyszerre valami eszembe ötlött: vedd ki a könyvet és vidd haza. Mit? – gondoltam. Hiszen már kétszer elolvastam. Különben, nem egészen két hét múlva elköltözöm ebből az államból. Mit használ ez a könyv?

Nem volt mit tenni, erős kényszert éreztem, hogy hazavigyem a könyvet. Így, saját bolondságom felett fejemet csóválva, visszatértem az első pulthoz és kikölcsönöztem a könyvet. Nos, mi kényszerített, hogy ilyen bolondságot tegyek? – töprengtem, miközben a kopott lépcsőn lementem a kocsimhoz. Másnap már megtudtam.

Késő este volt. A szomszédom megmetszette a sövényét, és az utca tele volt szórva gallyal. Beszélgettünk, elég hangosan, mikor felnéztem és megláttam, hogy Harold Selby jön az út szélén imbolyogva, két botjára támaszkodva. Megdöbbenett ez a valamikor életerős fiatalember, akit letepert a nagy nyomorító, a szklerózis multiplex. Egy olyan kis városban, mint Conrad, az emberek többnyire ismerik egymást. De mi nemrég költöztünk ide, és én egyszer vagy kétszer találkoztam Harolddal. Megszólítottam.

Mosolygott. Kínos mosolygás volt. Néhány percre beszélgettünk. Észrevettem, hogy nehezebbre esik a szemét ránk összpontosítani. Rövidesen el is ment. Hirtelen feltámadt részvétet éreztem iránta, annyira nyomorult, reménytelen és szenvedő volt.

Harold, várjon egy kicsit! Valamit akarok adni önnek! Besiettem a házba és felkaptam a „Hiszek a csodákban” c. könyvet és visszatérve a járdán várakozóhoz, odaadtam neki. Ez egy kissé valószínűtlennek látszik, tudom, de indítatva érzem magam, hogy odaadjam önnek és a feleségének. Sok minden van benne, ami új számomra. Ha nehezebbre esne olvasni, talán Arlene tudna segíteni. – Mohón nyúlt a könyv után, aztán elimbolygott a háza felé. Néhány nap múlva visszajött és a könyvről beszélt. A hátsó szobánkban álltunk, és ezt mondta: Don, én hiszek ezekben a történetekben, amikről olvastam. Miért ne történhetnének meg ilyenféleképpen, ha valakinek hite van és igazán imádkozik Istenhez?

Én egyiket se értem – mondtam. Lehet, hogy vannak valamiféle erők, amelyek felszabadulnak egy csoportban, amely telítve van várakozással és hittel. Szeretném ezt tudni és megismerni. Őszintén szólva, számomra rejtély az egész. Szünetet tartottam, kissé zavarban voltam azért, amit mondani akartam: mellékesen nagyon kérem, vigye vissza a Waterlooi könyvtárba. Mi a jövő héten elköltözünk. Új parókiám Greeleyben (Kansas) csupán 12 mérföldnyire volt Osawatomie kórháztól, ahol káplánként szolgáltam másodmagammal. A munka nagyon érdekes volt. Adair, a komplexus egyik része, a Menninger-féle terápiát alkalmazta. Itt a kollégák részéről szeretetet és megértést tapasztaltam, ami munkámnak igazi értelmet adott. Mind az orvosok, mind a pszichológusok és a többi munkatárs őszintén tisztelték a keresztyén hitet, és a betegeket is biztatták, hogy ugyanilyen magatartást tanúsítsanak. A káplánfelügyelők mérhetetlen türelemmel és jóakarattal rendelkeztek. Gyakran inkább éreztem Krisztus jelenlétét ezek között a megtört emberek között az állami kórházban, mint a világi külvárosi társaságok között, melyek a divatos egyházakban tömörültek.

Mióta eljöttünk Conradból, nem hallottam semmit Selbyék-ről. A legnagyobb munkában voltunk, mikor Pat és én levelet kaptunk Arlenetől, amelyben Harold csodálatos gyógyulásáról számolt be Pittsburghban. Meg voltam lepve. Alig tudtam elhinni. De nem tudtam kételkedni Harold igazmondásában. A kérdés most már az volt: Tartós lesz-e a gyógyulása?

Közben Harold beiratkozott az ohioi egyetemre és meghívott, látogassam meg a tavaszi ünnepek folyamán. Valami állásról is szó lett volna. De engem más érdekelt – valami szilárd talajt kerestem, amire a szellemi életem támaszkodni tudna. Igaz, hogy már évek óta megtértem, de éreztem, hogy a szolgálatomban hiányzik az öröm, lelkesedés és erő, amire nagyon nagy szükségem lett volna. Hogy tudnék a hitről prédikálni, mikor

az én hitem nagyon gyéren csordogál? Visszaemlékeztem arra, amit Sámuel Shoemaker írt: „Ha hitet akarsz, menj oda, hol hit van.” Talán ez volt, ami arra készítetett, hogy meglátogassam Haroldot. Nem tudtam egészen hitelt adni a lelkesedésnek és az állandó optimizmusnak, amit a tőle kapott levelekben találtunk. Én régebben voltam keresztyén, mint ő. Kétféle teológiát tanultam és keresztyén pszichológiát. És most itt állok anélkül, hogy alapja lenne mindennek – hit nélkül.

Nem tudom megosztani a gyülekezetemmel azt, amim nincs – mondtam Patnak egy reggel. Ha Isten valami új területre tört be, amint Harold írja, megyek, és megkeresem. Nemcsak látni akarom Haroldot, hanem magamnak is meg kell néznem ezt a csodaszolgálatot. Ezért mentem én a következő pénteken felfelé a Carnegie Hall lépcsőin. Nagyon vegyes társaságban találtam magam, akik majdnem két óra hosszat várakoztak. Szegények és gazdagok, felsőbb, alsóbb és középosztálybeliek, képzetek és egyszerű emberek gyűltek itt össze igazi gyülekezetet alkotva. Az egyik várakozó ott a lépcsőn dr. Thomas Asirvatham volt, kitűnő sebész az ismert Dindiguli (India) szemkórházból. Valami továbbképző tanfolyam miatt jött az USA-ba. Meggyőződése volt, hogy ez a mozgalom a Szent Szellem munkája. Ha valaki, akinek ilyen rangja van, hisz, – gondoltam – akkor én mért kétségeskedném? A szolgálat megkezdődött és én csodálkozva figyeltem rá, hogy az emberek örömmel kapcsolódtak bele dicsőítve Istent és hálát adva Neki. Az volt a látszat, mintha csakugyan jelen lenne, ami szinte áthatotta az atmoszférát. Ez a valami nem volt analizálható. Telítve látszott lenni ez a jelenlét agapé-szeretettel, örömmel, reménységgel és megelégedettséggel.

Drága Uram, szeretném megkapni, amit számomra tartogatsz – imádkoztam. De, Istenem, ha megteszed, tedd azt, kérlek, jó, természetes, nyugodt, tiszteletreméltó módon. Semmi érzelmesség. Ne legyen részemről bizonyágtétel! Amint a szolgálat folytatódott, imádságom így változott: Uram! Amit akarsz, elfogadom. Legyen meg a Te akarod! Aztán megtörtént. Úgy tetszett, mintha Isten szeretete lejött volna, és lényemnek minden atomját betölti. Új hitet, új reményt, új életet nyertem. A hely megtelt Isten dicsőségével. Valami olyat éreztem, amit János érezhetett, mikor „szellemben” volt az Úr Napján, és leírta Krisztus jelenlétének véghetetlen voltát, megmérhetetlenségét. Akármilyen történt, olyan volt, mintha egy világítótorony fénye hatolt volna be egy hideg, halott presbiteriánus papba, és én azonnal ízleltem a Szent Szellem teljességének új borát. Már előzőleg tudtam, hogy ezt a „Vigasztalót görögül Paraklétosznak hívják. Azt tanultam, hogy Ő a keresztyénekkal van, de nem mindenkinek van meg a teljessége. Első tapasztalatom arra vezetett, hogy elhiggyem, hogy velem volt, de csak úgy, mint ahogy velünk van a nap egy felhős napon. De most a felhők eltakarodtak, és a napsugár valóságosan áttört és minden egyszerre új és derűs lett.

Mielőtt hazatértem, még egy másik Kathrin Kuhlman szolgálaton is résztvettem. Ezt a pittsburghi alsóvárosi First presbyterián Churchben tartotta. Ez ugyanazon várakozás, reménység, buzgóság és hit jegyében folyt le. Találkoztam ennek a nagy egyháznak a lelkészével, és mindketten osztoztunk abban a meggyőződésünkben, hogy ezekben a napokban mennyire kinyilatkoztatta magát a Szent Szellem. **Életemben a nagy változás az, hogy a Szentírás megelevenedett előttem.** Természetesen a Biblia ugyanaz, amelyből ezután is prédikáltam, de most másképp. Másmilyen, mert a Szent Szellem, Aki ihlette azokat, akik megírták, most engem ihletett meg, hogy szeressem és megértsem azt. Sőt megtanultam azt, hogy az Úr Igéje megnyilatkoztatik „nem erővel, sem hatalommal, hanem az Én Szellemmel” – mondja a seregeknek Ura (Zak. 4,6.).

Miss Kuhlmannak levelet írtam. Talán ez jobban kifejezi mindazt, amit szóval el tudnék mondani: „Remélem, ön mindig úgy fogja lefolytatni szolgálatait, mint most, és sohase fog elkedvetlenedni vagy megszorodni az egyháziak hidegsége miatt, akik gúnyolódnak a hiten és a csodákon és Krisztuson, Aki a vizet borrá változtatta. Ezek a szkeptikusok talán még jóakaratók is, de elvakultságukban azt teszik, ami még hihetlenebb: a bort vízzé változtatják. Ők a megáldott, Szent Szellem kinyilatkoztatása által, csodával és ihlettel borrá változtatott vizet a humanizmus vizévé, Sabellianizmussá változtatják, és az örökös Pelagianizmussá, amely oly annyira áthatja napjaink teológiáját.

Még egyet. Tudja-e ön realizálni, miss Kuhlman, hogy a Szent Szellem megszentelése és ereje által ön pontosan azt teszi, amit napjaink szekuláris pszichoterápiája megkísérel alkalmazni, de amit sokszor elhibáz? Az ön szolgálatának sikerült eljutnia az érzelmek gyógyítására.”

„Dr. Robert White a Harvard egyetemről, aki a mi felsőbb oktatású iskolánk abnormalis pszichológiáról szóló tankönyvét írta, a pszichoterápiáról úgy emlékezik meg, hogy az „korrektív érzelmi megtapasztalás”. Tudja-e ön, hogy ön a szolgálata által gyakran éppen ezt viszi véghez? A Szent Szellem által ön nemcsak a félelem, bosszúvágy, harag és kétségbeesés negatív érzelmeivel foglalkozik, mert ott vart egy különleges Jelenlét, mely a részvét valóságos dinamójává változik, gyengéssé, mélyenjáró békévé, végtelen

örömmé, szelídséggé, jósággá és különlegesen szelíd dicséretté és imádatná az áldott Megváltó, Jézus Krisztus iránt.

A mi modern egyházaink tele vannak jó emberekkel (jó a szó szokásos értelmében), akik megrémülnek arra a gondolatra, hogy a vallásban érzelem legyen. Ha jól tudom, Clovis Chappel volt az, aki egyszer azt mondta nekünk, hogy hallotta egyszer, amint egy nagyon álbölcsekedő gyülekezet lelkésze óva intette híveit a „vallásban való érzelmek veszélyétől”. – És ugyancsak Chappel mondta: megfigyeltem, hogy a bérelt székek, amiken ültek, több érzésről tettek tanúbizonyságot, mint az emberek.”

Milyen tragikus, hogy mi, humanisták, humanizmusunkban arra törekedünk, hogy féljünk attól a bizonyos erőtől, amely gyógyít.

LETÖRT GALLYACSKÁK

Dora Lutz

Először Dóra és Joe Lutzcal Akronban találkoztam, ahol autogrammal láttam el a könyvemet. A fiatal pár szerényen jött be, és a kedves, szőke asszonyka mosolyogva mondta: azért jöttünk, hogy megmondjuk önnek, milyen sokat tett ön Joenak és nekem – és a szemei megteltek könnyel. A sok ott álló ember miatt keveset beszélhettünk – de ő, sohase fogom elfelejteni a kézfogásunkat és a fiatal férj arcát.

Csak később tudtam meg, miért jöttek. Dóra így mondta el pékem később:

Négy nappal karácsony előtt volt, és már az utolsó ajándékok is be voltak csomagolva és elrejtve az alagsorban. Kevés hó esett az Ohio vidékén, és Joe megtisztította a konyha ablakát. Míg munka előtti kávéját kortyolgatta, így szólt: Úgy látszik, fehér karácsonyunk lesz, kedves. Odamentem hozzá és megöleltem, míg mindketten gyönyörködtünk a szép látványban. A ház mögötti út puha fehér takaróval volt fedve. Lágyan hullt a hó és meggyült az ágakon és a fenyők tűin, melyek az ablak előtt álltak. Akarsz még egy kávé? – kérdeztem. Sietnem kell – mondta Joe, és kezdte felvenni a kabátját. Az ilyen időben sok televízió van, amit javítani kell. Megsókolt és az ajtó felé indult, mikor meghallottuk, hogy az egyik fiunk lefelé jön a lépcsőn.

Első szünidei napjuk volt karácsony előtt. Miki nyolc éves, energikus és lelkesedő volt, berohant a konyhába és felugrott egy székre, hogy elérje Joe nyakát. Apu, apu, vigyél magaddal!

Joe tréfásan letette őt a földre: apunak sok dolga lesz ma, fiam. Talán majd máskor. De apu, ma nem kell iskolába mennem. Tudom, de nem ma reggel. Nem akarod, hogy ma elvégezzem minden munkámat, hogy karácsonykor veletek lehessenek?

Hurrá! – kiáltotta Miki – adok egy csókot, ha lehajolsz hozzám.

Joe lehajolt és Miki cuppanós csókot nyomott az arcára. Akkor aztán meghallottuk Steviet, aki tíz éves volt és fentről kiabált: Várj meg, apu, mutatni akarok valamit. Joe rám nézett és felhúzta a szemöldökét: mit kapott? Már mennem kell.

Tegnap óta dolgozik egy polgárháborús képen. Azt hiszem, most már befejezte, és meg akarja mutatni, mielőtt elmegy.

Joe az előszoba felé ment, mikor hallotta, hogy Stevie lefelé indul a lépcsőn. Hé, maradj ott! – kiáltotta Joe. Nem tudod lehozni azt a nagy dolgot. Tartsd ott! De apu, azt akarom, hogy lásd!

Jó, akkor maradj ott – nevetett Joe, és a kabátját a divány karfájára tette. Könnyebb apunak felmennie, mint neked lejönni onnan. Felrohant a lépcsőn, és pillanatok múlva ismét lent volt. Felvette a kabátját és az ajtó felé sietett. Este találkozunk – mondta, és az ajtó bezárult mögötte. Millió dolog volt, amit az utolsó pillanatban még meg kellett tenni: sütés, tisztogatás, és díszítés. A fiúk hamar végeztek az utolsó falatjukkal, mikor kopogtattak az ajtón. Több szomszédos fiú jött, melegen beburkolva kábatokba és fülükre húzott sapkával álltak az ajtónyílásban. Stevie és Miki az ajtóhoz futottak és kikiabáltak: Egy perc alatt kint leszünk. – Visszafutottak a házba kabátjukért és kesztyűjükért. Ma kipróbálom azt a jó csúszkát a kanyarban – hallottam, amint gyorsan öltöztek. Kinyitottam a hátsó ajtót és kiengedtem őket, aztán utánuk néztem egy percig az üvegajtón át, míg futni kezdtek a garáztól a járdáig, csúszkálva és szaladva.

Becsuktam a belső ajtót és a konyhában foglalatoskodtam. Hamarosan visszajönnek – merengtem. Hideg van, és nem jó nekik sokáig kint lenni.

Karácsonyi énekeket zümmögtem, míg a reggeli edénnyel végeztem, és valami vaját kezdtem keverni a süteményhez. Húsz perc múlva, mikor éppen a sütőbe tettem az első süteményt, csengettek a kapun. A kötényembe törölve kezemet az utcai ajtóhoz mentem, még mindig zümmögve. Egyik szomszédunk állt ott, háziruhája fölé sietősen feldobott kabátban és fejét kendővel takarva, hogy a csavarok ne látsszanak. Arca sápadt volt és feldúltan nézett ki, és dadogva beszélt.

Dóra, történt valami – amint beszélt, kis köd jött ki a száján.

Visszatartottam a lélegzetemet a hideg miatt, ami körülöttem terjengett, és behatolt a házba. Mi a baj? – kérdeztem. Ő nehezen találta a szavakat. Két fiú – mondta – beleesett a tóba. Azt hiszem, a tieid.

Nem! – kiáltottam, s álltam hitetlenül, elkábulva. Nem! Nem lehetnek ők! Éppen most mentek ki csúszkálni a kanyarba. A szívem a torkomban dobogott, amint a kanyar felé néztem ... Üres volt.

Vedd fel a kabátodat – mondta, majd megmutatom, merre vannak.

Valahogy visszamenekültem a házba, felkaptam a kabátomat és kibotorkáltam az ajtón. Tétováztam. Nincs erre semmiféle mocsár. Tévedtél.

Van itt egy nagy mocsár az öböl kanyarulatánál. Sohase jártál még arra?

Fejemet ráztam, és futva indultunk a befagyott öblön át. Nem lehetnek ők – mondogattam magamban. Édes Istenem, kérlek, ne ők legyenek.

Egy kis domb tetejére futottunk és ott kitérült előttem az óriási, befagyott mocsár. Ott álltam, kezemet a számra téve és néztem a borzasztó jelenetet odalent. A jég innenső oldalán embercsoport állt. Két rendőrautó égő lámpákkal parkolt szorosan a víz mellett. Láttam két férfit sötét gumiruhákban, a hátukon búvárfelszerelés. Aztán felemeltem szememet és az a sötét, homályos folt a jég felszínén tűnt fel nekem ... mint a halál szeme. Két kis lányom végződött a lyuk szélén. Láttam, hogy a játszótársak összesereglettek az egyik autó mellett, és tudtam, hogy Stevie és Miki ott van a jég alatt.

Sikoltozni szerettem volna. Úgy éreztem, elvesztettem az eszemet. Csak álom ... lidérces álom – gondoltam. Mindjárt felébredek és elmúlik. De tudtam, hogy nem fogok felébredni. Tudtam, hogy nem múlik el. Tudtam, hogy ez a valóság, és nem bírom ki.

Joe és én katolikusok voltunk, de nem volt szellemi életünk. Nem volt élő hitünk Istenben, és csak azért mentünk templomba, mert megkívánták. Mégis, úgy tíz évvel ezelőtt elkezdtem hallgatni a rádióban Kathrin Kuhlman adásait. Joe nehezményezte, hogy szeretem ezt a programot, és többször megfenyegetett, hogy összetöri a rádiót, ha ezt a „női prédikátort” hallgatom.

Az elmúlt tíz év alatt hetenként ötször hallottam ezt a hangot. De sohase tudtam eddig, hogy a prédikációk milyen hatást gyakoroltak rám, amíg ezen a napon lenéztem a dombról a befagyott tóra. Le akartam rohanni a dombról és belevetni magamat a jeges vízbe a gyermekeim után, de megállított egy hang: „Légy csendesen és tudd meg, hogy én vagyok az Isten!”

Megdermedve álltam a helyemen. Éreztem, hogy amit most felismertem, az Isten ereje, ami áthatott. Ő maga használta fel miss Kuhlman szavait és hangját, hogy szóljon hozzám a szivettépő borzalom idején.

Lecsendesedtem, csaknem nyugodt voltam. Lehajtottam a fejemet és vártam. Ismerősök segítettek a hazamenetelben a hóborította kis házunkba.

Mire hazaértem, a ház telve volt emberekkel. A helyi protestáns lelkész eljött. Barátok és szomszédok siettek hozzánk. Mindenki segíteni akart, de senki se tudta, hogyan. Rendőrség és riporterek jöttek. A ház megtelt emberekkel és én éreztem, hogy visszatér a régi pánik. Kérem, hívja fel valaki Joet – mondtam. Már megtették – mondta valaki.

Újra hallottam miss Kuhlman, amint mondja: Ameddig Isten a trónján van, hallja és válaszol imáinkra, s minden jóra fordul.

Ó, szeretném, ha hinni tudnék ebben – mondtam. De hiszek benne. Kell, nincs más reménységem. Bementem a hálószobába és bezártam az ajtót. Halk szirénabugás... megtalálták az egyik fiút. Lelki szemeim előtt megjelent a kis, fagyos test, amint kihúzzák abból a lyukból. Rajta van a kis átfagyott kesztyűje – aminek a hátán kis kacska van – és élettelenül fekszik a jég szélén vízben. Azok a hosszú, bársonyos szempillák most le vannak csukva.

Térdre hulltam az ágy mellett. Drága Jézus – zokogtam – kérlek, vedd le ezt a terhet rólam. Én nem tudom levetni, imádkozás közben nagy nyugalom szállt rám. Hirtelen kiegyenesedtem. Mi történt velem? – gondoltam. Ez nem én vagyok. Meg kellene örülnöm. Ehelyett nyugodt vagyok. Erőt éreztem átáramlani testemen. Óriási erő volt. Oly erős voltam, hogy fel tudtam volna emelni a házat. Az én kicsinységemet – semmiségemet – összekapcsoltam az ő nagyságával. Mindegy, mi történt, te sohase fogsz lesüllyedni, legyőzöttetni, ha Jézusban vagy – hallottam az ismerős hangot.

Hirtelen kitérült az ajtó.

Megfordultam. Joe markolta a kilincset, csuklóin a csontok fehérek és az arca halálsápadt. Ajkai kékek és fagyosak a hidegtől, hangtalanul mozogtak.

Nagy Isten, mennyire hasonlít Steviehez! Szerettem volna magamhoz vonni, mondani neki valamit, hogy minden rendben van. Ehelyett így szóltam: A fiuk ... Jól vannak? – sikoltotta őrzöngve. Nem, szóltam nyugodtan. Megfulladtak. Joe megfordult és átrohant az ajtón. Azt hittem, hallotta a szirénát... ha átment a

városon a rendelő mellett... mit gondolhatott, mikor megállt a ház előtt, ami tele volt emberekkel ... mit érezhetett most?

Utánamentem a lakószobába és még jókor, mert láttam, hogy a falhoz löki a lelkész.

Nem kell nekem semmiféle pap – ordította. A fiaimat akarom!

Áttámolygott a szobán, testét rázta a zokogás és egy pamlagra hanyatlott.

Megérkezett a mi fiatal papunk. Köszöntötte a lelkészt és azt mondta neki, hogy ő majd intézi a dolgot. Joe felé menve kissé tévovázott, aztán a vállára tette a kezét. Erre nem készítettek elő minket a szemináriumban – mondta halkán.

Joe elveszett volt, összetört. Tudtam, hogy egy verset se tud a bibliából, csupán a Miatyánkot és az Üdvöz légy Máriát tudta. Ez most nem volt elég, és én tudtam ezt. Isten ebben az órában kétszeres erőt adott nekem. Nem ismertem magamra. Sok tennivaló volt. Valakinek azonosítani kellett a gyermekeket. Valakinek rendezni kellett a temetést. Valakinek felelnie kellett a riporterek kérdéseire. Valakinek beszélnie kellett a rendőrséggel. Isten adott nekem erőt, hogy mindezt nyugodtan, józanul elintézzem. Joe a díványon ült, sírt és a kezét tördelte. A sógora megpróbálta vigasztalni, de ő érzéketlen volt, csaknem delíriumban.

A rendőrség tudatta velem a részleteket. Miki a jégen keresztül beesett a vízbe és Stevie, mikor látta, hogy eltűnik a jeges vízben, odarohant, hogy segítsen és felkiáltott: Testvérem! Mikor a lyukhoz ért, a jég betört, és elnyelte őt is Mikivel együtt. A mocsár harminc láb mély volt. Majdnem egy óra telt bele, míg megtalálták a holttesteket. Egy szomszéd a kórházba kísért, hogy azonosítsuk a fiukat. Joe elájult a folyosón és gyógykezelésre szorult. Én mellette maradtam, míg a szomszéd megnézte a testeket és pozitívan azonosította őket.

Mikor hazaértünk, a temetkezési vállalkozó várt az ajtóban. Újra úgy éreztem, mintha összeroppannék, és szinte kívülről néztem magamat, mint egy tárgyilagos idegen, akinek a negyvenkilenc kilós testét hibátlanul működteti valaki. Emlékszem, Joe azt mondta: Isten, mi az, ami fenntartja? Nem tudta, hogy Isten volt az. Joe bebotorkált a konyhába és egymás után töltötte magának a whiskyt. Megérkeztek a szüleim és látva Joe állapotát, apám bölcsen eldugta a vadászpuskáját. Míg én a díványon ülve a temetkezési vállalkozóval beszéltem, Joe céltalanul vándorolt szobáról szobára, mintha keresne valamit. Teljesen képtelen volt felfogni, ami történt. Másnap reggel a temetkezéstől kocsis jött, hogy elvigyen minket megnézni a fiukat. Borzasztó hideg volt, hófúvással, mikor a kápolnához értünk. A vállalkozó sürgette, hogy menjünk be, mielőtt a barátok jönnek. Ez volt a legnehezebb – így látni őket. Újra éreztem, hogy az a nagy erő áramlik át rajtam, körülöttem, bennem. Tudtam, hogy Jézus az. Michael, nyolc éves, sötét hajjal, a jobb oldalon volt. Stephen, aki tíz éves volt és olyan szőke, baloldalt. Odamentem Steviehez és a vállára tettem a kezem. Újra hallottam miss Kuhlman hangját, amint a halálról beszél, saját apja haláláról. Olyan, mint ő – mondta – de csupán a hüvelye. Felnéztem és köszönetet mondtam Jézusnak, mert velem volt. Éreztem nagy szeretetét és részvétét irántam, és valóságosan úgy éreztem, hogy velem együtt zokog.

Átmentünk Mikihez. Ő is ugyanolyan fehér koporsóban feküdt. Mindig egyforma holmikat kaptak. Ránéztem Joera, aki mellettem állt, az arca eltorzult. Megpróbált szólni. Láttam, hogy mozog a szája, de nem jött ki rajta hang. Szorosan mellette álltam, átkarolva mindkét karommal. Mi van, drágám? – suttogtam.

Oda szeretnék menni én is, ahol ők vannak... Hiszen olyan ártatlanok voltak! – és tíz éves házasságunk óta először hallottam Joet imádkozni: Ó, Isten, tégy engem oly ártatlanná, mint ezek a kis fiúk. Oda akarok én is jutni, ahol ők vannak.

Hirtelen eszembe jutottak Joe szavai, amit mondott azon az utolsó reggelen Steviének: Könnyebb apunak felmenni, mint neked lejönni onnan. Talán, gondoltam, ez mindkettőnkre áll.

Az elkövetkező napok telve voltak árnyal. A temetés szombaton volt a St. Matthews Churchben, utána a szertartás fagyos szélben. Néztem a kis ajándékokat, amit a fiúk az iskolában csináltak, és amit az emeleten hagytak, mielőtt elmentek – meghalni. „A legjobb mamának és papának ezen a világon ...”

Az árnyak mélyebbek lettek és éjszaka lett. Elmúlt a karácsony, majd újév is. Joe mindig elment és zajosan ünnepelt azelőtt, de most otthon ült a csendes házban és sírt. A ház telve volt emlékekkel. Az üres székek, ha ebédeltünk. A gyűrött ruhák a szekrényben. A fiókok tele alsóruhával és zoknival. Ilyen holmival volt tele a ház.

Aztán jött az első iskolai nap az újévben, amikor el kellett mennem az osztályukba és kirámolni a padjaikat. Ceruzáikat, papírjukat és a többit. Ennyi maradt belőlük.

De voltak emlékek is. Ó, milyen emlékek! Az a délután, mikor ott álltam a nappaliban és hallottam az iskolabuszt megállni a ház előtt. A leszálló gyermekek nevetése és kiáltozása éles kés gyanánt vágott a szívembe. Az ablakhoz siettem és behúztam a függönyt, hogy ne halljam a lármájukat. Mindig hallottam, mikor Miki és Stevie hazajöttek, lóbálva a tízóraistáskájukat vagy hólabdázva.

A harmadik napon, mikor behúztam a függönyt, hallottam, mintha a rádión ugyanaz a hang suttogná: Nem számít az, ami veled történik; az a fontos, amit teszel azzal, amid maradt.

Köszönöm, Istenem – suttogtam és kinyitottam a függönyt elhatározva, hogy felülemelkedem a bánatomon.

Nem így volt Joeval. Ő állandóan sírt. Képtelen volt dolgozni. Nem tudott aludni. Nem tudott enni. Még öltözni se tudott magától. Minden, amit tenni tudott, az volt, hogy vándorolt a magányos házban, tördelte a kezét és sírt. Az asztalnál zokogásban tört ki. Fogyott és halálra cigarettázta magát.

Megpróbáltam rávenni, hogy hallgassa miss Kuhlman adásait a rádióban, de az agya túlságosan feldúlt volt, hogy meg tudja érteni. Nagyon sajnáltam, mert olyan volt, mintha elvesztette volna az életben való tájékozódását. Néha ott ült az asztalnál és próbálta hallgatni, de a program közepén egyszerre csak zokogásban tört ki. A haja kezdett hullani. Rettenetesen nézett ki beesett arcával és véreres szemeivel. Aztán, mindennek tetejébe jöttek a kiütések. Mint Jóbnek a Bibliában, az egész testét nagy, fájó sebek borították. Senki se tudja elképzelni a fájdalmat, mely testét és lelkét emésztette.

Lemondott az igazgatóhelyettesi állásáról egy televíziójavító társaságnál, és az a veszély fenyegette, hogy fel kell mindent adnia. Már hirdetést is tett közzé egy újságban. Elvesztette minden kedvét a munkához, a nevetéshez, az egész élethez.

Hetek múltak el, míg vissza tudta magát kényszeríteni az állásába. Akkor egy délután a postás, akit Joe csupán felületesen ismert, megállt az üzlet előtt. Részvétét fejezte ki Joenak a vesztesége miatt, majd egy nagyon különös dolgot mondott neki: „Mr. Lutz, bízik ön Istenben?” Joe először sértve érezte magát, aztán zavarba jött. De aztán látta, hogy a postás őszintén jót akar neki, és így felelt: Igen, szoros kapcsolatban vagyok az egyházzal. Nem beszéltem az egyházzal – mondta a kis postás kedvesen. Azt kérdeztem, hogy bízik-e Jézusban? Ez úgy szakadt Joera, mint egy tonna kő. Élete folyamán az első eset volt ez, mikor valaki elválasztotta az egyházat Jézustól. Először hallott arról, hogy a kettő különböző lehet.

Délután Joe hazajött és elmondta, milyen hatást tett ez rá. Néhány nappal előbb volt nálunk a lelkész és azt ajánlotta, hogy imádkozunk halott gyermekeinkhez vigasztalásért. A protestáns lelkészt is megállította, és Joe kérdésére, hogy „Mit tegyünk?”, azt ajánlotta, hogy olvassuk a 23. zsoltárt.

„Ez vigasztaló” – mondta. De most, első ízben ajánlotta valaki, hogy próbálkozzunk Jézus Krisztussal. Joe elkezdett naponként beszélgetni a postással, mikor az hozta a küldeményeket. Egy napon hozott Joenak egy János evangéliumot. Joera ismét nagy hatást gyakorolt. Ezen az estén hallottam, hogy a padláson matat. Mit csinálsz, Joe? – kérdeztem, attól félve, hogy esetleg agyonlövi magát. Mit keresel ott fent?

Percekkel utóbb lejött egy régi Bibliával a karja alatt. Tudtam, hogy van valahol – szólta. Az a te rádiópredikáló asszonyod azt mondja, hogy ha valaki a Bibliához tartja magát, nem tévedhet. Hát elkezdem olvasni. – Megtört a hangja és zokogni kezdett. Ha van valami, ami hozzásegít, hogy a fiukhoz menjek, meg akarom tenni. Így kezdte intenzív kutatását, mely egyik zsákutcából a másikba vezetett, míg végre kibukkant a sikátor végén a világosságra.

Joe minden reggel korán kelt és misére ment a St. Matthews templomba. Minden rádiópredikátort meghallgatott, aki a levegőt bombázta. Isten keresésében megmozgatott minden követ.

Aztán egy este, néhány hónap múlva megmondtam neki, hogy levelet írtam Kathrin Kuhlmannak. Mit írtál? – kérdezte.

Megírtam neki, hogy mennyire velem volt életem legsötétebb óráiban. És hogy az ő Krisztusban alapozott élete adott új reményt.

Talán neked van új reménység – mondta Joe, és szemeiben megjelentek az örökös könnyek. De nekem nincs semmim.

Megpróbáltam vigasztalni, de felkelt az asztaltól és bement a nappaliba. – Tudod, mi történt velem ma délután? – kérdezte. Vezettem az utcán és elkezdtem sírni. Minden, amit tenni tudok, a sírás. Letértem az útról. Tegnap, mialatt valakinek a televízióját néztem, egy kis játékszert találtam mögötte elrejtve. Azonnal

sírni kezdtem, ott nyomban. Nem akarok mást, semmi mást, mint látni... látni a fiaimat. Újra zokogni kezdett: „Nem tudok másra gondolni.” két héttel később Joe hazajött a munkából és így szólt: Tudod, mi újság? A te prédikáló asszonyod a városunkba jön és autogramot ad a könyvére. Menjünk majd el hozzá. Alig tudtam hinni a fülemnek. Miss Kuhlman Akronba jön. És Joe, a férjem, aki egykor azzal fenyegetett, hogy összetöri a rádiót, kér engem, hogy menjek el vele őhozá. Már korán ott voltunk, de a sorban állók már az utcán voltak. Ott álltunk és figyeltük, amint aláírja a könyvét. Nem tudtam levenni róla a szemem. Oly élénk és ragyogó volt, telve örömmel.

Aztán mi kerültünk sorra. Bemutatkoztunk, és én azt mondtam: Talán emlékszik még, hogy néhány héttel ezelőtt írtam önnek egy levelet és megírtam, mennyire megáldott minket, mikor a fiaink vízbefultak.

Óh – mondta felkelve az asztaltól. Természetesen emlékszem. Imádkoztam önért. Hogy tudtam volna elfelejteni azt a szép, megható levelet? És mielőtt válaszolni tudtunk volna, egyik kezét az én fejemre, a másikat Joe vállára tette és hangosan imádkozni kezdett. Ott, az üzlet kellős közepén. Imádkozott az üdvösségünkért és hogy a Szent Szellem szálljon le ránk.

Mikor kimentünk az üzletből, Joe arca sugárzott az örömtől. Megölelt és azt mondta: Drágám, vasárnap lemegyünk Youngstownba és meghallgatjuk a prédikátornőt. Talán ez a válasz a sok imádságomra.

A következő vasárnap Joe már korán felkelt és elment a korai misére, mint szokta. Aztán visszajött és mi elhajtottunk Youngstownba a szolgálatra. Ez után az első szolgálat után tudtuk, hogy ha egyáltalán van válasz a mi lelki keresésünkre, az Kathrin Kuhlman szolgálata alatt van. Részt vettünk ezeken a szolgálatokon Youngstownban. Kezdtém észrevenni, hogy Joe megváltozik. Abba hagyta a dohányzást, és egy napon, mikor fent voltam, hallottam, hogy a pincében matat. Kinéztem az ablakon és láttam, hogy a saját gyártmányú italát hozza fel. Mire lementem, már kezdte elégetni. Csendben álltunk ott és néztük, amint ég.

A szolgálatok után többször előfordult, hogy Joe hozzám fordult és azt mondta: Majdnem kimentem ma az oltárhoz, de valami visszatartott.

1963. márciusban, tizenöt hónappal Miki és Stevie elvesztése után az, ami visszatartotta Joet, feloldódott. Egymás mellett álltunk az oltár előttre hívásnál, és Joe azt mondta: Kimegyek. Velem jössz?

Belekaroltam és megindultunk. Hallottam, amint Joe sír végig a hosszú úton. Aztán csatlakoztunk a sokasághoz, akik az auditóriumban elől álltak. Oly közel álltunk az emelvényhez, amilyen közel csak lehetett és hallottam, amint Joe felzokog: Jézus, nagyon szomorú vagyok. – És senki, sohase fogja megtudni, milyen öröm fakadt a lelkemből ebben a pillanatban. Éreztem, hogy Joe újjászületett egy új életre és én vele együtt születtem újjá.

Aztán éreztem, amint egy szelíd kéz a vállamon van és felnéztem. Miss Kuhlman volt ott örökös mosolyával és hívott, hogy menjünk a mikrofonhoz. Nem tudom, emlékezett-e ránk, és hogy látott meg abban a nagy tömegben.

A mikrofon előtt álltunk. Miért jöttek előre? – kérdezte, és Joera nézett.

Miss Kuhlman – felelte ő, a hangja recsegett, de erős volt. Látnom kell a fiaimat. Én most kész vagyok együtt lenni újra a fiaimmal.

Láthatja a fiait. Velük lehet az örökkévalóságban, ha Jézusnak adja a szívét. Mert Jézussal vannak. Oly szorosan fogtam Joe karját, hogy attól féltem, elszorítom a vérkeringését. Ő pedig odafordult az ott levő mintegy ötezernyi fő tömeghez és azt mondta: Én ma elfogadom Jézust Megváltómnak.

Ezen a napon leszállt ránk az Úr dicsősége. Azóta Isten eszközéül használja Joet, hogy családjának tizenhárom tagját megnyerje a Jézus Krisztusban való hitre, beleszámítva beteg apját, aki csak néhány héttel ezelőtt ment előre. Az én egész családom is megtért. És most, több évvel később, a tizenéves fiuk, akik a szomszédunkban laknak, azelőtt játszótársai Mikinek és Stevienek, nálunk gyülekeznek Bibliát tanulmányozni és velünk együtt jönnek Youngstownba a szolgálatokra. Joe kocsijában együtt mennek imádkozni és bizonyosságot tenni.

A legdicsőbb az, hogy a Szent Szellem felhasznált minket arra, hogy több, mint száz párt meg tudjunk vigasztalni, akik kis gyermeküket veszítették el.

Nemrég a Biblia olvasása közben rábukkantunk egy helyre, mely Isten Ígéreteit egyben tartalmazza. A 2 Sámuel 12,33-ban, mikor Dávid fiacskája meghalt és a király abbahagyta a böjtölést, ezt mondta: „De most,

hogy meghalt, vajon miért bjtölnék? Vajon visszahozhatom-e azzal? Én megyek őhózzá, de ő nem jön ide vissza énhózzám.”

Ekkor visszaemlékeztem azokra a szavakra, amelyek akkor oly incidensszerűen hangzóttak, mégis prófétikusak voltak: „Könnyebb apunak felmenni, mint neked lejönni hózzám.” Nem csak könnyebb, hanem dicsőségesebb is!

A TE LÁNYODDAL IS ...

Charles Wood

Senki se olyan szegény, mint akinek csak pénze van, – és nem háládatos.

A Charles Wood család egyike a leggazdagabbaknak a világon. Gazdagok a hálában is, mert Isten csodálatos dolgot cselekedett a lányukkal, Sherylrel.

Charles Wood tagja egy nagy amerikai egyesületnek és jelenleg ellenőre egy nagy clevelandi testületnek.

1962-ben nagyobbik lányunk, Sheryl, aktív atletizáló, 13 éves volt, aki éppen most lépett az iskola nyolcadik osztályba. Az előző nyáron ő, és tizenegy éves húga egy ifjúsági táborban voltak, ahol mindenben részt vettek, kezdve a baseball partin és a párnaviadalokon. Sheryl a vezető minden vidámságban. Délutánonként hangos az udvarunk a kiáltozásoktól és kacagástól. Az a tény, hogy Sheryl élénksége több kemény ütést okozott a fejére, akkor nem látszott jelentőséggel bírni. Mindenben egy élénk, tevékeny, tréfakedvelő tizenéves volt.

Aztán egy hétfő reggel feleségemet Gwen felhívták telefonon, hogy az iskolában Sheryl elájult a folyosón. Gwen az iskolába sietett. Mire odaért, Sheryl jobban lett, de Gwen hazavitte. Másnap Sheryl elment az iskolába. Szerdán az irodámban hívtak fel. Sheryl ismét elájult, és nem tudtak összekötetést kapni az édesanyjával. Természetesen ott hagytam az irodát és az iskolába hajtottam. Kissé sápadtan és ijedten, de teljesen jól érezte magát Sheryl. Mégis, ezen a délután beszéltem a házi orvosunkkal.

Miután az orvos megvizsgálta Sheryit, semmi okot nem látott arra nézve, hogy ne engedjük iskolába járni. Azt ajánlotta, hogy ha ismét történe valami, azonnal hívjuk őt.

A következő napon újra felhívtak az iskolából. Sheryl harmadszor is elájult. Képtelenek feléleszteni őt, és bevittették a kórházba Bereába, kivizsgálásra.

A kórházba rohantam de Sheryl addigra visszanyerte eszméletét. Mégis ott hagytam. Amikor elájult, a feje odakoppant a padlóhoz, és ezért a doktor röntgent ajánlott. Ez megtörtént. Átvilágították a koponyáját és a gerincét, hogy megállapítsák, miért vannak az ájulások.

Mivel a vizsgálat eredménye határozatlan volt, a doktor néhány napi pihenést ajánlott, és további megfigyelést a kórházban. De itt is volt egy ájulása, miközben karosszékben ült.

Mivel nem volt határozott diagnózis, megengedték, hogy hazajöjjön, és újra kezdje a tanulást. A következő hetek folyamán több újabb ájulása is volt, s úgy érezte, mintha csengetnének a fejében. Egy napon azt mondta, hogy az iskolában a lányok egymást szurkálták valami tüvel, és ő semmit sem érzett a jobb karjában.

Az ájulások mind gyakrabban jöttek elő, és mind hosszabb ideig maradt öntudatlan. Mind nehezebbé vált számára az iskolába járás – nemcsak a hiányzások miatt, hanem a „csöngetés” miatt is, ami miatt minden nap panaszkodott. Egy éjjel későn arra ébredtem fel, hogy jajgat és sír. Berohantunk a szobájába és láttuk, hogy a fejét fogja és előre-hátra hajlong az ágyában. „A fejem, apu, úgy érzem, mintha szét akarna repedni.”

Az egyedüli, ami elnyomni látszott a szorítást, a rádió hangja volt. Oly erősen ordított, hogy a család nem tudott tőle aludni. Sheryl a kis rádiójával ment aludni – teljes hangerővel. Később beosontam a szobájába és elzártam a rádiót, és így tudtunk némi nyugalmat találni. Végül, november első hetében megvizsgáltattuk Sheryit a clevelandi klinikán. Megfigyeltem az első vizsgálatot. A doktor vett egy tűt és gyengéden megszurta a homlokát itt-ott. A baloldalon érezte, de a jobbon nem. Ugyanezt a vizsgálatot tette a hasán, majd a talpain, ugyanilyen eredménnyel. Láthatólag elvesztette érzékenységét a teste jobboldalán. Azt is megtudtuk, hogy duplán lát és a jobb fülén nem hall.

Mindazonáltal ami legjobban megijesztett minket, az a változás volt, amin a megjelenése átment. Mindig olyan szép, formás gyermek volt. Most észrevettem, hogy a jobb szemhéja lecsüng és fokozatosan kezdett úgy kinézni, mint egy abnormális gyermek.

November közepére fejfájása olyan komoly kezdett lenni, hogy egy héten három napig is otthon kellett tartanunk. Elvesztette az erejét is. Egy este tompa puffanást hallottunk Sheryl szobájából. Berohantunk, és ájultan, élettelenül találtuk az ágya mellett.

A szívem a torkomban dobogott, mikor felvettem és sikertelenül élesztgettem. Sehogy se sikerült felélesztenünk. Az én elkeseredésem csak a helyzet reménytelensége múlta felül. Az ágyára fektettem és imára hajtottam a fejem. Mikor felnéztem, láttam, hogy Carol az ajtóban áll, és gyermeki arca sápadt a félelemtől, és szeme kitágult a rémülettől. Nagy Isten, mért kell neki ezt látni? – nyögtem. Ezen az estén Sherylt bevittük a klinikára. Hazamenetelünk nyomott hangulatban történt, és úgy látszott, az egész világ összeomlik. Sem Gwen, sem én nem aludtunk az éj hátralévő részében, és a szomszéd szobából hallottam Carolt, amint álmában zokogott. „Kérlek, Uram, tégy valamit” – imádkoztam. Kérlek, segíts!

Másnap úgy tizenegy órakor felhívott a kórházból egy orvos. Sheryl jól van – mondta, de reggel kiszállt az ágyából és újra elájult, és megütötte a vállát, mikor elesett. Megröntgeneztük és a kép szerint a jobb karja eltört egy hüvelyknyire a válla alatt. A jobb vállában a csont szilánkosra tört. Ebéd után meglátogathatják, de meg kell mondanom, hogy gipszben van.

Mi történt? – kérdeztem magamtól, mikor letettem a kagylót. Minden olyan jól ment, és most minden elromlott. Az egyháznál diakónus és pénztáros voltam és szellemileg tájékozott, de ez már több volt, mint amire felkészültem. Éreztem, hogy valami szörnyen rossz következik, de teljesen tehetetlen voltam. Gwen elhívta a lelkészt. Nyájas és rokonszenves volt, és eljött a házukba, hogy imádkozzon velünk.

Carol is elhatározta, hogy akcióba lép. Egy délután, míg mi Gwennel Sherylt látogattuk a klinikán, levelet írt. Anélkül, hogy tudtuk volna, hallgatta Kathrin Kuhlman adásait a rádióban. Érezte nyugtalanságunkat és tudva, hogy valami nagyon rossz történik a nővérel, leült és leírta miss Kuhlman egyik könnyörgő imáját. Mialatt nem voltunk otthon, elment a másfél mérföldre lévő postahivatalba és elküldte. Három nap múlva az orvos hívott minket és elmondta, hogy új röntgenfelvételt készített Sheryl karjáról. Az új képeken látható volt, hogy a kar nem volt eltörve, csupán csúnyán összezúzódot. Egy technikus rosszul látta a képet. Mindenesetre az, hogy az imádság és a kar gyógyulása találkoztak, Gwent arra bírta, hogy fontolóra vegye egy Isteni gyógyulás lehetőségét. Ez kezdete volt annak, ami mindnyájunk számára új élet útjára nyitott lehetőséget. Sheryl két hétig maradt a klinikán. Egy egész sereg vizsgálatot ejtettek meg rajta, beleértve az agy elektromos hullámainak vizsgálatát is. Kiderült, hogy az agy egy része nem funkcionál megfelelő módon, és ez az oka az ájulásoknak. Mégis, tévóváztak egy bizonyos diagnózis kimondásában. Először hallottam az orvosok szájából ezt a szót: „roham”. Mielőtt elhagyta a klinikát, Sheryl gyógyszereket kapott, amelyeknek csökkenteni és enyhíteni kellett a rohamok lefolyását. Azt tanácsolták, hogy csak akkor menjen iskolába, ha képes rá.

De a rohamok folytatódtak és minden esetben látszólag kissé tovább tartottak. Az iskola előljárói megértőek voltak és rokonszenvvel kísérték Sheryl sorsát, sőt az igazgató azt ajánlotta, hogy egy közeli ismerőshez menjen lakni, aki vigyázna is rá. A helyzet nagyon komoly volt, és a klinikán tapasztalt esetből megértettük, hogy nem lehet egyedül hagyni. Vigyáztunk, mikor a lépcsőn le- vagy felment, de ez nem volt mindig lehetséges. Gwennek a háztartással volt dolga, nekem meg az állásom után kellett nézni. Állandó aggodalomban éltünk.

Karácsony előtt, míg Gwen és Sheryl bevásárolni mentek egy nagy áruházba, Sheryl ismét elájult. Bevitték egy kórházba, de mikor jobban lett, elbocsátották. Ámbár valahogy átvészeltük a karácsonyt, állandóan felettünk lebegett egy sötét felhő, mely ismeretlen veszélyekkel fenyegetett.

Minden nap hozott valami okot az elkeseredésre és kétségbeesésre. Észrevettük, hogy a rohamok gyakoribbak és erősebbek lettek. Néha napokig kimaradtak a rohamok máskor több is volt egy nap alatt. Mikor az ünnepek után visszatért az iskolába, el kellett fogadni azt a tényt, hogy a nap folyamán rohama lesz, sokszor az asztala előtt.

Biztos vagyok benne, hogy kell valami helynek lennie, ahonnan segítséget kaphatunk. Ezen az éjjelen alázatosan, őszintén imádkoztunk Isten segítségéért.

Januárban hallottam egy orvosról, aki sikerrel gyógyított hasonló bajban szenvedő betegeket. Clevelandban a legtisztéletreméltóbb neurológus volt. Elhívtuk és megvizsgálta Sherylt. Utána behívott minket. Sherylnek – mondta – a fején baloldalt sérülés van, ami befolyásolja az agyában a reflexeket, amik a jobb oldalán vannak. Semmi kétség, hogy a diagnózis, mely epilepsziát állapított meg, helyes. – Nem tudtam hinni a fülemnek: epilepszia! Még hozzá azt is mondta, hogy a legsúlyosabb formája.

Az orvos mégis bátorított minket és azt mondta, csaknem garantálhatja, hogy a rohamokat csökkenteni lehet az orvosságok szedésével úgy évente két alkalomra. Ez volt az első bátorítás, amit kaptunk, és örömmel mentünk haza reménykedve a jövőben és az orvosságok megígért csodálatos hatásában.

A következő hónapok alatt sokat tanultunk az epilepsziáról. Megtudtuk, hogy először van egy elektromos áram, ami végigfut az agyon, mint ahogy a ház elektromos vezetékén átszalad. Ha valami sérülés van a vezetékben, rövidzárlatot okoz és kész a roham. Azt is megtanultunk, hogy az epilepsziás esetek 95 %-a agysérülés folytán keletkezik, vagy a születéskor, vagy később. Tehát azok az ütések, amiket Sheryl a fejére kapott az elmúlt nyáron, fokozottan fontosak voltak ebből a szempontból. Ezek okozhatták jelenlegi állapotát. Jelenleg nincs erre gyógyszer, sem gyógymód. Néha, ritkán, az agy operációja fel tudja oldani a helyzetet, de sokszor egy kúra is használ. „Meg lehet állítani” – mondta az orvos – „de sohasse gyógyul”, ő is intett, hogy legyünk óvatosak, ne hagyjuk újból elesni, mert ez végzetes lehet. Azt tanácsolta, hogy tiltsunk meg minden aktivitást, mint úszás, biciklizés és más sportok. Klarinéton szokott gyakorolni, s ez is többször vezetett rohamra, így nem volt többé képes játszani az iskolai zenekarban. Így Sheryl aktív és atlétikával tűzdelt élete beszűkült. Tétlenségre lett kárhóztatva. Ülő életmódra kényszerült. Mindenesetre rohamai folytatódtak, még pedig ijesztő mértékben. Először nyugodtan elájult, most pedig már dobálta a tagjait és kapálózott, ha rohama volt. Gyakran erőszakkal kellett szétnyitnom az állkapcsát, hogy el ne harapja a nyelvét, mert a fogsora közé szorult. Még mérsékelt aktivitás miatt is veszélyben volt. Hallottuk, hogy egy fiatal a fürdőkádba fulladt rohama alatt, s ezért még jobban aggódtunk. Sheryl hallása is új aggodalomra adott okot, mert két szakorvos is megállapította, hogy elvesztette a hallása 60 százalékát a jobb fülén. Tavasz jöttével hetenként két-három ízben is doktorhoz mentünk vele. Akkor egy előírt gyógyszer a foghúsán daganatot okozott, ami a foga fölé nőtt. Fogsebésznek kellett eltávolítani.

Tehetetlenül néztük leányunk hanyatlását. Az egész megjelenése megváltozott. Mozdulatai lassúak voltak. Az orvosságok sokszor imbolygásra készítették, mintha részeg lett volna. Sokszor egy székbe, vagy a falba kapaszkodott járás közben, hogy támasztékot nyerjen. Ámbár nagyon fájt a szívünk, igyekeztünk megtartani az erő látszatát nemcsak Sheryl miatt, hanem Carol előtt is. De belül éreztük, hogy minden reményünk elveszett.

Kétségbeesett voltam. Baptista diakónus vagyok – gondoltam –, aktívan részt veszek egyházam minden megmozdulásában, de ez előtt tehetetlenül állok. Sohasse fordult elő, hogy isteni gyógyulásért imádkozzak. A bibliai napokban történtek csodák, de később nem. Ezt tudtam.

Napjainkban orvosok és ápolók, és „csodatevő gyógyszerek” által történnek a gyógyulások. Ennek dacára egyszer csak azon vettem magam észre, hogy imádkozom ahhoz az Istenhez, akiről azt hittem, hogy többé nem tesz csodát, olyan csodát, amilyenre nekünk Sheryl számára szükségünk lenne.

Gwen kezdte hallgatni Kathrin Kuhlman adásait a rádióban. Titokban azt hitte, hogy Sheryl törött karja az ő imádságára gyógyult meg. Engem is rá akart venni, hogy hallgassam. De női prédikátorok nem fértek bele az én teológiámba. Életem folyamán azt tanultam, hogy a nőknek nincs joguk a férfiakat vezetni. Mint diakónus, a többiekkel együtt mindig arra törekedtem, hogy nők ne juthassanak be ebbe a státusba. Ha női misszionáriusok látogatták meg egyházunkat, mindent elkövettünk, hogy ne használhassák a szószéket, hanem csak nők előtt beszélhessenek vagy tegyenek bizonyágtételt.

Azonkívül elnöke voltam egy másik jelentékeny evangelizációs tanácsnak, melynek egyrészt az is feladata volt, hogy a misszionáriusokat felülvizsgálja és ajánlatot tegyen különféle testületeknek. Az egyik fő elvünk az volt, hogy női misszionáriusok ne taníthassanak férfiakat még idegen földön sem. Így, mikor Gwen azt mondta nekem, hogy Sherylt elviszi egy „gyógyító szolgálatra” Pittsburghba, amit egy nő vezet, nem akartam beleegyezni. Semmit se akartam tenni, semmi közöm nem lehetett egy „hitből való gyógyuláshoz” különösen, ha azt nő vezeti.

Sok olyanról hallottam, aki magáról állít valamit – mondtam. Erre Gwen kijelentette, hogy miss Kuhlman nem állítja magáról, hogy ő „gyógyító”.

Lefegyverezve Gwen állandó duruzsolásától és attól, hogy miss Kuhlman nem tulajdonít magának gyógyító hatalmat, két héttel később, mikor Gwen újra kérte, hogy elvihesse Sherylt Pittsburghba, vonakodva bár, de beleegyeztem. Elkísérte őket Gwen atyja és nővére, Eunice.

Miután a szolgálat megkezdődött, Gwen apja azt mondta: Nem gondolod, hogy le kell vinned Sherylt az emelvényre kérni, hogy miss Kuhlman imádkozzék érte? Gwen nem ismerte a szolgálat rendjét és bizonytalanzkodott. De mikor Eunice karon fogta Sherylt és azt mondta: Gyere, Sheryl, lemegyünk – Gwen beleegyezett. Félúton az auditorium hátsó lépcsőjén lefelé Sheryl megfordult és különös tekintettel nézett a nényjére. Mi a baj, drágám? – kérdezte Eunice. Nem tudom. Valami pattant a fülemben. Hallokk. Bár Eunice és Sheryl nem is hallották, miss Kuhlman e pillanatban megszólalt az emelvényen: „Valakinek megnyílt a hallása.” Gwen azonnal Sherylre gondolt és nem kevésbé lepődött meg, mikor miss Kuhlman lejött az

emelvénnyel és Sheryl és Eunice felé ment félúton a terem hajójában. Miss Kuhlman kinyúlt és gyengéden megérintette Sheryl fejét. Az azonnal a földre hanyatlott Isten ereje alatt. Gwen magán kívül volt az ámulattól, és mikor az előcsarnokban találkoztak, könnyek árasztották el a szemét.

Mialatt visszakocsiztak Clevelandbe, a kis zárándokcsapat még mindig ámulatban volt. Újra és újra elismételték, amit láttak és hallottak. Sheryl hallása végérvényesen meggyógyult, és ettől Carol épp annyira el volt ragadtatva, mint a nővére. Ezen az éjszakán Gwen ezt mondta nekem: Ha Isten meg tudta ezt gyógyítani, épp úgy meg tudja gyógyítani az epilepsziáját is. – Mégis, ha másik csoda volt is elkészítve Sherylnek, még nem láttuk semmi előjelét. Ezen az éjjelen újra rohama volt.

Miss Kuhlman vasárnap szolgálatot tart Youngstownban. Miért ne mennénk mi is el? Az egyháznál vállalt kötelezettségeim és más köteleességek miatt szükséges volt otthon maradnom, így hát csak két hónap múlva került sor az útra. Közben Sheryl rohamai mind rosszabbak lettek. Néha két órán át is tartott, és a teste ebben a sokkos állapotban nagyon lassan gyógyult. De közben meg kellett állapítanunk, hogy nemcsak testileg változott, hanem a személyisége is. Nagyon lázadó lett, s ezért állandó feszültségben éltünk miatta. Nem szerettük Sherylt fenyíteni, mert ez újabb rohamot váltott volna ki. Carolra is gondolnunk kellett, de mégse hagytuk, hogy Sheryl mindent a maga feje szerint tegyen Mit tehattunk?

Úgy látszott, mintha semmi se menne jól. Gwen fáradtsága és kimerültsége szemmel látható volt. Várakozásunkkal ellentétben Sheryl rohamait nem szüntették az orvosságok. Családi életünk – úgy látszott – összeomlik a terhek alatt. Semmi se mutatta ezt jobban, mint Gwen magatartása és kijelentése, hogy inkább látná Sherylt halva, mint ilyen állapotban élve, ami, úgy látszik, a sorsa lesz. Mikor Sheryl elérte 14. születésnapját, egyházunkban missziós konferencia volt. A konferencia végén, mikor felnéztem, láttam, hogy az én szomorú lányom előrejön és Isten szolgálatára ajánlja fel az életét. Mikor ezt láttam, fejemet csóváltam a szánalomtól. Szegény gyermek, mit adhat ő Istennek? Mit tud tenni Isten egy elformátlanodott testtel, beteg aggyal?

Sheryl a valóságban kimaradt az iskolából az év vége előtt két héttel. A rohamok most majdnem naponként jöttek, és nem lehetett tudni, meddig tartanak. Tanítói engedték, s gondolom, főként csodálták a bátorságát. Úgy terveztük, hogy június második hetében kezdjük meg vakációnkat. Volt egy kis házunk vidéken és én út közben útba akartam ejteni Youngstownt is. Egy héttel indulás előtt Sherylnek a legkeservesebb rohama volt. Csaknem végzetessé vált.

Szombaton éjjel felé kezdődött. A nappaliban ültünk, Sheryl a díványon. Hirtelen felugrott és azt mondta: „Ó, apu ...” Aztán lemerevedett. Odasiettünk, hogy felfogjam az esésben, hogy ne essen a kávézóasztalra. Gwen segített kinyújtóztatni a díványon, míg a teste az egyik görcsből a másikba ment át. Testének minden izma megfeszült, az ökle oly erősen össze volt szorítva, hogy lehetetlen volt kinyitni. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy szétfeszítsem az állkapcsát, hogy kendőt tegyek közé. A roham nem akart felengedni, úgy körülbelül másnap déli egy óráig. Végül is elhívtam egy neurológust. Azt ajánlotta, hogy adjunk be neki valami orvosságot. Ha nem használ, vigyék a kórházba és majd meglátjuk, mit tehetünk vele. Gwen és én a dívány két ellentétes oldalán ültünk és próbáltuk feltartani Sheryl hánykolódó testét. Időnként megpróbáltam beadni neki valami pirulát, de a roham további egy óráig folytatódott folytonos rángatózások között. Istenem, imádkoztam elkeseredésemben hangosan. Kérlek, segíts rajtunk!

Akkor majdnem hallhatóan hallottam egy hangot, egy bibliai mondást, amit Gwen és én is nagyon szerettünk: „Kiálts hozzá és megfelelek és nagy dolgokat mondok neked, és megfoghatatlanokat, amelyeket nem tudsz.” (Jeremiás 33,3.).

Nagy békesség szállt rám, míg ismételtem ezeket a szavakat. Lenéztem a mi vonagló, görcsben feszülő kislányunk testére és tudatosan az Úr gondjaiba ajánlottam. Pillanatok múlva éreztem, hogy valamennyire megnyugszik a teste. A rángatózás csökkent, és az arcára békesség költözött. Mély álomba merült.

Felemeltem, karjaimra vettem és a nappaliból felvittem őt a lépcsőn a saját szobájába. Gwen előttem ment, hogy megvesse az ágyát, és gondosan betakargattuk. Ezen az éjszakán ébren feküdtem a rózsás hajnal megjelentéig ... „nagy dolgokat mondok neked és megfoghatatlanokat, amelyeket nem tudsz ...” Ezek a szavak jutottak folyton az eszembe és különös módon megnyugtattak. Egy hét múlva, vasárnap reggel elindultunk nyaralásunkra. Először Youngstownba hajtottunk, hogy részt vegyünk Kathrin Kuhlman szolgálatán a Tambaugh Auditóriumban. Mivel későn érkeztünk, Gwen és Carol az emeletre ültek, Sheryl és én a földszinten találtunk helyet a harmadik sorban.

A zene mennyei volt. Az egész szolgálatban volt valami étellel teljes. Életemben először tudtam érezni Isten Szellemének jelenlétét az istentisztelet résztvevői között. Mi is énekeltünk a többiekkel együtt úgy a szolgálat félidejéig. Akkor Sheryl hozzám fordult és egyszerűen azt mondta: Apu, én meggyógyultam.

Hangja halk és bizakodó volt. A szemei úgy csillogtak, mint a csillagok a téli égbolton.

Hogyan ... hogy tudod? – kérdeztem, és dadogtam hitetlenségemben.

Nem tudom, apu – suttogta – de úgy érzem, mintha valami lejött volna és elvette mind a fejemről, ami nyomta. A csengetés is elmúlt. A szemem sem fáj. Nem fáj a fejem. Meggyógyultam, apu, tudom. Úgy éreztem, mintha Isten rátette volna az ujját a fejemre és minden fájdalmat elvett volna.

Mélyen a szemébe néztem és az én szemem megtelt a ritkán jövő könnyekkel. Megpróbáltam szólani, de nem tudtam. Lehajoltam hozzá és megöleltem, megcsókoltam mindenki jelenlétében. Megfeledkeztem róla, hogy vannak körülöttünk, akik figyelik a kis drámát apa és leánya között.

Azt hiszem, a munkások egyike észrevette, hogy valami történt, mert miss Kuhlman, mikor szólt neki, odajött és én egyszerre csak azt láttam, hogy mellettünk áll. Az egész arca csupa mosolygás volt, és szemei ragyogtak. Drága Jézus – mondta halkán – teljes szívünkben köszönjük.

Megfélemlítve támolyogtunk fel. Miss Kuhlman szelíden megérintette Sheryl arcát, mire az a Szellem ereje alatt a földre esett. Ez egy csodálatos gyógyulás – szólt hozzám miss Kuhlman. Isten fel akarja használni ezt a kislányt, hogy bizonyosságot tegyen az Ő hatalmáról. – Ezt is tette. Az én saját hitem is erősödött. Szemtől-szembe találkoztam egy csodával és tudtam, hogy ettől az időtől kezdve cselekedeteim és azok következményei hitre vannak alapozva úgy, mintha tudás lenne.

A szolgálat után visszamentünk a kocsihoz és együtt köszöntük meg Istennek, amit cselekedett. Egyetértettünk abban, hogy a csodát, amiben részünk volt, hittel el kell fogadni.

Folytattuk nyaralásunkat. Több, mint 24 óra telt el Sheryl legutolsó rohama óta – a leghosszabb idő, ami hónapok óta szabadnak engedte őt. Az orvosok azt mondták, hogy nem helyes orvosságot adni neki, ha nincs folytatólagosan rohama. Ezen a délután hét lyukat ment velem a golfpályán. Az orvosok azt is mondták, hogy némi megerőltetés rohamot válthat ki. Sheryl gyenge volt és fáradt, de ez egészséges kimerültség volt. – Másnap – úgy egy év óta először – úszni ment. Nem volt rohama. Többé nem kételkedtem. Meggyógyult! Ettől kezdve Sheryl teljesen átadta magát Isten gondviselésének, és nem használt többé sem orvosságot, sem orvosi kezelést nem vett igénybe. Később a nyár folyamán Sheryl újra elment ugyanabba a táborba, ahol az előző nyáron volt. Mindenben részt vett és díjat nyert.

Egy évvel később Sheryl belépett a new-yorki Houghton Academybe, ahol különféle atlétikában szerzett kiképzést: lányok futballjában, kosárlabdában stb. Több díjat is nyert sportversenyeken.

Az olvasó bizonyára megfigyelte, hogy milyen örömmel mondom el élményeimet, melyek számomra drágábbak minden eddigi élménynél. De minden érzélem közt a legdrágább a hála. Szó ki nem fejezheti azt, amit érzek. Csupán csak hálánknak adhatunk kifejezést Isten iránt azzal, hogy mindenkinek elmondjuk, amit a családukkal cselekedett.

AZ ORVOS PROBLÉMÁJA

Robert S. Hoyt M.D

Dr. Hoyt 1925-ben Koreában született egy misszionárius sebész fiaként. A kaliforniai egyetemen szerzett diplomát, és orvostovábbképző tanulmányokat folytatott patológiából a Cambridge-i egyetemen. San Franciscóban speciális praxist folytatott.

1967. novemberében egy késő vasárnap délután ott álltam San Franciscóban a Civic Auditorium előtt egy evangélizációs összejövetel után, melyet Kathrin Kuhlman tartott. Elég különös hely egy orvosdoktor számára! Életemnek sok évét töltöttem orvosi tanulmányokkal és orvosi előkészítőkből, melyet gyakorlóév és öt éves tudományos gyakorlat követett. Ez idő alatt a test anatómiai és pszichológiai elváltozásait tanulmányoztam, amelyet a beteg állapot idéz elő. A patológus az emberi testben a betegség eredetét, természetét és a modern orvosi eszközökkel a betegség lefolyását vizsgálja.

Keresztyén misszionárius családban nevelkedtem. Legkorábbi emlékeim közé tartozik, hogy imádkozva térdeltünk a szobánkban a mindennapi szükségletünkért és az egyházért. Tizenéves koromban fogadtam el Jézus Krisztust Megváltómnak, és Ő vezetett át minden veszedelmen a II. világháborúban, mikor katonai szolgálatot teljesítettem a légierőnél. A háború után indultam az orvosi iskolába. De a bizonyosságom mind gyengébb lett. Az orvosi előképző harmadik évében egy keresztyén doktor azt mondta nekem, hogy az én keresztyén életem nem is létezik, örülök, hogy megmondta, mert ez fordulópont volt az életemben. 1965-ben Etiópiába mentem egy évre, hogy a Hailé Szelasszié egyetemen megalapítsam a patológia tanszéket. Azért mentem, hogy eleget tegyek annak a vágyamnak, hogy a választott orvosi téren Istent szolgáljam, mint nem hivatásos orvos-missionárius.

Míg Afrikában voltam, szemtől-szembe találkoztam Isten valóságos hatalmával. Különösen nagy hatást tett rám egy római katolikus nővér, egy misszionárusnő, akinek nagy szeretete és együttérzése a betegekkel rendkívül meghatott. Láttam, amint Gábiel nővér átkarolta a leprásokat, tuberkulotikusokat és olyanokat, akiknek borzasztó kiütéseik voltak a bőrükön. Még sohase láttam ilyen szeretetet aktívan működni, és meg kellett állapítanom, mennyire üres, erőtlén az én életem. Kezdtém vágyakozni Isten szeretete és ereje után a saját életem számára, és ez a probléma még mélyebben érdekelt, mint azelőtt.

Afrikában töltött évem alatt megfigyeltem a Szent Szellem csodálatos működését a Wallamo tartományban. Ennek a történetnek a részletei, melyek a II. világháború alatt játszódtak le, Raymond Dévis könyvében vannak megírva „Tűz a hegyekben” címen.

Három misszionárius ment a hegyekbe, a Wallamo Provincebe öszvérháton (ez az egyedüli szállítóeszköz volt akkor). Három év kellett, míg megtanulták a bennszülöttek nyelvét, és további egy év, hogy meg tudják nyerni a harmincöt bennszülött szívét. Akkor az olaszok bejöttek Etiópiába és kiűzték a misszionáriusokat, mivel mögöttük nagyon kisszámú bennszülött állt, akik keresztyének voltak. Egyedül egy nyersfordítású János evangélium maradt utánuk, öt év múlva az egyik misszionáriusnak megengedték, hogy látogatóként visszatérjen Etiópiába. Hallotta, hogy igen erős keresztyén mozgalom van a Wallamo Provinceben. Három hónap múlva végre kierőszakolt egy látogatást a délnyugati vidékre, és ott egy több, mint tízezer főnyi gyülekezetet talált. Szinte elállt a lélegzete. A tartományban teljes újjászületett falvak voltak, és ami még meghatóbb, óriási módon virágzott a hitből való gyógyulás. Bénák jártak, vakok láttak.

A helyzet az volt: mikor lefordította az evangéliumot, majd sietve el kellett menekülnie, nem volt rá ideje, hogy figyelmeztesse őket, hogy a csodák ideje elmúlt, és hogy a csodák, amiket Jézus tett a Szent Szellem ereje által, ma lehetetlenek. Az új keresztyének olvasták az evangéliumot, hittek és imádkoztak és Isten megmozdult. Hittem a misszionáriusok sikerének és bizonyágtételének ezekről a csodákról Etiópiában, és visszatértem az USA-ba, csodálva a Szent Szellem erejét a modern idők Afrikájában. Csodálkoztam, miért nem mozdul meg ilyen módon Amerikában is.

Hazatérésem után hat hónapig erősen dolgoztam – nagyon erősen – kórházi laboratóriumunkban és tanítottam is. Kevés szabadidőm alatt megpróbáltam új felszerelést és személyzetet szerezni a laboratórium számára, amit Etiópiában elindítottunk. Nagyon nagy szükségét éreztem, hogy életemben több legyen Istentől. Tudtam, hogy van egy hatalom, Aki képes csodákat tenni, mert erről első kézből hallottam Etiópiában, de hol találhatunk ilyen hatalmat Amerikában?

Azt gondoltam, hogy a misszionáriusok ismerhetik a választ, ezért elkezdtem olvasni misszionáriusok életrajzát, egyiket a másik után. Egy napon egy keresztyén könyvkereskedésben újabb életrajz után kutatva rátaláltam John Sherryll könyvére: „Más nyelveken szólnak.” Nem tudtam semmit arról, hogy a Szent Szellemmel be lehet telni, míg el nem olvastam a Guidepost magazin eme munkatársának könyvét és beszámolóját. Ezen az éjszakán az Úr hitet adott nekem, hogy elhiggyem, hogy Ő beköltözik az életembe erőben, ha imádkozom a Szent Szellem kitöltéséért és keresztségéért. Úgy feküdtem le, hogy hittem, másnapra megváltozott leszek, és mikor felébredtem, dicsőséges reggel volt. A menny lejött és lelkemet dicsőség töltötte el. Jézus olyan közel volt, mintha fizikailag jelen lett volna, járkált a házban át a szobákon. Hirtelen nagy összefüggést fedeztem fel életem és Őközte és az örökkévalósággal. Beoltott szőlővessző voltam, és az Ő ereje és szeretete áramlani kezdett rajtam keresztül. Azóta sohase voltam olyan, mint azelőtt, és a valóságnak ez az érzése Krisztussal csak erősebbé vált. Ezután hallottam Kathrin Kuhlmanról és tervbe vettem, hogy elmegyek egy szolgálatára a Memorial Templ-be, Nob Hill, San Franciscoba. Ott sok minden történt, amit nem tudtam megmagyarázni orvosi tudásommal a közönséges betegség lefolyásáról. Az egyedüli magyarázat, hogy Istennek magasabb törvényei vannak, mint azt orvosi és tudományos törvényekkel meg tudnánk magyarázni. A Memorial Temple szolgálaton, amint ott álltunk, várva az áldást, figyelmünket megragadta egy atya és úgy 14 éves fia, akik az emeletről jöttek le. Az atya arcáról nem lehetett leolvasni, hogy ámul-bámul-e, fél, vagy hitetlen-e. Akkor, egész váratlanul, szégyen nélkül zokogni kezdett. Amint leértek az emeletről, a fiú átadott miss Kuhlmannak két hallókészüléket és azt mondta, szinte igazolásul: „Hallok.” Mozdulatlanul álltunk, egy hang se zavarta a csendet. Az apa gyorsan elmondta a történetüket. A felső emeleten állt fiával együtt, mikor a fiú hozzáfordult és azt mondta: Apám, én hallok. A fiú mindkét hallókészüléket kihúzta a füléből és azt mondta, hogy tökéletesen hall. Ez igaz volt – tudtam. A következő hónapok folyamán látogattam ezeket a szolgálatokat és végül Pittsburghba hívtam Kathrin Kuhlman és azt mondtam: Pittsburghba megyek, és személyesen meg akarom vizsgálni azokat, akik meggyógyultak Isten ereje által az elmúlt évben. – Úgy éreztem, közeledek problémám megoldásához.

Kérdeztem. Vizsgáltam. Ellenőriztem. Teljesen meggyőződtem arról, hogy Isten még mindig véghezvisz csodákat. Kathrin Kuhlman szolgálatán át új területét fedeztem fel a hitnek az élő Krisztusban.

Mégis, a legnagyobb csoda inkább a megváltozott élet, nem a megváltozott test. A sebész át tud plántálni egy szívet, de nem az életet!

Sohasem fogom elfelejteni, mikor fiatalok százai jöttek előre, hogy új életbe lépjenek, bővülő életbe; csapatostól jöttek, és az emelvényen álltak a Shrine Auditóriumban Los Angelesben, 7.000 bizonyágtevő, felemelt kezekkel és kérve Istent, változtassa meg az életüket.

Mindig vissza fogok emlékezni egy fiatal párra, akikkel együtt álltam az emelvényen és házassági esküjüket ismételték meg másodszer is. Már válófélben voltak, mert a férfi alkoholizmusa pokollá változtatta az életüket. De Kathrin Kuhlman egyik szolgálatán megváltozott az élete és elfogadta Krisztust Megváltójának. Felesége óvatosan, de megértéssel figyelte hónapokon át, és végül ő is hívővé lett. Most keresztyén családdá lettek és elfoglalták helyüket a társadalomban, mint tisztelt és hasznos tagjai a közösségnek.

Dr. Alexis Carrol, Nobel-díjas orvos, aki elsőként tenyésztett ki élő szövetet az emberi testen kívül, az én érzéseimet is summázta egyik könyvében (Voyage to Lourdes, Harper, 1950):

„Mint orvos, láttam embereket, miután nem kaptak semmi kezelést, felépülni betegségből és búskomorságból csupán az ima ereje által. Ez olyan erő a világban, amely láthatólag felülmúlja az úgynevezett „természeti törvényeket”. Az az alkalom, mikor az imádság drámai módon teszi ezt, „csoda” néven van meghatározva. De állandó, nyugodtabb csoda megy végbe óránként az emberi szívekben, akik felfedezték, hogy az imádság kielégíti őket a fenntartó erő állandó folyamával mindennapi életükben.”

Más alkalommal Dr. Carol szembe került egy beteg természetellenes gyógyulásával tuberkulózisból. Így ír: „A vad helytelenítésből egyszerű tény lett. Az a tény, hogy nem tudok magyarázatot találni arra a gyógyulásra, ami megzavar és mélyen megdöbönt. Vagy nekem kell felhagynom a metódusunkban való hittal és elfogadni, hogy többé nem vagyok képes diagnózist felállítani egy betegnél, vagy el kell fogadnom azt a dolgot, mint egy teljesen új, kívülről jelenséget, amit tanulmányoznunk kell minden elfogadható módon. Az ilyen gyógyulások nem hozhatók létre természetes módon.”

Dr. Carol nem tudta befejezni kutatását, írását egyszerűen imádsággal fejezte be ... imádsággal, amit minden orvosnak használnia kellene, és mindenki másnak is, aki valamilyen kutatást végez:

Te választál imádságainkra ragyogó csodával. Meg vagyok vakulva tőle. De életem leghőbb kívánsága, legmagasabbra törő vágyam, hinni, szenvedélyesen hinni, feltétlenül hinni és soha többé nem elemezni, nem kételkedni. Csak hinni!!!”

EZUTÁN NYOMORÉK LESZEK?

Eugénia Sanderson

San Diego, California

Ezután soha nem lesz olyan, mint volt, sem mi nem leszünk olyanok, ha beszélünk vele. Mikor televízió-bizonyosságot tett, utána hozzám fordult és azt mondta: Azt akarom, hogy az egész világ megtudja, mit tett velem Isten – hogy gondolják meg, egész életemre nyomorék lettem volna, ha meg nem könyörül rajtam. Miss Sanderson diétás nővér volt egy kórházban San Diego-ban. Egyetemi végzettsége volt a kansasi egyetemről, és később New Yorkban is dolgozott.

Fődiétás-nővér lettem a sandiegi kórházban, és a jövő rózsásnak látszott. Akkor töltöttem be negyvenedik évemet, és szerettem volna ott dolgozni nyugdíjaztatásomig. Kilenc évvel később nagyon beteg lettem, és ez felborított minden szép tervet. A kórházban külön szobát kaptam, és az orvosok azon igyekeztek, hogy kiderítsék, mi a bajom. Sok vizsgálat után mégsem találták meg a baj okát. Visszatértem a munkámhoz, de olyan nagy fájdalmaim voltak, hogy az orvos egy los angelesi kórházba küldött, ahol egy specialista diagnózist állított fel, mely szerint dermatomyo-sitise volt. Ez a betegség az idegvégződéseket érinti és komoly fájdalmat okoz az izmokban, ízületekben és idegekben. A kórtanból ismertem a szimptomákat és tudtam, hogy a diagnózis nagyon homályos. De halvány sejtelmem se volt arról, mennyire intenzív lehet a fájdalom a betegség előrehaladásával. Testemben majdnem minden izom és ideg érintve volt.

Visszaküldtek San Diegoba, ahol a következő két hónapot a kórházban töltöttem. Oxigén belélegzést kaptam. Az orvosi tudomány minden módszerét kipróbálták rajtam. Ha az orvosok valami új gyógyszerről hallottak, beadták nekem. De semmi se használt.

Fájdalmaim mindig nagyobbak lettek, és a legtöbb ízületem megdagadt. Az ápolónők barátnőim voltak, mert kilenc évig együtt dolgoztunk. A kórházunk elismerten jó volt, mert együtt éreztünk a betegekkel és szívvel gondoztuk őket. Később elmondták, mennyire fáj nekik látni szenvedéseimet a fürdetéskor és törülközőskor. Az egyik drága barátnőm azért imádkozott, hogy inkább haljak meg, mint ilyen fájdalmak között kelljen tovább élnem.

Hat hónappal később felvettem a munkát, de 1966. májusában állapotom fokozatosan rosszabbodott, és az orvos, aki igaz keresztyén, elrendezte számomra, hogy hosszú időre visszavonuljak. Aztán, amilyen kíméletesen tudta, megmagyarázta, hogy betegségemre nincs gyógyszer. Hazaküldtek, hogy rokkantként éljek.

Évek óta együtt laktam Viola Eberlével, kedves barátnőmmel, aki szintén ápolónő. Tudtam, hogy mellettem fog állni, ha szükségem lesz rá.

A következő tíz hónap alatt fájdalmaim olyan erősek voltak, hogy alig bírtam ki. A bőrömet úgy éreztem, mintha harmadfokú égést szenvedtem volna. Ha az ágyban megmozdultam, a fájdalom hulláma öntött el. Az izmaim kezdtek rosszabbodni.

Idegvégződéseim a csontüregben, nyelvemben és számban ingerlődtek. Térdem, könyököm, kezem és lábam csuklói megdagadtak. És a szemem... Ott az idegvégződések olyan érzékenyek voltak, hogy még a gyengébb világosság is fájdalmat okozott.

Viola valami rámat helyezett a takaróm alá, hogy még csak ne is érintse a bőrömet. Még a hálóing érintése is fáj. Aludni jóformán lehetetlen volt ez alatt a tíz hónap alatt, csupán szundikáltam a hosszú, végtelen éjszakai órákban. Naponta néhány órát fent tudtam lenni, és még egy-egy rövid utat is tehettem a kocsimban, de mikor az állapotom rosszabbodott, az ágyhoz voltam kötözve. A szemem annyira fáj, hogy még a televíziót sem tudtam nézni, és olvasni is lehetetlen volt. Az utolsó hetet lehúzott függöny és zárt ajtó mögött töltöttem. Egyedüli vigaszom a kis tranzistoros rádió volt, melyet az ágyam mellett tartottam. Ezen a kis fekete dobozon át hallottam először Kathrin Kuhlman hangját.

A zene csodaszép volt, és elhatároztam, hogy naponta fogom hallgatni az adásokat. Napok multával meg is feledkeztem a zenéről, mikor meghallottam, miről beszél. Isten szeretetéről szólt, a gyógyult betegekről, csodákról. Kezdtém reménykedni.

Sok időt töltöttem közbenjáró imádsággal – ez volt az egyedüli, amivel most szolgálhattam az Urat. Otthon, Kansasban nagyon jól ismertük a Bibliát. Isten szeretetében nőttem fel, és San Diegoban vasárnapi iskolában

tanítottam. Hittem Istenben, Aki mindent meg tud tenni. De gyógyulás? Kórházi személy létemre tudtam, hogy Isten az orvosok, ápolók és kórházak, no meg a gyógyszerek által munkálkodik. Sohase hittem az isteni gyógyításban, hogy ez a huszadik században létezhet. De amint hallgattam, kezdtem arra gondolni, hogy talán van lehetőség számomra. Lehet, nagyon lehetséges, hogy az általam szeretett Isten nagyobb, mint gondoltam volna. Lehet, hogy végtére is Ő a csodák Istene.

Egy napon miss Kuhlman említett egy könyvet: „Hiszek a csodákban.” Egy helybeli könyvkereskedést felhívtam, és voltak olyan kedvesek, hogy megküldték a könyvet. Tulajdonképpen ez jelentett fordulópontot az életemben. A könyvet nagyon nehezen olvastam el, mert fáj a szemem. 1967. februárjáig tartott, mire befejeztem. Addigra megállapítottam, hogy a betegségem fokozatosan rosszabbodott, úgy, hogy egy hónapon belül gondozóintézetbe kell kerülnöm. Huszonöt tablettát vettem be naponként és a fájdalmaim mégis naponta növekedtek. Egyedüli könnyebbségem az volt, ha fürdőkádban ülhettem melegvízben. Ha visszagondolok, gyakran csodálkozom rajta, hogy Isten megengedte, hogy a testem beteg legyen, mert ez volt a terve az életem számára. De azt tudom, hogy elérkeztem a legvégső elkeseredéshez. Most már tudom, hogy miért volt. Akkor aztán tenni akartam valamit, hogy csillapítsam a fájdalmaimat.

A rádióban hallottam, hogy vannak olyan buszjáratok, melyek havonta egyszer San Diegoból Los Angelesbe mennek Kathrin Kuhlman szolgálatára a Shrine Auditóriumba. Indítatva éreztem magam, hogy a következő hétre előjegyeztessem magamat. Mikor Viola megtudta, mit tervezek, semmivel sem bátorított. De tudta, mennyire elkeseredett voltam, ezért segített. Mivel ő nem jöhetett velem, megkértem tizenhat éves unokaöcsém, Randyt, segítsen az úton.

Ó, mennyire féltém ettől az úttól! De egész hónapban imádkoztam érte és kértem Istent, hogy gyógyítson meg, vagy hívjon haza. De lelkem mélyén éreztem, mikor Kathrin Kuhlman hallgattam, hogy Isten meg akar gyógyítani.

Csak Isten tudja, milyen erőfeszítéssel keltem fel vasárnap reggel és öltöttem fel a ruháimat. Amíg öltözködtem, tudtam, hogy eljött az ideje, hogy megkíséreljem a lehetetlent. És én elmentem, ha esetleg megölnék is.

De még hátra volt a legrosszabb. Tolószéket béreltem és Randy kitolt a buszmegállóhoz. Lassan felálltam és közeledtem a lépcsőhöz. Hónapok óta lehetetlen volt felemelni lábaimat olyan magasra, hogy fellépjek egy lépcsőre. De tudtam, hogy el kell mennem azzal a busszal. Használtam a kevés erőt, amennyire tudtam, de a kezemet nem tudtam behajlítani, hogy megfogjam a rudat. A buszvezető segíteni akart.

Ne, kérem, ne segítsen! Kérem, ne érintsen! – kiáltottam, mikor meg akarta fogni a karomat. Percekbe telt, míg ezt elintéztük, de lassan megfordulva végre sikerült feltornáznom magamat. Még ma se tudom, hogy sikerült. Bizonyára Isten volt velem és segített az egész úton. A tolószékemet is feltették.

Az asszony, aki mellett ültem, már volt egy előző szolgálaton. Beszél a csodálatos gyógyulásokról, amiknek tanúja volt, és így fájdalmaim ellenére növekvő reménységgel utaztam. Beszél miss Kuhlman segítőjéről, egy nőről, aki a gyógyító szolgálatok alatt munkálkodik a gyülekezetben Elmondta, hogy gyakran beszélt már azokkal, akik meggyógyultak és imádkozott velük, hogy visszatérjen az erejük. Ó, Uram – imádkoztam magamban – kérlek, hadd legyen ez meg ma velem is. Az uzsonnámat magammal vittem, de túl gyenge voltam, hogy felemeljem a termoszt, sőt még arra is, hogy a banánomat lehámozzam. A kedves, mellettem ülő hölgy segített mindenben.

A busznak félúton akadálya volt, és késve érkeztünk. Az összejövetel már megkezdődött, mikor begördültünk az auditórium elé. Már az utcáról hallottam a pompás éneket. Az épület zsúfolásig telve volt, sőt kívül százával álltak az ajtók előtt. A szívem majd megszakadt. Még a buszon voltam. A többiek mind leszálltak és egy ajtónálló bevezette őket. Randyt és engem a tolószékkel egy másik bejárathoz utasítottak, de ezek az oldalajtók zárva voltak. A terem tömve volt. Azért jöttem olyan messziről és álltam ki annyi szenvedést, hogy most visszaforduljak? Azért, mert olyan sokan vannak?

Eszembe jutott régi történet a Bibliából, mikor egy ember gyógyulásért jött Jézushoz. Olyan, mint én. Éppen így volt akkor is, mint ma, hogy a tömeg túlságosan nagy volt. De négy barátja a tetőre vitte fel, elszedték a gerendákat és a padláson át leeresztették Jézus elé. Emlékszem a szavakra, melyekkel le van írva a Bibliában: „Kelj fel, vedd az ágycsont és menj el a te házádba.” (Luk. 5,18-26.)

Istenem – imádkoztam – te engedj le engem a tetőről segíts, hogy bejussak!

Randy az elülső ajtóhoz tolt, de lehetetlen volt bejutni a tömegben keresztül. Belülről hangzottak a szép énekek, de én kívül voltam, és nem volt rá mód, hogy bejussak. Felnéztem a tetőre, mely sok száz lányira volt a forgalmas utca felett. Én hajlandó lettem volna rá. Isten tudta ezt.

Istennek más tervei voltak ezen a napon. Egy teljesen idegen hölgy kilépett a tömegből és így szólt: „Isten szólt a szívemhez. Ön ma meg fog gyógyulni. Ez az ön napja”. A szívem ugrált a mellemben, mikor utat nyitott a tömegben át az egyik frontajtóhoz és verni kezdte, hogy majd kidőlt a sarkából. Akkor az ajtó megreccsent és egy ajtónálló dugta ki a fejét. Nem tudom, mi történt, de mire felocsúdtam, a tömeg szétvált és én, mint Mózes a Vörös tengeren, átmentem a tömegben. Bent voltam.

A toloszékek helye zsúfolt volt. Tucatjával láttam nyomorékokat és bénákat, akik feszülten figyeltek az emelvényről hangzó beszédre. Egy férfi felkelt és átadta a helyét a középső szakaszon. Lecsúsztam a felajánlott székre. Olyan nagy fájdalmaim voltak és olyan kimerült voltam, hogy zsebembe nyúltam és kivettem egy pirulát. Pontosan 1967. február 26-án 2 óra 45 perckor volt. Pontosan tudom, mert ez volt az utolsó, amit bevettem. Felnéztem. Miss Kuhlman volt az emelvényen. A levegő túl volt telítve szellemi erővel. Ő prédikált, közben a nagy auditóriumban minden szem órá szegeződött. Minden szív az ő szívével dobogott együtt.

Körülnéztem és láttam, hogy kis gyermekek között vagyok. Imádkozva hordozták őket a szüleik. Kis fejük ide-oda billegett. A szívem majd meghasadt értük, és imádkozni kezdtem ezekért a kis gyermekekért.

Éreztem, hogy az utolsó évig produktív életet éltem. Belenyugodtam, hogy meg kell halnom és hazamennem az Úrhoz. De ezek a gyermekek, ó, Istenem! Mennyire fájt értük a szívem!

Akkor, anélkül, hogy figyelmeztettek volna, valaki megérintette a vállamat. Éreztem, mert normális érintés volt, anélkül, hogy fájt volna, ami rendszeren kísért minden érintést a testemen. Felnéztem és ott állt egy magas, méltóságos hölgy. A fülemhez hajolt és azt kérdezte: Hogy érzi magát?

Néhány perc óta nem is törődtem magammal, és hirtelen észrevettem, hogy a bal szememből elmúlt a fájdalom. Éppen most vettem észre, hogy a bal szemem jobban van. – Mosolyogtam, remélve, hogy ez a csoda kezdete. Akar felkelni és járni? – kérdezte az ősz hölgy. – Teljesen átadtam magam. A gyülekezetben körülöttem mindenütt éreztem Isten gyógyító erejét munkálkodni másokon és most rajtam.

Lassan felálltam, zavart és izgatott voltam. – Járjon fel és le a templomhajóban velem – mondta a hölgy halkán. Csak bízva Jézusra, hogy meggyógyítsa önt. Jártam. Kevés orvosi tudásommal is tudtam, hogy az adrenalin elvesztette hatását. De tudtam, hogy van valami más, ami bennem működik. Éreztem, hogy Isten ereje maga érintett meg.

A hölgy segített a járkálásban. Tartotta a karomat és nem fájt. Éreztem, hogy az erő visszatér a tagjaimba, mint ahogy egy leeresztett ballonba visszatér a levegő. Visszagondoltam azokra, akiket láttam meggyógyulni a kórházban, mikor vérátömlesztést kaptak. De most nem szúrtak tűt a karomba. Nem vérátömlesztés volt, hanem a Szent Szellem beáramló ereje.

Fel tudtam emelni a lábaimat. Izmaid lassan erőt nyertek. Ide-oda jártunk az oldalhajóban. Úgy tűnt, mintha mérföldeket jártunk volna.

Ott álltam és hallgattam másokat, akik bizonyosságot tettek gyógyulásukról. Csodálkoztam, hogy olyan soká tudok állni anélkül, hogy fájdalmaim lennének. Hirtelen elindultam előre.

Mi ez? Mi ez? – kérdezte miss Kuhlman izgatottan, mikor felé tartottam. Jöjjön, mondja el az embereknek, mi történt önnel!

A mikrofonhoz léptem és több, mint hétezer ember előtt bizonyosságot tettem állapotomról és arról, ami történt velem, míg a hallgatóság között ültem.

Dicsőség Istennek! – mondta miss Kuhlman, míg átkarolta a vállamat. Ugye, csodálatos Jézus? – Én csupán bölintani tudtam és örömben könnyeztem. Majd hozzáfordultam: érzem Isten erejét, amely átáramlik a testemen. Járjon velem – mondta miss Kuhlman. Elfelejtettem a tömeget. Mindent elfelejtettem, mikor előrehátra jártam az emelvényen. Miss Kuhlman arca ragyogott, míg velem járt. A sokasághoz fordult és kezét vígan felemelte: nézzék, semmit se tettem. Mindent a Szent Szellem cselekedett. Még csak nem is ismertem ezt a nőt, ezelőtt sohase láttam. Tudtomon kívül gyógyult meg. Én semmit se tettem. Mindent Isten tett!

A gyülekezet spontán, tetszésnyilvánításban tört ki, és az orgonista győzelmi himnuszt játszott. Járjon, járjon! – kiáltotta állandóan miss Kuhlman. Magasra emelje a lábait! Emelje olyan magasra, ahogy csak tudja.

Jártam! Előre, hátra az emelvényen, mindenki szemeláttára. Majdnem az államig emeltem a térdeimet és dobantottam a padlón. Az auditóriumban mindenfelől hallottam, amint mondták: Dicsőség Istennek és Ámen, még a kórusból és az emelvényen állóktól is hallottam: Köszönöm neked, Jézus! – Teljesen idegenek örvendtek a gyógyulásomnak és köszönték Istennek. – Ó, mennyire hálás voltam ezért én is nekik!

Visszamentem a mikrofonhoz és miss Kuhlman ragyogó arccal és könnyben úszó szemekkel fejemre tette kezét és hálaadó imát mondott. Hirtelen hanyatt estem a padlóra. Nem tudom, hogy kerültem oda, de teljes hosszúságomban kinyúltam a fapadlón. A Szent Szellem ereje dobott a földre. Meglepetve vettem észre, hogy ízületeim, bőröm, melyek még percekkel előbb fájtak, most feloldódtak és erősek voltak.

Egy ajtónálló segített talpra állnom. A toloszékemet megtaláltam az oldalhajó hátsó részében és magam előtt toltam a hátsó kijáratig és ki a napfényre. Én voltam a legboldogabb ezen a földön.

Átmentem az úton a buszhoz. Jól esett a meleg kaliforniai nap, ami a bőrömet simogatta. Bemásztam az üres buszba és leültem. Még hallottam, amint az auditóriumból kihallatszottak az izgalom felkiáltásai, mikor mások meggyógyultak. De az utcán a forgalom úgy zajlott, mint máskor, emberek járkáltak a járdán, kíváncsian tekintgetve az auditórium felé, ahol még mindig embertömeg várakozott a bejárat kapu előtt. Tudtam, hogy valakinek szüksége van a helyemre, amit már elfoglalt. Köszönöm neked, Jézus! – suttogtam. Köszönöm.

A szám kiszáradt Isten dicséretében és a termoszom után nyúltam. Erőlködés nélkül csavartam le a kupakját. Meggyógyultam! – kiáltottam bele az üres buszba. Meggyógyultam!

Ki akartam nyitni egy ablakot. Nem kellett erőlködnöm. Nevetve ültem vissza, és visszaemlékeztem, hogy a buszvezető mennyire erőlködött ezzel az ablakkal, mikor idefelé jöttünk.

Visszafelé San Diegoba ünnepi hangulat uralkodott a buszban. Mindenki örült, tapogatta a hátamat és kezemet fogta. Mindez fizikai érintés – gondoltam – és nem fáj... nem fáj.

Azok is, akik eljöttek és nem gyógyultak meg, örültek. Szinte több volt, mint amennyit el tudtam viselni. Unokaöcsém éppen olyan izgatott volt, mint én, és mindenkinek elmondta, hogy három év óta nem látta ilyennek nagynénjét.

Mikor este hazaértem, találoztam Violával az ajtóban. Már egészen pánikban volt, hogy olyan soká elmaradtam. Mikor belépni látott a lakás ajtaján, látta, hogy normálisan járok és az arcom izgalomban ég, a szemem nem karikás, nem tudott szóhoz jutni. Én voltam a járkáló csoda. Tizenhárom órával ezelőtt a testem csupa fájdalom volt. Most gyógyultan álltam előtte.

Megvizsgált, mikor levetkőztem. A csuklóim még dagadtak voltak, de az izmaim sokkal erősebbek voltak, és a fájdalom elmúlt... elmúlt! Meggyógyultam – mondtam neki, és ő csak csóválta a fejét.

Ma éjjel elvettem a keretet az ágyamból és hálóinget vettem fel, amire már oly régen képtelen voltam. Együtt dicsértük Istent, aztán bemásztam az ágyamba – azaz inkább beugrottam, és szorosan az állam alá húztam a takarót. Ezen az éjszakán egészségesen aludtam, először csaknem egy év óta. Mikor másnap reggel felébredtem, eltűnt az a gyöttrő fájdalom, ami állandóan kísérte az első mozdulataimat. Csodásan éreztem magam.

Három hét múlva ismét elmentem az auditóriumba. Ezen a napon a középső szakaszban ülve ugyanazt az izgalmat éreztem. Hirtelen elvesztettem a talajt a lábam alól és a padlóra estem. Lenéztem a lábamra és láttam, hogy eltűnt a daganat. A gyógyulás teljes volt. Mindenhez idő kellett, hogy visszatérjen a rendes erőm.

Néhány nap múlva elmentem az orvosomhoz. Meglepődött, mikor látta, hogy járok és mindenről kikérdezett. Nagyon boldog volt. De nagyon óvatosan nyilatkozott. Tudom, azt hitte, hogy enyhülés állt be az állapotomban, és később majd újra visszajönnek a szimptomák.

Kérésére többször elmentem, hogy megvizsgáljon. Utolsó látogatásom alkalmával kijelentette, hogy teljesen meggyógyultam, és gyógyulásomat nem lehet másképpen nevezni, mint „csoda”.

A legcsodálatosabb, ami velem történt, az volt, hogy megváltozott az életem. Új, megváltozott személyiség vagyok. Énekelve ébredek. Úgy látom, mintha a nap állandóan sütne és a lelkem telve van dicsérettel és hálaival az Urnak nagy kegyelméért.

Mikor a lelkészem a presbiteriánus egyházban hallott a csodás gyógyulásomról, elhívott és megkért, tegyek bizonyosságot a templomban szerdán este. Azóta még több alkalommal kellett bizonyosságot tennem egyházi és más közösségek előtt.

Kissé több kellett, mint egy év, míg teljesen visszatért az erőm és felvehettem a munkát. Mindazáltal félttem, hogy nehéz lesz újra visszatérni a megerőltető munkához. Ki kellett próbálnom, hogy meggyőződjek róla, képes vagyok-e elvégezni, amit vállaltam. Mégis, mikor visszatért az erőm, az egyház irodájába mentem dolgozni. Több hónap múlva az orvosom engedélyezte, hogy dolgozzak, és én visszamentem a kórházba, ezúttal, mint terápiás diétás nővér.

Ilyen változást csupán Isten vihet végbe. Neki adok minden dicsőséget. És most, mikor vasárnap reggel a templomban állok és énekelek, teljes szívemből jön: Dicsőség Istennek, akitől minden áldás származik.

Akik ismertek, csodálkozva néznek rám és azt mondják: Nem tudom elhinni! Én elhiszem. Velem történt.

ÉBENFA PORTRÉ

Aaron Jacobs

Ragyogó mosolya felejthetlenné tette. Csaknem extázisban volt, mikor felém jött, és én tudtam, hogy valami csodálatos történt.

Aaron Jacobs afrikai, akinek valódi neve Haruhah Yakubua s a politikai tudományok instruktora Ahmadu Bello egyetemen Zariában, Nigeriában. 1966-ban egyike volt annak a két küldöttnek, akik csereként az USA-ba jöttek, hogy a pittsburghi egyetemen politikai tudományos előadásokat hallgassanak. Kevéssel Nigériába való visszatérése után feleségének, Joannenak fia született, Emmanuel.

1901-ben a szudáni belmisszió Patigi faluba küldött (nyugati Nigéria) valakit, hogy az afrikaiaknak Jézusról beszéljen. Ez a misszionárius, akinek Láng volt a neve, felvette a munkát a nagyobb részt muszlim lakosság közt, akik azonban mind ellenségek voltak. Száz mérföldekre ő volt az egyedüli tanúja Krisztusnak.

Senki se tudja biztosan, hány évig dolgozott ezen a terméketlen talajon, mielőtt visszatért az Egyesült Államokba és meghalt. Nehéz volt a magvetés a szántatlan talajon, be nem fogadó szívekbe. A nagyapám egyike volt azoknak, akik megtalálták Krisztust Láng tiszteletes Istenbe vetett hite által.

Nagyapám hirdetője lett az evangéliumnak. Dacára, hogy meghalt, mikor én ötéves voltam, élénken emlékszem, hogy gyakran ment a vad vidékre, hogy prédikálja a megváltás üzenetét. Hajmeresztő históriákkal tért vissza a bush-népek és vadállatok közül. De nemcsak a bushok között prédikált, otthon is bizonyoságot tett. Teljes családjá, beleértve apámat és annak fivérét, keresztyén volt.

Nigériában tradíció volt, hogy a legöregebb fiú a nagybátyjával él együtt. Így az idősebb testvérem halála után én örököltem az idősebb fiú jogait és elmentem hazulról, hogy nagybátyám farmján éljek Patigi környékén.

A nagybátyám nagyon szeretett engem és utánajárt, hogy felvegyenek az egyetemre. Ott politikai tudományokat tanultam, majd ösztöndíjasként kiküldtek az USA-ba, hogy Pittsburghban egyetemi tanulmányokat végezzek.

Nagyon örültem, hogy Amerikába jöhetek nemcsak a tanulmányi alkalom miatt, hanem mert nagyon magasra értékeltem Amerika szellemi életét. A misszionáriusok, akik Láng tiszteletes után jöttek, mély szellemi életet éltek. Ők tanítottak engem Jézus Krisztusra és a családom szellemi életét is alkalmas módon szolgálták. Azt hittem, hogy az amerikaiak mind olyanok, mint a misszionáriusok voltak. Nagy reményekkel készültem ide jönni, ahol milliónyi mélyen vallásos keresztyén él.

Az a nap, mikor feleségemmel együtt megérkeztünk az Egyesült Államokba, életem legboldogabb napja volt. Mint a politikai élet tudósa, a nemzet haladását tanulmányoztam kezdettől fogva. Ismertem az alapító atyák történeteit, a zarándoklásokat, akik ezekre a partokra jöttek vallásos meggyőződéssel, hogy szabadságban és igazságban szolgáljanak. Tanulmányoztam az okmányokat, amelyek a nemzet uralmát szabályozták – a függetlenségi nyilatkozatot, a konstitúciót. Olvastam a nagy termekről, amelyekben tudást szerezhet az ember merész felfedezésekről és megatott, hogy a pénzermékbe ez van vésve: Istenben bízunk. Olvastam Amerika nagy prédikátorairól, megtudtam, hogy az egyetemek először az istenség tanulmányozására lettek alapítva, hogy fiatal prédikátorokat képezzenek ki bennük. Milyen buzgósággal jöttem én ide tanulni, ilyen keresztyén atmoszférába. Innen már csak a mennyország következik.

Nem tudtam, hogy Amerika mindettől már nagyon messze távolodott. A szabadságból kicsapongás lett, a világiasságot jobban becsülik, mint a szentséget. Materializmus, érzékiség és erkölcstelenség uralkodik az életben. Hamar felfedeztem, hogy álbölcsekléssel igyekeznek természetes magyarázatot adni minden jelenségre, ami Istent emberré és az embert Istenné teszi. Kevés alapot találtam, ami Istenre támaszkodik, és kevés felebaráti szeretetet. Álmaim és reményeim az agnoszticizmus és ateizmus kovakemény sziklájába ütköztek.

Tény az, hogy egyik se volt az az út, amit én feltételeztem A professzoraim és a körülöttem levők legtöbbje éppen nem voltak az a típus, amivel én Amerikában találkozni akartam és bizony egyik se volt olyan, mint a misszionáriusok, akiket Afrikában megismertem. Krisztust sem nem fogadták el, sem nem becsülték. Az erkölcstelenség nyíltan virágzott és a templomok inkább mauzóleumok voltak, mint az élő Isten imadásának szentelt központok. Szellemileg elszigetelve éreztem magam. Röviden, nagyon kiábrándult voltam. Miért nem figyelmeztettek engem erre a misszionáriusok? Vissza szerettem volna menni Afrikába, mert aki nincs

hozzászokva, éppen annyira van egy anyagi és fejlett, felvilágosult nép között, mint egy dzsungeljáró gépkocsi az elmaradott és primitív körülmények között. Úgy gondoltam, ha pogányok között kell lennem, inkább az otthoniak közt lennék.

Néha így imádkoztam: Istenem, miért engedted, hogy ebbe az országba jöjjenek?

Isten tudta, mit csinál, én nem. Írtam misszionárius barátaimnak Afrikába és megírtam, mennyire csalódtam. Nem sokkal ezután látogatót kaptam Pittsburghban, egy keresztyén férfit. Ő összeköttetésben volt a misszionáriusokkal, és kérték, látogasson meg engem, hogy megtudjam, van valaki, aki törődik velem, és azzal, ami velem történik. Körülbelül ebben az időben egy hölgy Joannenak egy példányt adott a „Hiszek a csodákban” c. könyvből. Elolvasta és nagy hatást tett rá. Ez olyan hely, ahová nekünk el kell mennünk – mondta, és a Carnegie Hallban tartott szolgálatokra gondolt.

Komolyan elleneztem. Nyolc hónapig ellenálltam Joanne kívánságának, hogy elmenjünk a csodaszolgálatra. Végül mégis beleegyeztem. Talán ott megtalálom a megelevenítő erőt, ami hiányzik a szellemi életemből. Megtaláltam. A szolgálat közepén miss Kuhlman pontosan a mi környékünkre mutatott és azt mondta: Van ott két személy, akik éppen most meggyógyultak. Az egyiküknek a háta beteg. Fogadják el gyógyulásukat Jézus Krisztus nevében. Hirtelen visszaemlékeztem. Rólam volt szó. Olyan régen, hogy már el is felejtettem, illetve már hozzá is szoktam, megsérült a hátam egy futballmeccsen még Nigériában. Tizennégy év óta egyik kórházból a másikba mentem, hogy gyógyulást találjak állandó fájdalomra. Az orvosok azt mondták, hogy meg kell tanulnom ezzel együtt élni, és ettől fogva sohase voltam fájdalommentes. Hozzászóltam, hogy állandóan jelen van. Rá se gondoltam addig, míg miss Kuhlman azt nem mondta, hogy valaki meggyógyult. Nevetséges. Nincs azonnali gyógyulás, és nem tudom elképzelni, hogy éppen velem történne meg ilyen – gondoltam. Különös forróságot éreztem a gerincemben. Nem – mondtam magamban – nem lehetséges, hogy a Szent Szellem ereje legyen. Egy bizonyos alakja a hipnózisnak. Végül is nem tudtam többé ellenállni. Olyan volt, mintha egy hang szólna hozzám: te vagy, te vagy. Az Úr meggyógyított téged. És mielőtt tudatában lettem volna, máris talpon voltam és az emelvény felé mentem. A fájdalom, ami évek óta állandó kísérőm volt, elmúlt. Akkor megértettem, hogy az egyedüli mód, amely által az Úr ki tudja nyilatkoztatni magát számomra, az hogy megérintette a testemet. Tudta, hogy első kapcsolatomban hitetlenekkel volt. Tudta, mennyire csalódtam. Tudta, hogy elbátortalanodtam, megüresedtem, beteg voltam. Most érzem, hogy az Úr azért hozott ebbe az országba és engedte, hogy csalódásokon menjek keresztül, hogy pontosan ezt éljem át. Mert nemcsak a hátam gyógyult meg, hanem új perspektívát nyertem Isten hatalmas erejéről.

Ezután visszatértem Nigériába, ahol az egyetemen tanítok. Az én népemnek többre van szüksége, mint politikai tudásra. Ebben a háborúktól dúlt országban, ahol testvér testvér ellen harcol és zsoldos katonák pénzért gyilkolnak, meggyőződtem, hogy csak Isten hatalma menthet meg bennünket.

Ezrek, milliók vannak, akik sohase hallottak a megmentő kegyelemről. Bárcsak eljönne népünkhöz, országunkba Kathrin Kuhlman, nagyon nagy szükségünk volna arra, amit nekünk adhat, Jézus Krisztusra! S ha nem tudna eljönni megígértem az Urnak, hogy nagyapám nyomdokaiba lépek és az evangéliumot, Jézus Krisztust elviszem népemnek, mert ez az ő egyedüli reménységük és biztonságuk.

AMIT NEM LEHET PÉNZEN MEGVENNI

Carol Zenallis

Szilárd meggyőződése, hogy a világon a legnagyobb csoda egy élet megváltozása.

Egykor George Zenallisé volt Akron (Ohio) legnagyobb és legdrágább éjjeli mulatója. Országszerte ismerték s tudták, hogy nagynevű sztárok lépnek fel nála.

Egyike a legszeretreméltóbb, legkedvesebb embereknek ezen a világon azok közül, akiket ismerek. Így könnyen megérthetjük, miért maradt George Shearing órák hosszat a klubban csak azért, hogy beszélgesse Georgessel és a fiukkal csupán szórakozás végett.

Carol Zenallis, csinos felesége mondja el, hogy az ő betegsége által hogy találta meg ő és George Istent.

Évekkel ezelőtt történt, mikor a prohibíciót eltörölték. George egyike volt azoknak, akik engedélyt kaptak szeszárúsításra. Vendéglőt és bárnyitott „Brass Rail” név alatt Kantonban. Négy évvel később eladta, és két másik társsal együtt megvett egy másikat Massillonban. Parttól partig ismert volt a vendéglő. Később még több vendéglőt is vásárolt, végül a „Yankee Inn”-t Akronban.

Évek folyamán híres lett azért is, mert a legjobb szórakoztatókat szerződtette a mulatóban. A legjobb nevek fordultak elő. Az ő neve viszont arról lett híres, hogy a mulatók műsorait a legjobban tudja összeállítani.

Így volt Johnny Rayvel is. Egy este bejött hozzá és állást keresett. George vásárolt neki frakkot, fizette a hotelszámláját és 75 dollárt adott neki hetenként a zongorázásáért. Később, mikor Johnny tízezer dollárt, meg még többet is kapott hetenként, még mindig visszajött volna Akronba, hogy George klubjában játsszon. Visszaemlékezett a régi napokra.

George azzal dicsekedett, hogy az ő klubjai a legjobbak a városban. A közönség szemében szerencsés fickónak számított, de én mégis mindennél jobban szerettem volna, ha nem árul alkoholt. Ez tönkretette családi életünket. Nehéz alkohollal dolgozni és nem inni. George nagyon ivott. Mindenkiel ivott. Ha nem iszom a vendégekkel, haragszanak – mondta. És a cocktail-businessben nem ajánlatos ellenségeket szerezni. Az a tény, hogy engem elveszít, nem számított.

Heves vihar dühöngött. A járdánkon mentem. Az erős szél mindent összetört és a vízárdat olyan erős volt, hogy csaknem eltévesztettem a házunkat. Igen, ház volt a helyes kifejezés, mert kettő, megértő szerető férj és gyermekek kell, hogy egy ház otthon lehessen, és nekem csupán a gyermekeim voltak.

A gyermekeket felvittem a hálószobájukba és lefektettem, hogy ne lássák, mennyire félek. Mindig félttem, ha egyedül voltam, és a villámlás még jobban rémített. Mikor újra lementem az emeletről, hallottam, hogy ház szinte meginog a dühöngő viharos szélben. Valósággal hallani lehetett, amint a szegek csikorogtak a gerendákban. Telefonon felhívtam Georgeot. Halálfélelemben voltam. Kérlek, drágám – kértem remegő hangon – kérlek, gyere haza és légy velünk. A drót másik végén csend volt, csak a zene hangját és nevetgélést hallottam, ami mellette volt a bárban. Végre hallottam, amint mondja: semmi ok nincs a félelemre. Ki fél egy kis széltől? Ha veszély lenne, menj le a gyerekekkel együtt az alagsorba és bújjatok a nehéz acélasztal alá.

„Kérlek...” egy villámlás hirtelen megszakította a kapcsolatot. A ház megremegett, amint a szél nekifeszült. Bevánszorogtam a szobámba, hogy egyedül töltssem el az éjszakát. A hálószoba közepén állva, félelemtől reszketve amint a villám átcikázott a függönyön, a legelhagyatottabbnak éreztem magam ezen a világon. Senki se volt, akihez fordulhattam volna. Elkeseredésemben térdre estem: Ó, Theoma – imádkoztam (így szoktam meg gyerekkorom óta görögül. Azt jelenti: Istenem). Nem tudom, hallasz-e engem. Remélem, igen. Kérlek, védj meg minket.

Hirtelen visszaemlékeztem gyerekkoromra és a boldog időkre, amit a kis keresztyén misszióban töltöttem Clevelandben. Emlékszem, a lelkész azt mondta: Ha megtértél, tudod, hogy meg vagy váltva. Mit is jelent ez a „meg vagy váltva?” Tovább imádkoztam. Theoma, taníts meg, mit jelent megváltva lenni. Kérlek, vezess minket olyan helyre, ahol együtt megtanulhatjuk ezt. Kérlek, segíts meg minket – segíts engem.

Felállva térdeimről, eszembe jutott a Biblia. Az éjjeliszekekre nyúltam érte és remegő kézzel nyitottam ki a fedelét és megláttam a dátumot: 1932. Ez volt az az év, mikor a misszióban voltam Clevelandben. Első ízben nyitottam ki, mióta férjez mentem, 11 év óta. Kérlek, Istenem, bocsáss meg nekem.

Különös nyugalom és béke szállt rám, és míg odakint a vihar dühöngött, ágyba mentem és tovább imádkoztam kérve Istent, mutassa meg nekem, hol kezdjek olvasni. A könyv kinyílt a Jelenések könyvéénél, és én lapot lap után olvastam.

Nem tudom, meddig olvastam, de végül letettem magam mellé a könyvet, felkeltem és az ablakhoz álltam. Odakint, a villámok fényénél láttam, amint a magas topolyfák meghajolnak a szél ereje alatt. De már nem féltem a vihartól. Újfajta félelem vett erőt rajtam: a félelem attól, aminek jönnie kell.

Kérlek, Istenem – suttogtam az esőtől csikozott ablakon át – hozd haza Georget. Kérlek ...

Amint múlt az idő, nagy éhség támadt bennem a Biblia után. Reggel, mikor George már munkába ment, a gyermekek pedig iskolába, a konyhaasztalhoz ültem és olvastam. A történetek elragadóak voltak és gyönyörű Istennek tanításai. **Ha egy különösen jelentős szakaszt olvastam, pirossal jegyeztem meg és kértem az Urat, tegye számomra érthetővé.** Egy nap meglátogatott az anyám, aki buzgó görög ortodox volt. Carol – mondta – van a rádióban egy nő, aki nagyon jól ismeri a Bibliát. Hallgatnod kellene. Az igazságot tanítja.

Hogy hívják? – kérdeztem.

Kathrin Kuhlman. – Nem tudtam akkor, hogy ez a következő lépés volt Istentől az imámra.

Másnap reggel vasaltam a konyhában, mikor eszembe jutott, mit ajánlott anyám. Bekapcsoltam a rádiót és megkerestem Kathrin Kuhlmant. Ez a hang lett állandó barátom és lelki tanácsadóm.

Minden reggel olvastam a Bibliát és hallgattam őt. Miss Kuhlman mindig azzal kezdte, „mindegy, mi történik veled, mindegy, mi a problémád, ameddig Isten a trónján ül, hallja az imádat és válaszol rá, és ameddig a Benne való hited érintetlen, minden, ami jönni fog, jó lesz”. Így hát Hozzá fordultam (Theomához), Istenemhez, Róla olvastam. Hozzá beszéltem. Hagytam, hogy szóljon hozzám Igéje által: megváltoztatta az életemet. De életemben egy dolog volt, ami változatlan maradt: az egészségem. Fiatalasszony koromban komolyan megsérültem egy baleset alkalmával, ami elgörbítette a gerincemet. Az évek múlásával mind rosszabb lett, és a gyermekek születése után fokozatosan deformálódtam. A bal csípőm két hüvelykkel magasabb volt, mint a jobb, és a lapockám kiállt. A hátam és a vállam merev volt, és a fejemet nem tudtam megfordítani anélkül, hogy a vállamat is ne csavarjam el. Néha olyan elviselhetetlen fájdalmaim voltak, hogy alig álltam ki. Aztán jött a végső csapás. Az ízületeim kezdtek megdagadni. Bokám, csuklóm, térdem, minden mozdulat fájdalmas volt. Egy idő múlva a fájdalom olyan komoly lett, hogy nem tudtam becsukni a kezemet. Végül is megvizsgáltattam magamat az akroni klinikán. Az orvos mindkettőnket behívott és elmondta vizsgálata eredményét. Reumás bántalmak – mondta, és csóválta a fejét. Aztán Georgehoz fordult: Sohase gyógyul meg. Az én feleségemet is ugyanezzel ápolják itt a klinikán, tolószékre kárhoztatva.

Mit ajánlhat ön? – dadogta George. Nincs valami, amivel segíthetne?

Azt mondtam, hogy ha csak valami csoda nem történik, az ön felesége is úgy lesz, mint az enyém. Kábultan álltunk ott. Az én lelkemben megnyugvás volt: vagy élni, vagy meghalni Isten kezében. De George még mindig kibúvót keresett. Kérem, doktor. A pénz nem számít. Nem tudna tenni valamit a feleségem érdekében? Az orvos éles pillantása elvágta George reménységét a pénzben. Hadd magyarázzam meg – szólt. A világ minden pénze nem tudja visszaadni az ön feleségének az egészségét. Vége. Csak annyit tehetünk, hogy enyhítjük a fájdalmait.

Megrettentem, s ebben a pillanatban nagyon sajnáltam Georget. Még sohase állt ilyen probléma előtt. Eddig mindig megtalálta problémáiból a kiutat. De most más volt. Le tudtam olvasni az érzelmeket, ami szép, görög arcán világosan tükröződött: harag, félelem, és végül elkeseredés. Az én szívem jobban fájt érte, mint az övé énrtem. Tulajdonképpen semmije sincs: mulatócímborái, show görljei és a sok pénz mind hiába volt. Nem számított.

A valósággal való szembeállítás velejéig megrázta. Azt hittem, hogy az orvos diagnózisa meglágyítja, de ehelyett megkeményedett Istennel szemben. Mind jobban belemerült az üzletbe. Ami engem illetett, nekem legalább megvolt Isten. **Alig vártam, hogy hazaérjek és elővegyem a Bibliámat és imádkozzak.** Mikor olvastam a Bibliát, felemelt és megrázott. Milyen boldogok voltak azok az emberek, akiket jézus meggyógyított!

Egy reggel korán George velem és anyámmal együtt ült a konyhában és hallgattuk a rádióban Kathrin Kuhlmant. Egy nőről beszélt Massillonból, aki rákból gyógyult meg. Ha Isten meg tudta gyógyítani őt,

engem is meg tud – gondoltam. Az asztalon át Georgeta néztem, aztán mamára. Nem megyek arra az operációra a gerincemmel – mondtam, arra gondolva, amit a doktor mondott, hogy egy műtét esetleg javíthatna az állapotomon. Isten meg fog gyógyítani. George furcsán nézett rám.

A változás nem az én testemben volt, mely fokozatosan rosszabbodott. A változás a magatartásomban volt. Nagyobb volt a türelmem, megértésem és együttérzésem. És bár George pokoli élete néha rám tört úgy, hogy majd megszakadt a szívem, még mindig szerettem és állandóan imádkoztam érte.

Sohase felejttem el a változás első jelét, amit Georgeta láttam. Egy napon felhívott a klubból: a te prédikáló hölgyed a jövő héten a városban lesz – mondta. Azt gondoltam, meg kell próbálnod elmenni az egyik összejövetelére. Kathrin Kuhlman Akronban? Biztos vagy benne? Igen. A mai újságban olvastam. Persze, én nem tudok elmenni, de gondolom, elvihetnéd a gyerekeket. Esetleg a mamád is veletek mehetne.

Túlságosan csodálatosnak látszott, hogy megértsem. Nemcsak hogy én hallgathatom miss Kuhlman személyesen, hanem mert Georg felhívott és megmondta ezt nekem. Ez nagy lépés volt Georgetól.

Köszönöm, Theoma! Köszönöm, Istenem! – imádkoztam. Miss Kuhlman szolgálata alatt Akronban történt velem valami. A szellemi életemben éreztem valamit. Teljességet, kielégülést éreztem, ami azelőtt sohasem volt. A zenét hallgatva a csodákat látva, Isten igéjének prédikálását hallgatva –, mindez nagyon tetszett. Ez volt, amit kerestem!

Az akroni összejövetelek utáni hetekben George nagyon figyelt engem. Tudtam, hogy látja rajtam a változást.

Mindketten a görög ortodox egyház tagjai voltunk. A gyermekek és én sokszor vettünk részt istentiszteleteken vasárnap, de George csak a nagy ünnepeken jött el. Mégis állandóan azért imádkoztam, hogy George vigyen el engem miss Kuhlman összejövetelére Youngstownba.

Aztán egy nap George bejött a konyhába, mikor a reggelit készítettem és azt mondta: Fogadjunk, hogy szeretnéd, hogy elvigyelek Youngstownba a prédikáló hölgyedet hallani.

Nem tudtam válaszolni. Túlságosan csodálatos volt. Csak annyit tudtam megtenni, hogy megfogtam a kezét és ránéztem a könnyeimen keresztül.

Magunkkal visszük a gyerekeket is vasárnap – mondta.

Ez volt a sok közül az első vasárnap, mikor megtettük a hatvan mérföld utat Akrontól Youngstownig, hogy részt vegyünk az összejövetelen. George látta, hogy boldoggá tett. És bár tudtam, hogy csak azért teszi, hogy könnyítsen a lelkiismeretén, reméltem, hogy hatással lesz rá és megváltozik. – És valami történt George lelkében. Nagyon kezdetleges volt. De mindinkább elégedetlen volt az életmódjával, és mindinkább csodálkozott azon, ahogy Isten ereje működött miss Kuhlman szolgálatain.

Hat hónap múlt el. Az éjjeli klub (mulató) működött, a szórakoztatók jöttek és mentek, és George azt gondolta, hogy a pénz a legfontosabb a világon.

1953. januárjában az utolsó szombaton Artie Shaw csatlakozott a klubhoz, és George különösen fáradtnak érezte magát, mikor hazajött. Az utak nagyon sárosak. Lehetetlenség lesz holnap Youngstownba mennünk – mondta.

Hittel imádkoztam, tudva, hogy Isten elolvashatja a jeget, ha akarja, hogy elmenjünk. És megtette – valami nagyon különleges oknál fogva.

Az auditorium tömve volt, és nekünk külön ülőhelyeket kellett behelyezni. George két sorral előttem ült Billel, második fiunkkal az ölében. Gus (az idősebb) és Pattié (aki csak másfél éves volt) velem voltak. Mikor a hívás elhangzott, szokatlanul sokan válaszoltak rá. Nem értettem, miért mennek előre olyan sokan, mert abban a hitben voltam, hogy az oltárhoz hívás csak ateistáknak szól, vagy akik nagy bünt követek el. Akkor miss Kuhlman visszament a mikrofonhoz és azt mondta: az oltárhoz hívás azoknak szól, akik még nem születtek újjá, azoknak akik még sohasem vallották be szájukkal, hogy hisznek Jézus Krisztusban és személyes Megváltójuknak fogadják el. Lehet, hogy önök valamelyik egyházhoz tartoznak. De ha még sohasem fogadták el személyes Megváltójuknak, akkor ez a hívás önöknek is szól. Egyenesen ültem a helyemen. Jól hallottam? Ó, Theoma, nem tudtam, hogy el kell fogadnom Jézust Megváltómnak! Megyek, és azonnal megteszem.

Felvettem Gust és Pattiét, és elindultunk. Mikor odaértünk, ahol George ült, megérintettem őt és azt mondtam: Drágám, menjünk, és fogadjuk el Krisztust. Ne most – mondta, megrázva a fejét és egyenesen előrenézve. Te menj, ha akarsz.

Az emelvényre vezettek minket és letérdeltünk egész messze egy sarokban. Gus és a kis Pattié különösen néztek rám, és én suttogtam: Miss Kuhlman a másik oldalon levőkért imádkozik. Most itt az ideje, hogy kérjük Istent, bocsássa meg a bűneinket. – Lehajtottam a fejemet és imádkozni kezdtem őszintén elsorolva a bűnöket, amik eszembe jutottak, és kértem a bocsánatot. Ó, Istenem – imádkoztam – ha elfelejtettem valamit, kérlek, bocsáss meg. Szeretném, ha mindent megbocsátanál.

Hirtelen egy férfi hangját hallottam. Imádkozott. Még sohase hallottam ilyen őszinte, szép hangot. És a szavak.. Azért imádkozott, hogy Isten bocsásson meg mindent, amit elfelejtettem. Ijedten néztem fel, s végül kényszerítve éreztem magam, hogy megnyissam a szememet. Ruhája ragyogó ezüstszürke volt és az arca – olyan volt, mint Krisztusé. Nagyon magasnak látszott. – Hirtelen átvillant agyamon mindaz, amit aláhúztam a Szentírásban. Olyan volt, mint a villámlás. Aztán zúgott a szél. Mind hangosabb és hangosabb lett. Odafordultam Gushoz: Hallod, hogy zúg a szél? – csodálkozva nézett rám: Nem mama!

Csak figyelj! Én hallom. Nézzük, nincs-e nyitva valahol az ablak?

A kis Gus közelebb húzódott hozzám. Nem, mama, nincs szél, és nincs nyitva az ablak.

Akkor Isten ereje szállt reám. Izzadni kezdtem. Próbáltam visszatartani, de abszolút nem tudtam uralkodni magamon. Akkor hallottam, amint miss Kuhlman azt mondja: Ez valóság! És hirtelen hozzám jött és így szólt: Ez Isten! Egész mellém jött és kezét gyengéden a fejemre tette és imádkozni kezdett. Nagy békesség volt, nagy békesség. Dicsőséges béke. Minden hang elhalkult és csak a szél zúgását hallottam és arcom előtt láttam Jézus nevét, ami úgy jelent meg, mint egy létra, amely a mennyekig ért: Jézus, Jézus, Jézus, Jézus!

A szolgálat után találkoztam Georgeval a helyén. Úgy láttam, zavart és izgatott. Nem akart hangosan beszélni róla, ez mindig sértette Georget. Igen – mondta, láttam, hogy valami élményed volt. Ez nagyon helyes, de nem nekem való... Carol, én nem vagyok hajlandó hipokritává válni. Én egyszer már megszülettem, és nem látom szükségesnek, hogy újra szülessek. Ez épp olyan egyszerű, mint az. De én biztos voltam a dolgomban. Teljesen lehetetlen, hogy George látogassa a szolgálatokat és mégis ugyanaz maradjon, ha hallgatta az evangéliumot. Megvizsgálta az életét úgy, mint azelőtt soha máskor. Lassan rájött, hogy eddig olyan hitben élt, amit maga csinált magának ebben a világban.

A következő két év folyamán gyakran emlegette a poklot, amit ő maga kreált magának és nekünk. Mit használ, ha az ember sok pénzt keres és elveszti a családját és a lelkét? – dörmögött egy éjjel. De közben miss Kuhlman irodájába imakérelmeket küldtem, és vártam azt az időt, mikor a Szent Szellem be fog törni az életébe. Aztán 1955-ben egy délután korán hazajött. Egész beteg vagyok tőle – mondta, keresve a szavakat, amivel kifejezhetné magát.

Mire gondolsz? – kérdeztem.

Arra, hogy beteg vagyok magamtól és attól az élettől, amibe belekerültem. És Carol – mondta, mindkét kezét a vállamra téve – ha velem maradsz, én leszek a legjobb férj és apa ezen a világon.

Szemei őszinték voltak, telve könnyekkel, mikor folytatta. El akarom adni a klubot. Igazán nem érdemes mindent elveszteni, ami értékes csak éppen azért, hogy dollárt csináljon az ember. Torkig vagyok a szesszel és mindennel, ami vele jár. Más ember akarok lenni. És George „más” ember lett. Még hosszú utat kellett megtennie, míg egészen átengedte magát Istennek, de már úton volt felé.

Egy régi ismerőse megtudta, hogy eladja az üzletét és felajánlotta neki a vezetői állást, összegben nagy veszteség volt és radikálisan át kellett szerveznünk az életmódunkat, de George azt mondta, hogy megérte, hogy tisztán mehet ágyba éjszakánként.

A dolog nem ment könnyen. Régi ismerősei be-bejöttek a vendéglőbe, ahol italkeverő volt, és itallal kínálták. Gyere, George – csábították – igyál a pajtásaiddal. De George sohasem hagyta magát. Idővel a régi „pajtások” megértették, hogy őszintén mondja és abbahagyták a csábítást.

A gyermekekkel együtt azért imádkoztunk, hogy végre határozzon. Bár ilyen radikális változáson ment át, tudtam, hogy az élete még mindig üres. Megtisztította az életét, de ez még nem volt elég. Nem engedte, hogy Jézus Krisztus belépjen az életébe és teljesen felülvizsgálja azt. Az én reumám rosszabbodott, és én visszaemlékeztem a doktor feleségének toloszékére; tudtam, nemsokára én is olyan leszek. A csuklómban

levő kalciumlerakódások nagyon fájdalmasak voltak, és egyedül forró borogatások és melegítőpárna szereztek enyhülést.

1957. augusztusában volt, áldott nap a mi számunkra ma még inkább, mint ahogy akkor felismertük. Úton voltunk Youngstown felé, mikor George azt kérdezte: Hogy történik tulajdonképpen? Miről beszélsz?

Hogyan gyógyulnak meg az emberek? Nem tudom – mondtam. Azt hiszem, Isten kegyelme és szeretete munkálja.

Háromnegyed 11-kor érkeztünk meg, s az auditorium már zsúfolva volt. Csak a balkon alatt találtunk állóhelyet, jól hátul. Miss Kuhlman imádkozott a betegekért és hallottuk, hogy azt mondja: Valaki gyógyulást nyert a gerincében. Meg is ismételte. Majd lejött az emelvényről és a középső rész felé mutatott: A Szellem tanúbizonyságot tesz, hogy a gyógyulás a vállak között van.

Odafordultam Georgehoz és azt suttogtam: Ó, bár én gyógyulnék meg!

Ő megfordult és így szólt: Akkor miért nem kéred ezt az Úrtól?

Nem tudtam hinni: George szellemi tanácsot ad nekem! Persze – dadogtam. Mi is az én bajom? Felemeltem a kezemet és csendesen azt mondtam: Uram, én akarom elfogadni ezt a gyógyulást.

Behunyt szememmel láttam Isten Szellemét, mint tiszta fehér rudat, mely lassan, magasan a terem felett az emelvénytől a balkon felé vonul. Mi a balkon alatt álltunk és én láttam, amint eltűnik felettünk. Tovább álltam kinyújtott karokkal, készen elfogadni, amit Isten adni akar nekem. Aztán, mikor pontosan felettem volt, hirtelen nagy, túláradó öröm töltött el, ami a szívemet valósággal égette. Kiáltani akartam. Énekelni akartam. Pillanatok alatt azonnal tudatában voltam, hogy meggyógyultam, a gerincem többé nem görbe, és nincs ízületi gyulladásom. Dicsőség Istennek! – folyton ezt ismételgettem. George szorosán átölelt. Történt valami csodálatos veled? – Carol?

Az úton hazafelé konstatáltam, hogy be tudom csukni az ujjaimat az öklömbe, amit már évek óta nem tudtam megtenni. A hátam és vállaim nem fájtak. Ez tagadhatatlanul az Úr munkája volt, az Úr erejéből.

Két hét múlva újra el tudtunk menni Youngstownba. Mikor miss Kuhlman hívta azokat, akik el akarják fogadni Krisztust, Georgeta néztem. Az arca eltorzult a kintől, ahogy az ellenálló erők küzdöttek a győzelemért. Meghajtottam a fejemet imára: Ó, Theoma, add, hogy győzzön! – Mikor felemeltem a fejem, nem volt a helyén. Később megláttam. Ott volt az emelvényen, alázatos bűnbánattal térdelve, elfogadva Krisztust Megváltójának. Ez nem hiábavaló Ígéret volt, nem bújócskázott Istennel, nem volt képmutatás. Egyszerűen átadott mindent Jézus Krisztusnak. George hazajött.

A BOHÓC ISMÉT NEVET

Sanford Silsby

Sandy Silsby tanító egy iskolában Escondidoban, Kaliforniában. Kizárólag a tehetségesebb növendékekkel foglalkozik. Michiganban született és egyetemi végzettsége van. Felesége, Margie, ápolónő, és három gyermekük van. Ez a történet nem rólam szó! – legalább is nem egyedül rólam. Inkább egy barátomról akarok beszélni, Virgilről (Tiny), Virgil Poorról. Talán jobb lenne, ha maga Tiny mondaná el, mi történt vele, de ő nem valami bőbeszédű és engem kért meg, hogy írjam le úgy, ahogy történt.

Jobb napjaiban Tiny Poor bohóc volt, de az utóbbi húsz évben egyik helyről a másikra vándorolt, végig az egész Keleten, hogy valami módot találjon a nyomorúságból való szabadulásra.

Először feleségem, Margie révén találkoztam vele, aki a helybeli kórházban ápolónő volt. Ő beszélt erről a szegény emberről, aki megkínzott testét felvonszolta a kórházba, hogy segítséget kérjen. Egy klubnak volt az őrizője San Diegoban. Mérnöki képzettsége volt, de – nevetett – csak gondnok vagyok.

1964-ben egy este Tiny a hátsó lépcsőn egy óriás kosár szemetet hozott le a hátán. Sötét volt és elvettette a lépcsőt, és tizenöt lányira lezuhant. Egy kőkorlátnak esett a hátával és a nyakával. A következő napokban megpróbált dolgozni, de abbahagyta, mert mindjobban erőt vett rajta a fájdalom.

Tiny egyszerűen belenyugodott a fájdalomba, de különösnek találta, mikor egyéb szimptómák kezdtek rajta mutatkozni. Észrevette, hogy csuklóján fájdalmas daganatok keletkeznek, majd térdein, hátán, csípőjén és a bokáján. Végül is elment egy orvoshoz, aki köszvényet állapított meg. Fájdalomcsillapító tablettákkal látta el.

Egyedülálló volt, s képtelen volt fenntartani magát, mert ötvenes éveiben járt. A valamikor tehetséges kezeinek ízületei formátlanná dagadtak. A nyakát csupán tizenöt foknyira tudta fordítani minden irányban. A háta annyira telítve volt köszvényvel, hogy csupán fogcsikorgatva tudott ülni, és a felkelés is csupa kín volt. A csípői, gerince és térdei annyira elmeszesedtek, hogy még a járás is kínos próbálkozás volt számára.

Az orvosok megröntgenezték és pirulákkal látták el, de nem tudták meggyógyítani. A köszvénynek ez a típusa gyógyíthatatlan és progresszív. Könyörtelenül uralma alá veszi áldozatát, végül is nyomorékon ágyba dönti. Gyerekkoromtól kezdve szerettem Tinyt, mert olyan magányos és elhagyatott volt, aki Escondidon kívül egy bérházban lakott. Egy este, iskola után kimentem hozzá és ott találtam a szobájában ülve, sötétben. Az arca könnyektől volt nedves.

Ma délután gyomlálni akartam a kertben - ondtá. Kihúztam két gyomot, de oly nagy fájdalmaim voltak, hogy nem bírtam tovább. Úgy sírtam, mint egy gyerek, és ha puskám lenne, megöltem volna magamat.

A szívem fáj Tinyért, de tehetetlennek éreztem magam a betegségével szemben. Az egészségügyi ellátó intézet Los Angelesbe küldte kivizsgálásra. Teljesen munkaképtelenségnek ítélték. Kapott kis nyugdíjat, de ez a pár dollár sovány ellenszolgáltatás volt a kínokért és a munkaképtelenségért. Csupán Isten tud segíteni Tinyn – mondtam Margienak, mikor hazamentem este. Hittem Istenben. Mindig szilárdan hittem, hogy nem akarja a szenvedésünket, betegségeinket és az emberi nyomorúságot. De nem voltam egyháztag, és életemből hiányzott a szellemi erő. Hogy tudnám bátorítani Tinyt, mikor nekem sincs szellemi erőm? Nemrég Margie fivére, Frank Hines, egy chicagói ügyvéd egy könyvet küldött nekem, John Sherryl könyvét: „Más nyelveken szólnak.” ő már olvasta és ajánlotta, hogy én is olvassam el. Először láttam szavakba öntve azt, amiről úgy véltem, már régen tudom – Isten ereje működik a Szent Szellem által.

Abban az időben még nem értettem, de Isten munkálkodott az életemben és Tinyében is. Aznap, mikor befejeztem a könyvet, levelet kaptam Franktól. Ebben közölte velünk, hogy az életében hatalmas átalakulás ment végbe, amit Jézus cselekedett ugyanazon erőforrás, a Szent Szellem által. A könyv és a levél arra indított, hogy vágyakozzam ez után a hatalom után. Keresni kezdtem másokat, akik osztoznak velem ebben az érzésben.

Ez alatt állandóan imádkoztam Tinyért. Azt sejtettem, hogy ha a saját lelki problémáimra választ nyerek, megoszthatom övele. Ő már elfogadta Krisztust személyes Megváltójának, és mikor azt ajánlottam, hogy próbálkozzunk Szellem általi gyógyulással, beleegyezett. Megígértem, hogy keresni kezdek valakit, aki elnyerte a gyógyítás szellemi ajándékát, aki a Szent Szellem által szolgál Tiny érdekében. Így indítva saját kívánságomtól, hogy elnyerjem a Szent Szellem erejét, hogy segítsek Tinyn betegségében, meglátogattam egy összejevetelt a Full Gospel Businessben (Fellowship in Oceanside.). Megkérdeztem az első embert, akivel találkoztam, nem ismer-e olyan valakit, akinek megvan a gyógyítás ajándéka?

A Szent Szellem küldte önt hozzám – mondta. Én ajtónálló vagyok a Kathrin Kuhiman összejöveteleken Los Angelesben. Ő nem mondja, hogy gyógyító, de az ő szolgálatai alatt csodák történnek.

Beszéltem neki Tiny állapotáról és megígérte, hogy a legközelebbi alkalommal felkeresi a Shrine Auditórium bejáratánál és segít neki, hogy ülőhelyet találjon a kezdet előtt. Visszagondolva, kis csodának látom a csodák láncolatában, hogy Isten direkt ehhez az ajtónállóhoz küldött. Lehetetlen lett volna Tiny számára az ajtón kívüli órák hosszát várakozás, mikor csak rövid ideig tudott állni. Szóltam Tinynek és előkészületeket tettünk az április hóban tartandó szolgálatra.

Már olvastam Kathrin Kuhiman könyvét, a „Hiszek a csodákban”, amelyben szó van számtalan betegről, akik a Szent Szellem ereje által gyógyultak meg. Felolvastam a köszvényről szóló részt Tinynek. Szemét elborították a könnyek és azt kérdezte: Azt hiszi, velem is megtörténhet ez? Mindennap imádkoztam Tinyért, és másokat is kértem, hogy imádkozzanak érte.

Végül eljött a vasárnap, mikor Kathrin Kuhiman Los Angelesben volt. Margie nem tudott eljönni, de jó ebédet csomagolt be nekünk. Elvittem a két fiamat, Charlest és Fordot, és kikocsiztunk Tinyért, majd megkezdődött a hosszú utazás Los Angeles felé.

Annyira részt akartunk venni a szolgálaton, hogy egy órával előbb odaértünk, mint tervbe volt véve. Tinyt a bejáratához vittem és beszéltem a kapussal. Igen, ő ismeri ajtónálló barátunkat, és azt ajánlotta, hogy Tinyt ültessük a bejárat mellé egy ódivatú fa pótszékre. Ő majd megmutatja az ajtónállónak, aki majd talál neki helyet az auditóriumban. Bizakodva abban, hogy minden jól van, a fiukkal együtt körülmentünk az auditórium elejére. Már több, mint ezer ember érkezett, bár még csak 11 óra 45 perc volt, és az ajtókat 1 óra előtt nem nyitják ki. Mind a hárman éreztük, hogy ezen a napon Tinyvel történik valami. Isten egész bizonyosan meg fogja gyógyítani.

A szolgálat gyönyörű volt. Az ének után miss Kuhiman első megállapítása ez volt: Az orvosi tudomány azt mondja, hogy a köszvény gyógyíthatatlan. Ezen a szolgálaton sokan meggyógyultak köszvényből a Szent Szellem által. Ez Tiny napja! Ó, siess, Istenem, siess meggyógyítani őt! – imádkoztam.

Nem tudtam, hol ül Tiny, de tudtam, hogy valahol itt van ebben a nagy tömegben, várakozással eltelve, hogy ráhull a Szent Szellem ereje.

Aztán elmerültünk a prédikáció hallgatásában. Amíg miss Kuhiman prédikált, észrevettem, hogy gyógyulások megkezdődtek körülöttünk. Isten Szelleme átsuhant a nagy termen és megérintette emberek testét. Nemsokára kezdtek szállingózni az emelvényre, kérdezve, hogy bizonyoságot tehetnek-e a gyógyulásukról, a csodáról.

Az első, aki a mikrofonhoz lépett, egy nő volt, aki köszvényből gyógyult meg. Hajlongott, megérintette a talajt, amit – szavai szerint – már évek óta nem tudott megtenni. A szívem a torkomban dobogott, mikor nyújtogattam a nyakamat, hogy Tinyt lássam. Minden percben reméltem, hogy meglátom őt is az emelvényen.

Aztán a bizonyágtevők olyan gyorsan jöttek, hogy majd lesodortak a lábamról. Egy hatéves kisfiú meggyógyult gerincferdülésből. Anyja sírt örömeiben. Egy prémbe öltözött hölgy jött fel, kezében két hallókészüléket tartva. Beverly Hillsből való volt. Egy férfi jött, lábtámaszt hozva. Szótlanul ültünk, Isten csodálatos tetteit bámulva.

Egy öregecske hölgy jött toloszékben. Folyton azt ismételte: meggyógyultam.

Miss Kuhlman azt mondta: jól van, akkor keljen fel és járjon.

Mereven és legnagyobb erőfeszítéssel feltolta magát a toloszékéből. Először a térdjei csak részben hajlottak meg, és a háta meghajlott, de keresztül sántikált az emelvényen. De térdjei és a háta fokozatosan kiegyenesedtek és fel-alá járva nevetgélt magában, könnyek peregtek végig az arcán, és dicsérte Istent. Azzal végezte, hogy valakit beültetett a toloszékébe és végigkocsikáztatta az emelvényen. Sokan, sokan meggyógyultak. Voltak a körülöttem ülők közül egyesek, akik meggyógyultak, de ez túlságosan felizgatta őket, és így nem tudtak az emelvényre menni. Mások pedig nem vették észre, hogy meggyógyultak. Nagyszerű látvány volt.

Sokat olvastam a Bibliában a gyógyulásokról. Hallottam prédikátorokat beszélni Isten hatalmáról a szószékről. De most volt először, hogy a valóságban láttam Isten hatalmát a saját szememmel. De hol volt Tiny? Mi történt vele? A fiúk körülnéztek a teremben, de sehol se láttuk őt. Elhangzott az áldás és a nép oszladozni kezdett. Tiny eltűnt. Megkerestük az ajtónállót, de ő se látta Tinyt. Mind keresni kezdtük, de

sehol se találtuk. Végül a kocsihoz mentünk és vártunk. 45 perc múlt el, és az auditorium körüli oldalsó kijáratok is majdnem üresek voltak már. Tiny még mindig nem mutatkozott. Most már nagyon nyugtalanokdtunk.

Visszamentem a főbejárathoz, ahol hagytuk. Az ajtó nyitva volt, bent a terem sötét. Bekukkantottam és ott volt Tiny – ugyanazon a fa pótszéken ült, ahol hagytuk őt. Mikor kijött, fejét rázta és azt mondta: ez a legrosszabb hely.

Fokról-fokra kiderült minden. Nemsokára, hogy ott hagytuk őt, a kapust felváltották. Az új kapus nem tudta, kire vár Tiny, nem ismerte az ajtónállót. Az ajtónálló, aki nem ismerte Tinyt, mikor megérkezett, engem keresett. Mikor nem látott, azt gondolta, hogy bevittük Tinyt valahogy másképp és elment, hogy a kötelességét teljesítse. És Tiny csak ült ugyanazon a pótszéken delelőtől délután fél hatig és várta, hogy valaki megmondja neki, hogy mit tegyen. Nem hallott semmit abból, ami az auditoriumban történt, sem nem látta miss Kuhlmant. Ott ült azon a kemény széken hat és fél óráig.

Zavart voltam, csalódott és dühös. Annyira izgatottak voltunk a szolgálat miatt, hogy nem néztük meg még egyszer, hogy Tiny bejutott-e. Pedig ez volt jövetelünk fő oka. Elsősorban magamat okoltam. Aztán haragudtam az ajtónállóra. Aztán elkeseredésemben már nem is tudtam, kit okoljak.

Hazautazásunk közben Tiny nemigen szólt. A fiuk és én arról fecsegtünk nagy izgalom közepette, amit láttunk és hallottunk. Kissé bizonytalanokdtunk, mert Tiny ott volt és elmulasztott mindent. Próbáltuk megmagyarázni, mi történt a szolgálaton, de mivel elmulasztotta, nem tudta maga elé képzelni a csodálatos dolgokat, amik végbementek.

Mikor letettem a kis háza előtt, még mentegetőztem. Terveket szőttünk, hogy újra elmegyünk és jobb lesz a rendezés. Margie éppúgy méltatlanokdtott, mikor megtudta, mi történt. Másnap reggel iskolába mentem, de a máskor érdekes munkám a gyerekekkel lehangolónak tűnt. A valóságban annyira türelmetlen voltam, hogy alig vártam, hogy a nap elmúljon. Ebéd után Margievel együtt elhatároztuk, hogy meglátogatjuk Tinyt és próbáljuk vigasztalni. Ha engem ennyire elkedvetlenített, gondold el, mit érez ő – mondtam.

Letértünk a főútról. Nemsokára megláttuk Tiny kis házát. A frontra vezető kapu nyitva volt és a nyíláson keresztül láthattuk Tinyt, aki a szobájában ült.

Margie és én megpróbáltuk mentegetni magunkat, amennyire tőlünk telt, de egy idő múlva abbahagytuk, és hagytuk, hogy Tiny beszéljen. Úgy tűnt nekem, hogy az előző napi fél hat óta nem beszélt.

Tudják, mit csináltam? – mondta. Egész délután a kertben ástam. Nézzék, nézzék! – Felállt a székéről, lehajolt, megérintette a padlót és felkiáltott: Meggyógyultam!

Alig tudtam hinni a szemeimnek. Még a bokáján lévő daganat is eltűnt.

De hogyan, Tiny? Hogy történt? – kérdeztem rémulten. Nos, tegnap történt, a Shrineben.

Tegnap? De hiszen be se ment az auditoriumba! – jegyeztem meg.

Tudom, mondta. Akkor történt, míg ott kint ültem azon a széken.

De mért nem szólt, mikor hazafelé jöttünk, az úton? Félttem, hogy nem igaz. Félttem, hogy elmúlik. De ma reggel, mikor felkeltem, olyan volt, mintha tavasz lenne a lábaimban. Kimentem és elővettem az ásót, gyomláltam, és erősen dolgoztam egész nap. Másfél év óta először tudok dolgozni. Tiny – szólt Margie – mondja el, mi történt. Jó – mondta. Nevetett és megvakarta a tarkóját. – Sandy és azok otthagytak engem egy széken a teremajtónál kívülről. Nem álltam fel. Egyszer fel akartam kelni és a fürdőszobába menni, de félttem, hogy akkor az ajtónálló, akit vártunk, nem talál meg. Valahányszor egy férfit láttam felém jönni, azt hittem, az ajtónálló, de senki se jött hozzám. Szünetet tartott, látszott, hogy gondolkodik a hiteles részleteken. Tudtam, hogy a szolgálat folyamatban van odabent, de semmit se hallottam. Nem láttam az emelvényt, nem tudtam, mi történik. Csak ott ültem.

Akkor, úgy fél ötkor nagy elektromos sokkot éreztem, ami megrázta egész testemet. Belülről bizsergtem és égtem. – Zavartan nevetett, aztán folytatta: ugyanaz az érzés volt, mint mikor egy jó adag erős whiskyt iszom és érzem, hogy a vérembe kerül. Csak most nem volt részegség, hanem csak csupa öröm és béke.

A kezeimre néztem. No, mozgatni tudom – mondtam hangosan. Ott ültem, mozgattam az ujjaimat. Megpróbáltam mozgatni a térdemet. Oly soká ültem ugyanazon a helyen, hogy mindenem egészen béna lett. De végül felkeltem és vagy húsz lányit mentem az egyik oldalon és minden tökéletesen működött – épp úgy, mint amikor még bohóc voltam húsz évvel ezelőtt. Tiny vállat vont és nagyot nevetett.

Akkor fél hatkor Sandy értem jött. Nem értettem mi történt. Tudtam, hogy valami történt velem. De féltem szólni róla. Azt hiszem, mindenesetre Isten volt, aki tette. Margie és én éneklő szívvel tértünk haza. Mindenki megfélekezett Tínyről – mindenki, kivéve Istent. És Isten jóvátette az emberek hibáját és ráárasztotta gyógyító erejét a magányos, elfeledett emberre. És azóta Tiny Poor nem ugyanaz többé.

Az elején azt mondtam, hogy ez a történet Tínyről szól, és úgy is van. De nem tehetek róla, meg kell mondanom, hogy az én életem is megváltozott. Minden esetben, ha visszajövök a Shrine Auditóriumba, nevetnem kell, és azt mondom magamnak: „Tudod, ez a legrosszabb hely.”

VIGYÁZZ, HOGYAN IMÁDKOZOL!

Freda Longstaff

Freda Longstaff gyógyulása olyan nevezetes volt, hogy az United Press International (UPI) közölte, tekintettel a csodára. Én nem találkoztam Fredával a gyógyulása előtt, mert a lábának meghosszabbodása a saját otthonában, a hálószobájában történt, nem a „csodaszolgálaton”. Ezt senki se tudja jobban elmondani, mint ő maga. Drága Jézus, kérek, segítsd meg Billt! Olyan nagyon szükségünk van rá, és annyi baja van! Kérek, Jézus, nem azt kérem most, hogy gyógyíts meg engem, ha mindjárt meggyógyítod Billt!

Ez volt az első igazi imádság, amit életemben imádkoztam, de már végére értünk a türelmünknek. Bill, férjem, 1945-ben Angliában megsebesült. Ez hét évvel ezelőtt volt. Fő rádiós volt a háborúban, és egy légi bevetés során Ramsburyben megsérült a hátán. Ezt akkor nem jelentette, mert nagyon nagy hiány volt az ő szakmabeli embereken. Állapota a háború után mind rosszabb lett. Most nagyon rossz volt. Az orvos azt mondta, hogy semmit se tud tenni, kivéve, ha megkötöznék. Gyorsan közeledett az az idő, mikor élete végéig tolószékhez lesz kötözve. Bill számára az egyedüli vigasztalásnak látszott, hogy állandóan kiropraktikai (orvos szakember „csontkovács”) kezelést kapott.

Bill nagy férfi volt, de sokszor sírt, ha járnia kellett, olyan erős fájdalmai voltak.

Egyikünk se volt nagyon vallásos. Bill egy szektában nőtt fel Andersonban, Indianában, én pedig metodista voltam egész életemben. De nemrég kétségbeesve kutattunk valami reális dolog után a lelkiéletünkben. Szellemi éhséget éreztünk. És ez annál intenzívebb volt, mert Bill szenvedett. Én is deformált voltam. Sokkal nyomorékabb, mint Bill. Mindkét csípőm és a gerincem születésemtől fogva elferdült. Hét éves koromban a szüleim kórházba vittek és az orvosok megoperáltak. Mindkét csípőmön korrekciót hajtottak végbe. Járnai majd tud – mondták – de mindig deformált lesz. Igazuk volt. A bal csípőm az egyik oldalra csúszott, és ennek következtében a bal térdem minden lépésnél csúnyán kidobta a lábamat. Ennek dacára két gyermekem van, bár az orvos azt mondta, hogy nem szabad lennie.

Nem búsulok a saját deformáltságom miatt. Bill miatt aggódom.

Hideg, esős reggel volt. Arra ébredtem, hogy cseng a telefon. Hallottam, amint Bill az anyjához és apjához beszél. Azt akarták, hogy menjünk velük Pittsburghba. Bill lekiáltott a lépcsőn, kérdezve, akarok-e én is velük menni. Ha Audrey vigyáz a gyerekekre, mennék. – Így nagyon hamar útban voltunk Pittsburgh felé, ami 60 mérföldnyire volt.

Billy szülei az egész úton nem beszéltek másról, mint Kathrin Kuhlman szolgálatáról, a „csodaszolgálatokról” Pittsburghban. A szemem sarkából Billre néztem. Megszólalt: Oda megyünk?

Az apád utánam szintén eljött egy ilyen szolgálatra – mondta Bill mamája ártatlanul – és úgy gondoltuk, te is velünk kívánnál jönni.

Bill kinézett az ablakon az állandóan permetező esőre. Gyerünk, papa... kezdte, de meglöktem a könyökömmel. Már túl messzire jöttünk, hogy visszaforduljunk, és láthattam, hogy a szülei szívből kívánják, hogy velük menjünk. Keserves nap volt. Bill apja ragaszkodott hozzá, hogy azonnal a Carnegie Hallhoz menjünk. Az ajtókat még nem nyitották ki, nem is fogják délután öt előtt. Most reggel nyolc óra volt. Apám, az Isten szerelmére, egész nap itt fogunk rostokolni? – kérdezte Bill kétségbeesetten. De apja makacsul kitartott, és nekünk nem volt mit tennünk ellene. Ha nem jöttünk volna korán, nem kapnánk ülőhelyet. Tudom, de 9 órát... kérdezte Bill.

A leghosszabb várakozás volt, amit életemben átéltem. Az eső esett és mindenkinek volt esőkabátja és esernyője. De mivel én alacsonyabb voltam mindenkinél, úgy tűnt, hogy az eső az esernyőkről mind az én hátamra csurgott, meg a nyakamba. A derekam fájt, a lábam ugyancsak. Szegény Billt sajnáltam. Egy ideig a széles, szilárd korláton ült, de hideg és nedves volt, és otthagytá, hogy kedvetlenül a falhoz támaszkodjék.

Bill apjának néhány barátja, katolikusok Warwoodból, hozzánk csatlakoztak. Mindenféléről fecsegték, különösen sokat az esőről. Most már zúzmara esett, és én nagyon kényelmetlenül és nyomorultul éreztem magam. Délre már olyan nagy volt a tolongás, hogy alig bírtuk elviselni. Majdnem laposra nyomtak minket a bejárati kapun. Mivel elsők voltunk, előnyben lettünk volna, ha nem egy akadály előtt lettünk volna. Nagyon keservesen éreztem magam. Mikor végre megnyíltak az ajtók, a tömeg az előcsarnokba sodort minket. Nem lehetett tétovázni, sem visszafordulni. A tömeg tolt és lökdösött. A középső emeleten szerettünk volna ülni, de a tömeg valahogyan a jobb erkélyre sodort. Nem volt választás: vagy előre megyünk, vagy

eltaposnak. Bill apja és az egyik ismerős megfogták Billt a könyökénél és a szó szoros értelmében felvitték a lépcsőn, hogy megmentsék a lökdöséstől. Fantasztikus volt. A szolgálat néhány perccel hat előtt kezdődött. Azonnal elkezdődött az események sorozata. Nem velünk, hanem körülöttünk. Bill nem tudta levenni a szemét egy kis asszonyról, aki néhány székkal tőlünk jobbra ült, és aki erősen reszketett. Próbáltam elterelni a figyelmét, hogy hallgassa miss Kuhlman, de valahányszor felnéztem rá, mindig azt a szegény asszonyt nézte, aki oly nagyon szeretett volna uralkodni a remegésén.

Mi lehet a baja? – suttogta Bill hangosan. Nagyon hangosan, mert a környékünkön mindenki megfordult és minket néztek.

Én félttem ránézni az asszonyra.

Akkor miss Kuhlman kikiáltotta, hogy valaki meggyógyult a gerincferdüléséből, és ekkor a kis asszonyka felkelt és lement.

Láttad? – suttogta Bill hangosan. Reszketett, és most meggyógyult. Nézd. Ott van, lemegy az emelvényre. Többen Billre néztek inkább, mint az asszonyra. De ő csak ott ült, és a szemei akkorák voltak, mint egy csésze.

Psz! – mondtam Billnek, és próbáltam lecsillapítani. De ő csak nézett rám és hitetlenül rázta a fejét. Nem tudom elhinni – morgott.

Az, ami mindennél nagyobb hatást tett rám, egy mondás, egy kijelentés volt, amit miss Kuhlman tett: Úgy tűnt, mintha direkt nekem mondta volna: „Semmi sem lehetetlen Istennél!”

Ezzel mentem haza, és velem maradt ezután is: Semmi sem lehetetlen Istennél.

Akkoriban egy ikerlakásban laktunk Bill nővérével és annak férjével, Audreyval és Sherl Tyrree Warwoodban, West Virginiában.

A következő kedden Bill és a sógora elhatározták, hogy újra elmennek Pittsburghba egy másik szolgálatra – ez prédikáló szolgálat volt. Mikor este kilenc órakor hazajöttek, Audrey és én vártuk őket. Nagyon izgatottak voltak, nem tudtak vacsorázni sem. Mindketten jegyzeteket készítettek, és a zsebük tele volt papírdarabokkal. Bill azt mondta: Drágám, ezt láttuk mind ma este. Tudom, ez a válasz a kutatásunkra. Hát ez volt a válasz.

Bill és Sherl olyan izgatottak voltak a bibliai tanítás miatt, amit miss Kuhlman mondott a szolgálat alatt. Mindaz olyan új volt számukra, olyan meglepő, hogy mind a ketten egyszerre akartak beszélni. Szóroi-szóra elismételték, amit tőle hallottak. Olyan különös volt, mert így még nem hallottuk magyarázni a Bibliát.

Ezen az éjszakán sokáig fennmaradtunk és utánanéztünk a Szentírásban annak, amit miss Kuhlman mondott a szolgálat alatt. A szívem kissé gyorsabban vert és Bill felindultabb volt, mint amilyennek valaha is láttam házasságunk ideje alatt. Isten hirtelen nagyon reális lett számunkra, és úgy éreztük, mintha jelen lenne ott a szobában. Egyikünk se tudott aludni, senki se volt álmos. Nem voltunk éhesek, nem voltunk fáradtak. Találtunk valamit, amit egész életünkben kerestünk.

Hajnali két óra volt, mikor Audrey és Sherl végül vonakodva eltávozott. Felmásztam a hálószobámba kis duplex lakásunkban a lépcsőn. Bill csak úgy tudott felmenni a lépcsőn, hogy a térdein és könyökén mászott, így hát lent aludt az ebédlőasztalnál összekuporodva. Sokszor töltötte az éjszakát egy széken ülve, párnával az ölében, meghajolva, hogy könnyítsen fájdalmán.

Felérve a hálószobámba, térdre hulltam, a nyomorék térdemre, és imádkozni kezdtem. Hirtelen valami elkezdődött ott az ágy szélén. Olyan volt, mintha valamiféle sátor ereszkedett volna le körém, és teljesen betakart volna. Teljesen el voltam zárva a külvilágtól. Úgy éreztem, mintha emelkednék. Abbahagytam az imádkozást, mert az a különös érzésem volt, hogy többé nincs rá szükségem. Nem volt szó többé, hanem emelkedni kezdtem ... fel, valami ismeretlen nagy magasságba. Lassú emelkedés volt, s mintha egy nyitott emelőn lettem volna. Semmi mást nem éreztem, csak azt, hogy emelkedem.

Akkor, mintha valamiféle csúcsra érkeztem volna, a csípőmben különös bizsergést éreztem. Aztán zajt, valami dörzsölés hangját. A csípőim csontjai voltak. Éreztem, hogy mozognak, összedörzsölődnek. Éreztem, hogy mozognak, de tehetetlen voltam ellenőrizni őket, sőt a térdeimen is mozgott az egész testem, úgy himbálózott, mintha egy hatalmas, de nagyon szelíd erő egyensúlyba hozná. Aztán a térdeim – melyek éreztem, hogy visszatoltak a helyes állásba – odadörzsölődött a padlóhoz, míg a csípőmmel egy vonalba került.

Úgy éreztem, mintha sérült lennék, féltem megmozdulni. Tudtam, hogy meggyógyultam, de féltem kiejteni egy szót is. Könnyeim kezdtek folyni. Nem csináltam zajt, csak tovább térdeltem és sírtam.

Sejtelmem sincs, meddig tartott ez a folyamat. Úgy látszott, mintha nagyon soká, pedig azt hiszem az egész néhány pillanat alatt játszódott le. Aztán végre csontjaim abbahagyták a mozgást és más érzés futott végig az egész testemen. Olyan volt, mintha az ujjamat valami elektromos hüvelybe dugtam volna, és az áram végigszaladt volna rajtam a fejem búbjától a lábam hegyéig. Éreztem, hogy a testem vibrál az áramtól. Aztán az is elenyészett. Éreztem, hogy lassan süllyedek. Éppen úgy értem le, mint ahogy felemelkedtem.

Mikor leértem a padlóra, a takaró lassan eltávolodott. Kíváncsian néztem körül. Az ágy átellenében volt egy tükör. Milyen másképp néztem ki! Hangosan megszólaltam: Meggyógyultam! Meggyógyultam!

Bill – kiáltottam. Azonnal fel kell jönnöd ide! – Hallottam, amint felkel.

Mi az, Freda? – mormogott.

Nem tudom elmondani – csaknem sírtam. De kérlek, siess! Hallottam, amint mászik felfelé a lépcsőn. Tudtam, mennyire kínos és nehéz ez neki. Végre felért és hallottam, amint nyög, mikor feláll. Az ajtóhoz jött és bekopogott. Mi az, Freda? Nincs valami bajod?

Remegett a hangom, míg felnéztem térdelő helyzetemből. Bill ott állt az ajtóban. Bill meggyógyultam! Megpróbált felém jönni, de mintha megállította volna valami láthatatlan erő. Megint felém próbált jönni, de visszaesett az ajtóba.

Bill, kérlek, hívd Audreyt és Sherlt. Valami történt velem. Meggyógyultam.

Bill kihátrált az ajtón és hallottam, amint oly gyorsan, ahogy csak tudott, a gyerekek szobáján keresztül a szomszédos emeletre rohant a Tylerék lakásához. Verte az ajtót.

Freda azt mondja, meggyógyult. Mind gyertek ide, amilyen gyorsan csak tudtok.

Bill húzta a karomat, hogy segítsen felkelni a térdemről. Nem, Bill, félek felállni. De tudom, hogy Isten megérintett engem. Éreztem.

Audrey már pizsamában volt, de térdre esett az ágyam mellett. Pillanatok múlva Sherl térdelt mellettünk, aztán Bill, nyögve kínjában, ügyetlenül térdelt mellém. Egyikünk se volt keresztyén, de mind megpróbáltunk imádkozni valahogyan. Emlékszem Audrey imájára: Drága Istenem, kérlek, bocsásd meg a bűneimet. Én pedig ezt gondoltam: Igen, én is ezt akartam mondani. Így is tettem, és míg ezt tettem, éreztem, hogy az elektromos áram újra végigszalad rajtam. Felelt az imádságomra – gondoltam. Meg vagyok váltva. De nem tudtam, hogy mondjam meg ezt és mit kell tennem.

Bill feltornászta magát a lábaira és próbált engem is felhúzni. Végül képes voltam lábra állni úgy, hogy magam alá húztam a lábaimat és lassan felálltam. Végigjártattam kezemet a csípőm mentén és le a lábaimon, ahol percekkel azelőtt a szörnyű torzulások voltak. A vonalaim teljesen normálisak voltak.

Az ajtó felé kezdtem menni, és még mielőtt tudatára ébredtem volna, már futni kezdtem. Le a lépcsőn, a kapu felé, a nappali szobába, keresztül a konyhán, vissza az ebédlőbe, ahol Bill párnája és takarója még mindig az asztalon volt; futottam ... nevettem és futottam.

Hallottam, amint Bill és azután Sherl telefonálnak. Nemsokára kopogtak az utcai ajtón és bejöttek a szüleim, majd Bill szülei, aztán Sherlé. Mind csatlakoztak ahhoz a különös örömhöz, amivel én ide-oda futkostam a házban, mint egy divatmodell egy csodálkozó családi társaság előtt. És éjfél után három órakor megtartottuk Warwoodban a pizsama-partyt.

A következő héten Bill és Sherl újra elmentek Pittsburghba. Semmi se tarthatta volna őket vissza. Mikor visszatértek Warwoodba, ima-összejövetelt tartottunk Audrey nappalijában éjjelkor.

Bill elkeseredett lett. Isten láthatólag meggyógyított engem, aki nem is kértem azt. Most Bill is szeretett volna meggyógyulni. Még sohase láttam őt ilyennek, mint ezen az éjszakán. Valósággal harcolt Istennel, hogy tegyen valamit. Bár én semmit se tudtam az imádkozásról, megborzongtam, mikor rákerült a sor, hogy imádkozzék. Nem mondott köszönetet Istennek, mint mi mindannyian. Majdnem kiabált vele: Isten, miért van az, hogy itt mindenki tudja, hogy Te és én nem ismerjük egymást. Te meggyógyítottad Fredát – miért nem gyógyítottál meg engem? Meg kell, hogy mutasd magad nekem! – Csaknem sikoltozott. Hirtelen, mintha egy óriás láthatatlan keze felkapta volna őt, a szó szoros értelmében az ajtófélfához vágta. Bill majdnem kétszáz font súlyú volt abban az időben, de az az erő könnyedén lökte keresztül a szobán. Úgy feküdt ott, szinte élettelenül, odakenve az ajtóhoz.

Emlékszem, én sikoltoztam, Audrey pedig tágra nyílt szemekkel meredt rá nagy rémületében. Csak annyit tudtunk, hogy hallottuk Bill szörnyű imádságát, utána pedig átrepült a szobán, neki a falnak olyan erősen, hogy összetörhetett volna.

Sherl hirtelen így szólt: talán azért, mert nem evett. Ezért nem tud felállni.

Nagyon jól tudtam, hogy az étel hiánya nem okozta Bill átrepülését a szobán. De azt gondoltam, hogy talán jó ötlet valami ételt belediktálni. Így mindhárman megkíséreltük őt lábra állítani. De túlságosan nehéz volt. Mozdítani sem tudtuk. A teste élettelelenné látszott, nem mozdult. Megijedtünk és én könyörögni kezdtem neki, hogy keljen fel: kérlek, Bill, próbáld meg. Ajkai megmozdultak és azt mormogta: nem tudok megmozdulni. Tehetetlen vagyok. Amíg mi elszaladtunk, hogy valami fagyos szalonnát és tojást hozzunk neki, láttam, hogy Bill egyszerre felegyenesedik a székből, és akkor mintha egy óriás keze tenné, megragadta a hátát, átvonszolta a konyhán, majd a hűtőszekrényhez lökte. Hitetlenül álltunk ott. Akkor elkezdett halkán, szelíden imádkozni, és elkezdte dicsérni az Urat, áldani Jézust, és köszönetet mondott Neki jóságáért. A bűnbánati imádságot mondta el. Úgy kérte a bocsánatot, mint ahogy egy kis gyermek bocsánatért könyörög a szülőjéhez.

Lehajoltam meggörbült testéhez. És biztos vagyok benne, hogy hallottam, amint a csontjai ropognak a hátában. Tudtam, hogy Bill meg fog gyógyulni.

Percek múlva lábra állt, egyik kezével a hűtőszekrényhez támaszkodva. Egyenesen állt a konyha közepén és lassan elmosolyodott. Juj! – mondta kissé megrázva a fejét. Akár mi volt, megerősítette a hátamat. A fájdalom elmúlt. Nézzétek!

Ezzel elkezdett hajlongani, tekergette magát, megérintette az ujjhegyével a padlót. Ezen az éjjelen, hónapok óta először, ki tudott nyújtózkodni az ágyán, és fájdalom nélkül aludt.

A többi már magától ment. Egy ismerősünk értesítette az újságot. A riporterek kijöttek, lefényképeztek minket és az újság első oldalán közölték. Az United Press szintén felvette és mindenüvé megtáviratozták. A szívünk annyira megtelt örömmel és hálával, hogy azt mondtuk, követni fogjuk Isten vezetését mindenhová, ahová csak kívánja, mindenben feltételek nélkül engedelmeskedünk Neki. Billnek lelkeszi végzettsége volt, és megkérték, hogy legyen egy kis egyház pásztorja. Elfogadtuk, és azóta mindig így szolgál.

Az orvosom intett, hogy ne legyen több gyermekem. Az ön csípője és medencéje nem bírja el – mondta. De egy év múlva kislányom született. Nem volt semmi komplikáció. Azután Isten még megengedte, hogy hét évvel később fiúikreknek adjak életet. Mikor előbbi orvosom megtudta, összecsapta a kezét és azt mondta: Fizikailag lehetetlen! – Bill és én nevtünk. Mi jobban tudtuk.

ELVONÓKÚRA

Nick Cadena

Nick Cadena tulajdonképpen a század csodája. Ma olyan büszke vagyok rá, mert ő az egyike azoknak, akikért az életemet odaszenteltem, hogy az evangéliumot prédikáljam.

Nick harminchat éves, egy gépgyárban dolgozik Los Angelesben. Nős, és három kislánya van. 9 éves korában tartóztatták le először, és az ezután következő 15 évet többnyire a börtönben töltötte el. 18 éves korában heroinista lett, s ez a szokás 15 évig tartotta rabságban. Ez a szenvedélye napi száz dollárjába került, mielőtt elvonókúrára ment. (Hideg török: ez orvosság nélküli elvonókúra.) Semmi szép nincs a narkózisban. A kábítószeres narkózis elpusztítja a testet-lelket, és az embert elállatiasítja – beteg, okádó, tolvajjá, állattá teszi.

A gang, amelybe 9 éves koromban tartoztam, idősebb fiukból állt. A szüleim keveset tudtak a társaságomról addig, míg már túlságosan késő volt, hogy tegyenek ellene valamit. A csapatomban levő gyerekek legtöbbje valami pirulát szedett, alkoholt ivott, dohányzott és szipózott (ragasztó - új kábítószer). Néhány nappal a 10. születésnapom előtt elfogtak a nyomozók többekkel együtt. Ettől fogva többet voltam börtönben, mint szabadon.

Ahogy egyik bűnesetből a másikba estem, úgy másztam a narkotikumok és izgatószeres létráján felfelé. Különbféle izgatószeresek után eljutottam a marihuánához, mely a heroin bevezetője.

A barátaim azt mondták, hogy a heroin jobban kielégíti az embert, mint a többi gyengébb drog. Az altatók és a nyugtatók mindig nyomasztó érzést hagynak maguk után. A marihuánánál ugyanez van. Nagymennyiségű szert próbáltam ki, és mindig valami erősebbre sóvárogtam. Mint mondtam, a heroin volt a végső.

Három évre ítélték el a Juvenile Hallban (Lancaster Prison), mert egy 45 kaliberű pisztolyom volt, amit útonállásra használtam. Mikor 18 éves lettem, találtam egy neppert (kábitószer kereskedő), és megvettem az első heroin-injekciót. Narkomániás lettem (függő).

Bár csak láttam volna a jövőt, ami úgy mutatkozhatott volna meg előttem, mint egy krimi. Nem tudtam, hogy 15 évig narkomániás leszek, rovom a hideg, nedves utcákat, sóvárogva a tú után szinte halálosan. Még kevésbe tudtam, hogy magányos, kínos órákat töltök a börtönben, ahol a beleim a bordám kalitkájában másznak és szabadulásért sikoltanak, amit csupán kábítószerrel érhetnek el. Nem tudtam, hogy kéregetni fogok, lopni, rabolni, még a saját gyerekeimtől is lopni fogok, hogy elég pénzem legyen a következő injekcióhoz. Ha van a földön pokol, úgy az a kábítószeres világában van.

Az utolsó, narkomániás négy év napi 75-100 dollárba került, hogy kielégülést találjak. Majdnem az ötszörösét kellett ennek az összegnek összelopkodnom, hogy az „orgazda” megadja a lopott holmi darabjának 20 centjét. Ez azt jelenti, hagyományosan mondva, hogy az elmúlt négy év alatt közel félmillió dollárt kellett lopnom, hogy fenntartsam a szokásomat.

Onnan szereztem, ahonnan tudtam. Loptam lakásokból, néha kirámolva minden ruhát és berendezést. Betörtem üzletekbe, szállítókocsikba, csak hogy elég pénzt tudjak szerezni a következő injekcióhoz.

Nem tudom, hányszor várt rám Pauline, a feleségem és három kislányom, hogy hazamenjek végtelen hosszú órák, esetleg napok folyamán. Egy narkomániás mellett nemigen van helye feleségnek és gyermekeknek. A szükségletek normális cselekvése, fizikai élvezetek, még a szex és táplálék normális kielégítése is meghalt a drog által. Ha a narkomániás rövid időre kiemelkedik a mámorból és szembenéz a saját nyomorúságával, egyedüli menekvése az, ha újabb injekciót ad magának, hogy ne érezze a szégyent. Így forog a vég nélküli kör, és mindig rosszabb lesz. Egy éjjel egy városi busz tetején találtam magamat. Nem tudtam, hogy jutottam oda. A hátsó ülést foglaltam el, és úgy éreztem, hogy valami kényelmetlen tárgyon ülök. Felfedeztem, hogy az egy kis fekete könyv. Mikor leszálltam a buszról, magammal vittem a lakásomra. Később felfedeztem, hogy a könyv egy Szent Biblia. Nem volt szándékomban olvasni, de valami indított, hogy betegyem a szekrényem fiókjába. Nem tudtam, hogy hat hónap múlva lapozni fogok ebben a kis könyvben, hogy szabadulást találjak a megkötözöttségemből.

Kétségbeesett lettem. Attól a perctől fogva, hogy felébredtem, amikor aggodalomtól őrült testem kábulatba esett, talán két-három nappal később, teljesen elfoglalt annak a kieszelése, hogy mily módon elégítsem ki olthatatlan sóvárgásomat a drog iránt. Állandósult nálam az az ijesztő tény, mely arra irányult, hogy a tú meghozza a feloldódást minden megoldatlan problémámra. Úgy egy óráig a jó érzés állapotában voltam,

aztán újra visszatértek a tünetek és újra azon kellett gondolkodnom, hogyan szerezzek pénzt újabb csomag fehér porra. A körforgás állandó és kérlelhetetlen volt. Úgy látszott, nincs több remény a szabadulásra.

1965-ben egy vasárnap reggel elmentem hazulról, hogy felkeressem Campbellt, a neppert, aki korombeli narkós társ volt. Normális körülmények között a narkós és a nepper közötti viszony rövid, rejtett találkozás szokott lenni, vevő és eladó kicseréli a kis celofánba burkolt csomagot. De én régóta ismertem Campbellt és barátok voltunk. Az utcán támolyogtam betegen, hányingerrel küzdve, és lelkemben segítségért sírtam. Többször meg kellett állnom és az épületek falához támaszkodnom pihenni, míg a rosszullét elmúlik és tovább támolyoghatok. Úgy láttam, engem kivéve mindenki boldog. Campbellel a házuknál találkoztam.

Hé, Nick – mondta. Tudod mit? Egy hölgy jött az Angelus templomba és Istenről fog beszélni. Én már voltam a szolgálatain. Azt hiszem, ő meg tud minket szabadítani. Tudod, nekem nem jól jön, mert te vagy a legjobb vevőm. De, Nick, te meg fogsz halni, ha így megy tovább. Menjünk hát! Oké? Talán imádkozik értünk, és el tudjuk hagyni a „szokást”. Nem tetszett a bolondozása. Kidobtam a pénzemet az asztalra és rávettem magam a csomagra és kiráztam belőle a heroint. Campbell érezte, hogy mennyire elkeseredett vagyok, és gyorsan elkészítette a port és az eszközöket, amik szükségesek voltak a fixhez.

Szinte őrjöngő ujjakkal téptem fel a csomagot és a tartalmát egy kanálba szórtam. Egy csepegtetővel kevés vizet kevertem a porhoz. Campbell gyufát tartott a kanál alá, míg a por felolvadt. Gyorsan kötést csavartam a felső karom köré az övemből. A könyököm nagyvénája tisztán látható lett. Akkor vettem az injekciós tűt és megtöltöttem a kanál tartalmával. Lassan, nagyon lassan. A tiszta folyadékot a fémtű végébe nyomtam és beleprézeltem a vénába, hogy a véráramba jusson.

Közvetlen ezután megkönnyebbült nyugalmat éreztem és békesség szállt rám. A remegésem abbamaradt és hátradőlve cigarettára gyújtottam. Hosszú ideig ültem ott a narkósok szokott hajlott testtartásában, mint aki egy időre megkönnyebbült.

No, pajtás – mondtam végül. Mit is mondtál arról a női prédikátorról?

No igen – szolt Campbell. Voltam néhány összejövetelem. Nagyszerű! Úgy hiszem, az emberek meggyógyultak mindenféle betegségekből. Látnod kell, akkor elhiszed. Fogadok, hogyha rád teszi a kezét, abba hagyod a „szokást”. Akarsz eljönni?

Már mindent megpróbáltam, semmi se használt. Az elkeseredéstől képes voltam mindent megpróbálni, még ezt is.

És így ezen az estén Campbell és én elmentünk az óriási Angelus Temple karzatára Los Angelesben. Életemben még sohase voltam templomi összejövetelem. Sőt, az evangéliumot se hallottam még. A terem zsúfolva volt emberekkel. Még sohase láttam ilyen vegyes tömeget. Mindenki dicsőítette Istent. De a prédikáció ... nos, számomra nehéz volt megérteni. Az igazat megvallva nem is nagyon hallgattam. A fix hatása lassan csökkenni kezdett, és kezdtem abba az állapotba jutni, mikor egy narkós már másik fixre éhezik. Campbell hirtelen meglökött a könyökével. Nick, oltárhoz hiv. Gyerünk, menjünk le. Imádkozni fog érted és rád teszi a kezét, és te megszabadulsz. Gyerünk! Megráztam a fejemet, de ő erőszakolta, és így végül is lementünk az előcsarnokba, onnan végig a hosszú oldalfolyosón az auditorium elejére. Félúton lefelé visszaindultam. Campbell megfogta a karomat: hé, mi az, pajtás? Nem mehetsz vissza. Mindenki téged néz. Le kell menned!

Vonakodva egyeztem bele, de elbújtam a tömeg mögé a sarokba. De a tömeg hirtelen szinte szétnyílt, és láttam, hogy miss Kuhlman átnéz az embersoron – egyenesen rám. Ön – mondta, és ujjával rám mutatott, ön, fiatalember, ha most mindjárt idejön, szívesen imádkozom önért.

Minden oldalra nézegettem. Nem lehet, hogy hozzám szolt. Azt se tudtam, tulajdonképpen, kicsoda, és mit keresek én itt lent. De a hosszú ujjával pont rám mutatott. Elindult felém és azzal az ujjával odaintett engem maga mellé. Próbáltam megfordulni és elfutni, de többen voltak mögöttem és nem volt kiút.

Önt gondolom, fiatalember – mondta újra miss Kuhlman parancsoló hangon. Jöjjön ide fel, és imádkozni fogok önért.

Azon vettem észre magam, hogy az emberkanyonban feléje megyek. Az embertömeg előtt találkoztunk és kezét a fejemre tette és imádkozni kezdett. Mielőtt tudatára ébredtem volna, a padlón feküdtem. Feltápáskodtam és ijedten ránéztem, majd menekülni akartam a tömegen keresztül, ahol Campbell még állt.

Jöjj, ember, hadd menjek ki erre. Nem bírom ezt elviselni. Ez az asszony üldöz engem. Ember, nekem fix kell. Még tántorogtam a szörnyű nagy teher alatt, amit a testemen átáramló erő rám rakott. De valami más

volt itt. Féltem. Jobban féltem, mint bármikor életemben. Campbell lakására mentünk, ahol kaptam egy fixet. Nem tette meg a szokott hatást és még egyet akartam. Nicky, te leszel felelős, ha túladagolod magadnak. Meg fogsz halni! Nem tehetek róla – mondtam. Valami történt velem és kell, hogy fixet kapjak, hogy meg tudjak nyugodni. Ezen az éjszakán lidércnyomásom volt. Újra és újra felébredtem és sikoltoztam. Visszaemlékeztem a Bibliára és a szekrényemhez tántorogtam, ahol összetúrtam a ruhákat, míg végre megtaláltam. Pauline felgyújtotta a lámpát és én ott ültem az ágy sarkában, felnyitottam a könyvet és olvasni kezdtem. A Jelenések Könyve volt. Semmit se értettem abból, amit olvastam. De mégis átolvastam az egész könyvet... Aztán az éj hátralevő részében Paulinnel beszélgettem. Érezte, hogy valami nagy dolog történt az életemben, valami félelmetes és bámulatos. De éppúgy képtelen volt megérteni, mint én.

Ha valami történne velem, nem vagyok elkészülve – mondtam.

Elkészülve? Mire? – kérdezte Pauline.

Nem készültem fel a halálra – lihegtem, és azt hiszem, talán meg is halok.

Hogyan készülnél fel a halálra? – kérdezte feleségem és a szeme megtelt könnyekkel.

Nem tudom, nem tudom, nem tudom ... kiáltottam, végigcsúszva az ágyon és az öklömmel vertem a matracot. Csak azt tudom, hogy nem készültem rá.

Ez így ment három hónapig, míg azt hittem, meg kell bolondulnom. Naponta 100 dollárt költöttem heroinra és csak azt ettem, amit Pauline belém diktált. Akkor még nem tudtam, de attól a perctől fogva, hogy miss Kuhlman reám tette a kezét, a Szent Szellem kezdett munkálkodni az életemben. Megállapítottam, hogy már régóta munkában van körülöttem. Ő adta a Bibliát. Ő üzött a Campbell-házba. Ő befolyásolta Campbellt, hogy elvigyen a szolgálatra. De ezen az éjjelen a Szent Szellem belépett az életembe, és most már tudom, hogy ettől fogva tudatában voltam, hogy bűnben élek.

Futottam, küzdöttem, menekültem, amennyire csak tudtam. Mégis, mint Saul a damaszkuszi úton, bármilyen soká küzdött is, meg kellett adnia magát Istennek. És így egy este, a nyár elején, feltámolyogtam a Teen Challenge lépcsőin Los Angelesben (David Wilkerson szolgálatára). Tudtam, hogy ők arra vannak felkészülve, hogy narkósokon segítsenek, hogy megszabaduljanak a „szokástól”. Nem ismertem a dolog lefolyását. Semmit se tudtam róluk. Csak azt tudtam, hogy meg kell szabadulnom, és az emberek azt mondták, hogy majd ők segítenek rajtam. Attól a perctől, hogy beléptem az ajtón, éreztem a Szent Szellem erejét, újra, sokkal jobban, erősebben, mint azon az éjszakán az Angelus Templomban. És ami elkezdődött azon az éjjelen a Kathrin Kuhlman szolgálaton, három hónappal azelőtt, teljessé vált a Teen Challengeben, mikor elhagytam a „szokást” – hideg török módra.

Két hónapig voltam a Teen Challengeben, és mind lelkileg, mind testileg talpra álltam. Mikor hazatértem Paulinehez, új ember voltam.

Azóta Pauline és a három kislány is átadták szívüket az Úrnak. Egy keresztyén üzletember fogadott szolgálatába a gépgyárába. Azelőtt sohase volt állásom, nem volt időm dolgozni, annyira elfoglalt a lopás. De új főnököm megállapította, hogyan kell megtanítani engem, hogy dolgozzam, és türelmes volt velem. Időt ad nekem arra is, hogy beszéljek a többieknek Isten csodálatos kegyelméről. Beiratkoztam egy bibliaiskolába, hogy többet tudjak meg Isten országáról és az Igéről.

Életem nagy szenzációja havonta egyszer, ha elmegyek a Shrinebe a csodaszolgálatra. Nemrég az egyik összejövetelem az emelvényen voltam, mikor több, mint száz hippi felelt a hívásra. A balkonról jöttek le és az előtéren csoportosultak, és átadták életüket Jézusnak. Furcsa jelenet volt, mikor a Szent Szellem átáramlott a tömegben és megérintette lelküket és életüket. Fiúk hosszú, göndör szakállal és vállukra omló hajjal és lányok indián kosztümben, földig érő ruhákban, a hajuk leért a derekukig, lejöttek és fél körben csoportosultak az emelvény előtt. Miss Kuhlman fürgén járt köztük kézzel és imádsággal. A fiúk és lányok közül sokan földre estek Isten ereje alatt, aztán újra talpra állva örömben ölelgették egymást. Különösen felfigyeltem egy leányra, aki biztosan nem volt idősebb tizenhárom évesnél, keblén újszülött babája volt. Ugyanolyan volt, mint a többiek: mezítlábas, hosszú hajú és indián ruhában – de a szeme leírhatatlanul szomorú volt, amint tartotta a picike babát.

Aztán miss Kuhlman felhívott engem, hogy vezessem őket az emelvényről egy mellékszobába, ahol beszélhetünk és imádkozhatunk velük. Mikor lementünk a porondról, sokan közülük feltartott kezük ujjaival a hagyományos V jelet mutatták, ami szokásban van a „virág-gyermekek” között. Ma ennek a jelnek más jelentősége van – gondoltam. A szolgálat után egy szkeptikus barátom a fejét rázta. Nem fog soká tartani,

Nick – mondta. Azoknak a gyerekeknek halvány sejtelmük sincs róla, mit tesznek. Eljönnek, mert a többiek is eljöttek. Igaz, leesnek a hatalom alatt, de elmúlik. Csak várj, majd meglátod.

Nem vitatkoztam vele. De visszagondoltam a három év előtti eseményekre, mikor ugyanez történt velem is. Sejtelmem se volt, miért jöttem ide, miért jöttem előre. Azért jöttem, mert valaki erőltette a dolgot. Lehanyagoltam az erő alatt és nem volt róla tudomásom, mi történt. Senki se volt, aki hívott volna. Nem jártam vasárnapi iskolába, nem vezetett lelkész. Minden, ami volt, az a kis Biblia, amit a buszban találtam és a Szent Szellem. De az sohase múlt el. Nem, és nem is fog.

Gyakran eszembe jut Campbell. Eltűnt régi lakhelyéről és az Angelus templeben töltött este óta nem láttam. Amint tudom, még mindig abban a szörnyű narkós pokolban él. Személyesen szeretnék beszélni Campbellel, teljes szívemből kívánom, akárhol is van.

Campbell, van remény a számodra. Nem tudom, hol vagy és mit csinálsz, de szeretlek. És Isten is szeret téged. Tudom, mert megmutatta szeretetét irántam is. És ha engem szeret és meg tudott szabadítani, tudom, ugyanezt teérted is meg akarja tenni. Campbell, nem tudom elmondani, az életemben mennyi az öröm, megelégedés, békesség és bővölködés Krisztusban. A narkót nem is lehet hasonlítani ahhoz, amit Krisztus adni tudna neked. Semmi sem hasonlítható a Szent Szellem erejéhez és vezetéséhez. Isten szeret téged, Campbell, és azt akarja, hogy fordítsd az életedet Jézus Krisztus felé és szüless újjá. Nem kell hallgatnod Kathrin Kuhlman összejöveteleit. Nem kell, hogy rád helyezze a kezét. Csupán Jézusra van szükséged, és ő bizonyára most is veled van. Akárhol is vagy, Campbell, ha meg akarod kapni Őt és utána nyúlsz, ő bejön a szívedbe és megváltoztat téged. Ó, Campbell! Jöjj Hozzá most, ó jöjj!

ORVOSILAG GYÓGYÍTHATATLAN

Walter Bennett

Walter és Naurine Bennett a Palos Verdes félszigeten laknak, Los Angelestől délnyugatra. Mindketten mesteri fokon végezték el az egyetemet. Mr. Bennett ingatlanügynök, akinek az irodája Beverly Hillsben van. Mrs. Bennett főasszisztens egy főiskolában Centinela Valleyben, és ugyanott dékán a Szépművészeti Társaságnál. Díjat is nyert.

Naurine és én tipikus baptisták voltunk. A városunkban, Paducahban (Kentucky) ha valaki nem volt baptista, nem is számított. Így, mikor elvettem Naurinet, aki a „Unité Brethren”ek közül való volt Sumnerből (Illinois) – ez egy kisváros – megmondtam neki, hogy ő is baptista kell, hogy legyen. Mindenesetre a mennyországba akarsz jutni, ugye? – mondtam neki.

1947-ben költöztünk Kaliforniába, és később mind a ketten beiratkoztunk az egyetemre, hogy elnyerjük a mesteri fokozatot. 12 évig tanítottam az iskolában, mielőtt ingatlanügynökséget vállaltam Los Angelesben. Naurine adminisztrátor volt egy iskolában, ahol 19 évig dolgozott. Mivel mindig aktív egyháztagok voltunk, a helybeli baptista egyházhoz csatlakoztunk. Mindenesetre Naurine gyógyulása óta... de ne vágjunk a dolog elé. Menjünk vissza két nappal 1954. Hálaadási Napja előttre.

Korán keltem fel és borotválkoztam a fürdőszobában, mikor hallottam, hogy Naurine felkiált. Azt gondoltam, tréfál, és visszaugrottam a fürdőszobába és tréfásan mondtam valamit az ünnepekről és az öregségről.

Aztán láttam, hogy nem tréfált. Arca elfehéredett és a szája eltorzult a nagy fájdalomtól. A derekam – lihegte – valami baj van vele.

Próbáltam talpra állítani, de a fájdalomtól felkiáltott és visszaesett az ágyba, képtelen volt felállni. Kinyújtóztattam az ágyban és felhívtam telefonon családunk orvosát. Hozza őt a rendelőmbé – mondta az. 30 perc múlva besegítettem Naurinet a kocsiból az orvos rendelőjébe. Képtelen volt állni a bal lábán, és elviselhetetlen fájdalomról panaszkodott.

Az orvos megvizsgálta és fejét rázta. Nem hiszem, hogy szervi baja lenne – mondta. Szakorvoshoz kell vinniük.

A Centinela Hospitalba küldtek minket, Inglewoodba. Még pedig azonnal.

A röntgen kimutatta, hogy a csípőízület tele van folyadékkal, ami kimozdította a csípőt az üregéből. Az ortopéd orvos Naurint a műtőbe vitte, ahol egy hosszú tűt szúrt be az ízület hátsó részébe, hogy levezesse a folyadékot. Ez sikertelen volt, és megkísérelte előről. Ez sem sikerült, a folyadék nem jött le. A következő az volt, hogy a bal lábára nehéz súlyt raktak – és vártunk.

Három hétig maradt a súlyban. Mindig, ha elmozdították a súlyt, az erős fájdalom visszatért. Ebben az időben a fájdalom nem volt lokalizálható a derékban, hanem szétterjedt az egész testében. Ezen kívül az orvosok felfedezték, hogy a hasürege alsó részében egy nagy kiterjedésű vizenyő van. Ez feszítette és gyorsan terjedt. Az ortopéd orvos visszahívta a mi orvosunkat és megmondtá, hogy nincs sikere ennek a kezelésnek. Talán – mégis szervi baj áll fenn.

Váltakozva adtak különféle drogokat és orvosságokat, de nem volt hatásuk.

Néhány nappal karácsony előtt megkértem a doktorokat, hogy hazavihessem az ünnepekre. Beleegyeztek. Hazavittem. Nem volt képes járni, és állandóan ágyban volt. Újév után, mikor hazamentem az iskolából, kínok közt találtam. Borzasztó húzó érzésem van. Sírt, mikor megfordult az ágyban. Telefonáltam a doktornak, aki azt mondta, hogy amint lehet, vigyem vissza a kórházba. Ebben az időben magas láza volt és a vérnyomása veszedelmesen magasra szökött, és a fájdalom szétterjedt az egész testében.

A doktoroknak egész serege vizsgálta meg, és a lelet szerint általános keményedés állt be a külső bőrén, sőt a testének egész belső részében is. Ugyanaz volt a helyzet a testének epidermiszén is.

Tíz nap múlva – mely idő alatt a régi Methodista Hospital-ban volt Los Angelesben – családi orvosunk a rendelőjébe hívott: Walter, minden jel arra mutat, hogy Naurinenak egy ritka betegsége van, amit lupusnak (bőrfarkasnak) hívnak. – Szünetet tartott, mialatt próbáltam megérteni, amit mondott. – Nem tudom biztosan, hogy mondják ezt – mondta, lehajtva a fejét, de tudom, önök mindketten keresztyének és másféle

életfelfogásuk van, mint a többieknek, akiket kezelek. – Vontatottan beszélt és a szívem a torkomban dobogott. Nem könnyű erről beszélnem, Walter. A baj gyógyíthatatlan, és ha nem tévedtünk a diagnózisunkban, talán sohase fogja élve elhagyni a kórházat.

Megmondta. De én mégse tudtam hinni a fülemnek. Gyógyíthatatlan ... Sohase fogja elhagyni a kórházat... Nem! – törtem ki, és próbáltam felállni, mert a lábam remegett. – Ön téved.

A doktor hozzám jött, aki csendben, félelemmel eltelve ültem. Vállamra tette a kezét. Walter, nem valószínű, hogy tévedtünk. Többféle vizsgálatot végeztünk. Talán még kiderül valami más is. De az ön felesége nagyon beteg, és ha az a baj, amire mi gondolunk, nincs az az orvosi tudás, ami segíthetne rajta.

Tovább vizsgálták. A combjából mintát vettek, izmot, int, bőrreteget és bőrszövetet. Ezeket megvizsgálták a kutatók, akik jelentést küldtek az eredményről a doktoroknak. Február első hetében az orvos újra behívott a rendelőjébe. Walter, megmondtam önnek, hogy lehet, hogy tévedtünk az első diagnózisban. Most úgy látszik, úgy volt. Pozitíven megállapítottuk, hogy Naurinenak sclerodermája (bőrkérgesedése) van. Határozottan úgy éreztem, hogy könnyíteni akar rajtam – reményt nyújtani, pedig ő tudja, hogy nincs remény. Mi az a scleroderma? – kérdeztem.

Az a test szerveit érinti. Ezeknek a szerveknek a bőrszövege keményedni kezd.

Ön a belső szervekről beszélt – mondtam, és a szám kiszáradt. Úgy gondolja, hogy a szíve is? Igen, a szív, vesék, máj, tüdő. Mindezeknek a szerveknek a külseje fokozatosan megkeményedik és kevésbé rugalmas lesz. Persze, ez intenzív fájdalommal jár az egész szervezetben, de mi majd csillapítót adunk... Szünetet tartott, mintha nem akarná folytatni.

Mi a prognózis? – kérdeztem halálos félelemben a válasz miatt, ön azt mondta, hogy a lupus halálos. Hát a scleroderma?

Az orvos felkelt a székéről és az ablakhoz ment. Háttal állt nekem. A scleroderma is gyógyíthatatlan orvosilag. Egy kissé tovább tart a folyamat, de ha a kezelés helyes lenne, három évig is eltarthat... Újra szünetet tartott, aztán hozzátette, szinte magának: ha el tudja viselni addig a szenvedéseket.

Három év: Istenem, nem tudom ezt elviselni! – gondoltam. Miért, miért? A gondolataim arról szóltak, hogy mi jó emberek voltunk. Hozzá tartoztunk egy egyházhhoz. Tizedet adtunk. Tevékenyek voltunk az Úr munkájában. Nem dohányoztunk, nem ittunk. Imádkoztunk és Bibliát olvastunk. Miért engedi Isten, hogy ez történjék Naurinenal? Az orvos tovább nézett ki az ablakon. Éreztem, hogy szenved a saját tehetetlensége miatt, nemcsak ezzel a gyógyíthatatlan betegséggel szemben, hanem az én hallgatásom miatt is.

Úgy látszott, senki se tud választ adni. Másnap, mikor Naurinenel együtt voltam, bejött a belgyógyász és a házi orvosunk.

Mr. Bennett, van egy kipróbálás alatti program New Yorkban, ami némi sikerrel kecsegtet, hogy késleltethetjük a betegség lefolyását. Nem gyógymód, és még csak kísérleti stádiumban van. A tény az, hogy nekünk az ön engedélyét kell kérnünk, hogy használhassuk a gyógyszert. Mivel nincs mit tennünk, nagyon ajánlom, hogy adjon engedélyt ennek a kezelésnek a megkezdésére most mindjárt. Naurinera néztem. Arca eltorzult a kintől és a teste remegett.

Igen – mondtam, tegyen, amit ön akar, és gyorsan tegye meg. Nem hiszem, hogy sokáig el tudja ezt viselni. Az orvos felhívta New Yorkot még a reggel folyamán, és az új gyógyszert repülőgépre tették. Éjfélkor megkezdődött a kezelés. Az új gyógyszer keverve volt glükózzal és intravénásán kellett beadni, ami cseppenként került a beteg szervezetbe.

Kezdetben javulás állt be Naurine állapotában. A huszonhét napos periódus végén teljes volt az adagolás, és hasonló gyógyszert kopott szájon át is. Április közepére eléggé megjavult, és az orvos mondta, hogy hazavihetem. Ez az első, mintegy négy hónapos kórházi kezelés csak a kezdete volt több más kórházi, évekig tartó kúrának. Naurine javuló állapota nem volt tartós. Minden új gyógymódot, amiről tudomást szereztünk, kipróbáltuk, de semmi se változott. Újra és újra visszaesett eredeti állapotába és fájdalmaiba.

Kétségbeesésemben Írtam a Mayo Klinikának. Az orvos, aki válaszolt, azt írta, hogy ott nincs kifejezetten scleroderma-kezelés, hanem ajánlja, hogy kövessük a saját orvosunk utasításait. Más szóval, ők is azt mondták, hogy reménytelen. Természetesen Naurine nem tudott dolgozni tizenöt hónapig. Akkor az orvos azt mondta, hogy a tétlenség hamarabb megrövidíti az életét, mint akármi más. Mozognia kell. Tornáznia kell, mert ha nem, az izmai feszesek lesznek, és ágyhoz kötik. Ezért azt ajánlotta, menjen vissza az állásába napi két órát dolgozni. Szükséges, hogy naponta injekciót kapjon.

Amint múltak a hónapok, az injekció mellett otthon naponta 53 pirulát is szedett. Tudtuk, hogy a szíve már feszes lett – az injekciók fájdalma pedig jobban megviselte a karját, mint egy szívroham. A veséi, tüdeje, szeme és a bőre mindjobban feszes lett.

Naurine megpróbált dolgozni naponta két órát, és ezt felfokozta napi négy órára. Néhány hónap múlva, 1956. szeptemberében, majdnem két évvel az első szimptomák után, erőltette magát, hogy napi nyolc órát dolgozzék, bár a fájdalmai majdnem elviselhetetlenek voltak. Erőltesse magát – mondta az orvos. Ne hagyja abba, mert ha abbahagyja, rosszabbodik az állapota. Erőltetnie kell magát.

Én ezt elfogadtam és minden reggel felkeltettem őt, hogy munkába menjen. Borzasztó rendelkezés volt ez, mert az éjszakai alvás után a merev izmokban elviselhetetlen volt a fájdalom. A feszítés emelkedett. Tudtam, hogy erőltetnem kell őt, mégis úgy éreztem, mintha gonosztevő lennék. Igazán nem bírom tovább – mondta sokszor, de én csupa szeretetből erőszakoltam tovább.

A fájdalmai mind nagyobbak lettek, mint ahogy az orvos megjósolta. Gyakran változtatták a gyógyszereit és három különféle cortisont adtak. Naponta folytatódtak az injekciók, vagy ha egyszer elmulasztották, másnap dupla adagot kapott.

Már eltelt a három év, amit az orvos megjósolt, és mi hálásak voltunk érte. Évente legalább kétszer kórházba kellett mennie, de minden héttel rosszabbodott az állapota. Időnként az izmai görcsbe húzódtak, és a lábujjai hátrahúzódtak egészen a sarkáig, és néha ebben a helyzetben maradtak, mikor is masszírozni kellett, míg visszatértek rendes helyzetükbe. A nap sugarai vagy a meleg erős fájdalmat okozott, és folyadék halmozódott fel benne. Csupán a hideg fürdőt tudta kiállni és hónapok multával jégpakolást kellett a lábára tenni, így nyert kissé enyhülést és tudott aludni éjjelenként.

Meg kell mondanom, hogy kerek harmincezer dollárt költöttünk orvosi kezelésre. Mikor összeszámoltuk, kiderült, hogy 19 ezer dollárért vettünk gyógyszereket ez alatt a 11 év alatt.

Ekkor Naurine elhatározta, hogy felkel. Nem akart rokkant lenni. Inkább lábon akarok meghalni, de nem akarok ágyban fekvő lenni – ismételte makacsul. Csak Isten tudja, mennyire csodáltam küzdelmeit, mert volt, amikor láttam, amint lépcsőn lemenve a veríték átnedvesítette a ruháját. De erőltette a járást. Mindig előtte volt az ágybanfekvő beteg élete, így hát összeszorította a fogait, és tovább küzdött. Még ha ült, akkor is mozgott, karjait, lábait, nyakát és fejét, sőt ujjait és lábujjait is mozgatta. 1965. novemberében, 11 évvel az első roham után utoljára ment kórházba. Lábain és combjain nagy, májszínű foltok jelentek meg. Két-három hüvelyk átmérőjük volt. Az orvosok sokat vizsgálták, végül azt mondták, hogy a baj végső stádiumba érkezett. Már nem volt orvossága, csak várnunk kellett a véget.

De a vég egészen más volt, mint amit az orvosok jósoltak. December 15-én egy evangélikus barátunk beszélt Naurine-nak egy új könyvről: „Hiszek a csodákban” (I believe in Miracles). Elhozta, hogy olvassuk el. Együtt olvastuk. A Szellem által való gyógyulás eddig nem volt az én hitem szerint. Tény az, hogy még sohase voltunk életünkben egy „csodaszolgálaton” sem. Igaz, hogy mint hívő baptista, hittem abban, hogy Isten meg tudja gyógyítani az ember testét. De az volt a különbség, hogy sohase hittem abban, hogy Isten ma is megteszi ezt. Ma a doktorok gyógyítanak és kórházak, így gondoltam. Nekünk nem tanították, hogy a Szent Szellemnek van gyógyító szolgálata. De most hirtelen szembekerültem azzal a lehetőséggel, hogy Isten még mindig tesz csodákat. Szabályos értelemben, napjainkban is, és Ő maga munkálja a gyógyulást. Igaz lehet ez? – csodálkoztunk. Nemsokára megtudtuk. Karácsony után, amelyről mindketten tudtuk, hogy Naurine számára az utolsó lesz, evangélikus barátunk újra eljött. Miss Kuhlman a Shrine Auditóriumban fog beszélni január 23-án. Kérte, Naurine jöjjön el vele.

Én ágybanfekvő voltam egy komisz influenzával, de elhatároztam, hogy mindkettőnknek el kell mennie. Hát átkocsiztunk a városon, hogy résztvegyünk a csodaszolgálaton. Magunkkal vittük lutheránus barátunkat és még két másik hölgyet.

Figyelmeztettek, hogy korán menjünk, és jó, hogy így is tettünk. A kapukat ezen a vasárnapon 1 óra előtt nem nyitották ki, és mi már fél 11-kor ott voltunk. Akkor már legalább ezren voltak ott az auditórium kapuja előtt. Olyan közel férköztünk a kapuhoz, amennyire csak lehetett.

Lutheránus barátunk, aki ismerte a helyzetet, azt ajánlotta, hogy vigyünk Naurine számára egy tábori széket. Miután leült, mi négyen kis kört formáltunk körülötte, kézfogva, hogy visszatartsuk a tömeget fájó testének összenyomásától.

1 órakor megnyíltak a kapuk és minket besodort a hatalmas embertömeg. Végül is helyet találtunk a földszinten mintegy félúton az auditórium közepén. Naurinera néztem. Arca sápadt volt a szenvedéstől.

Teste remegett, mint máskor, az állandó mozgástól. Állandóan hol keresztberakta, hol kiegyenesítette a lábait, mozgatta karjait és ujjait. Hogy vagy? — kérdeztem. Csak mosolygott és intett a fejével.

Az igazat megvallva, szkeptikusok voltunk. Mikor az összejevetel folyamatban volt és láttuk, hogy emberek jönnek az emelvényre és elmondták, hogy meggyógyultak különféle betegségekből, kételkedésem még csak fokozódott, míg egy különös dolog történt, amiben nem lehetett kételkedni. Mellettem egy idegen kinézésű nő ült. Csúnyán zihált, mert láthatólag asztmás volt. Korábban megkért, hogy segítek neki kimenni, ha a zihálása túlságosan erős lenne. Körülbelül a szolgálat felénél a nő hirtelen reszketni kezdett, felállt és a torkához kapott. Azt gondoltam, rohama van és fel akartam állni, hogy segítek neki, mikor észrevettem, hogy sir. Meggyógyultam – mondta, és rám nézett. Tudok lélegzeni. Többé nem zihálok. Valami történt a mellemben.

A hangja mind izgatottabb lett, amint ismételte: Meggyógyultam, meggyógyultam!

Az egyik munkás lesietett az oldalhajón, és a nőt az emelvényre vitte, hogy bizonyosságot tegyen. Alig tudtam elhinni, és úgy éreztem, mintha a szemeim csészenagyságúra nőttek volna. Visszahanyatlottam a székemre kábultan, csendben.

Mi történik itt? – kérdeztem Naurinet. Láttad ezt? Imádkozni kezdtem: Édes Istenem, ha lehetséges, hogy ma emberek gyógyuljanak meg, kérlek, gyógyítsd meg Naurinet. Érintsd meg a testét és gyógyítsd meg! Bizony, ez elég gyenge imádság volt, de többet nem tudtam kinyögni. De bizony nem történt semmi! Végül az órára néztem. Majdnem öt óra volt délután. Hat és fél órát voltunk ott. Tudtam, hogy a szolgálat a végéhez közeledik. Azt hiszem, tulajdonképpen semmi se fog történni – mondtam magamban.

Éppen akkor miss Kuhlman elhagyta azoknak a sorát, akik előrementek, hogy bizonyosságot tegyenek gyógyulásukról és visszament a középső mikrofonhoz. Így szólt: A Szent Szellem jelenléte itt az auditoriumban oly nagy ebben a pillanatban, hogy akárki megkaphatja az Úrtól, amit kér, ha most megérinti és elfogadja azt Tőle. Énekeljete velem! – mondta, és a kórus és a gyülekezet énekbe kezdett ezekkel a szavakkal és a dallammal: „Megérintett engem!” Megfordultam és Naurienera néztem. Arcát felfelé emelte az ég felé, és mindkét kezét feje fölé emelte, tenyerével felfelé, mintha azt várná, hogy magától Istentől kapjon valamit.

És kapott. Arcának tartása megváltozott, mintha égi fény ömlene el feje és válla körül. Szemei megteltek könnyel és csaknem angyali mosoly fakadt az arcán. Teste remegni kezdett. A feje búbján kezdődött, amit később leirt, egy nagyon nagy, de fájdalom nélküli elektromos hullám. Egész teste rázkódott, és a feje hirtelen előreesett a térdéig, amiről azt hittem, hogy óriási görcs.

Hallottam, amint miss Kuhlman hangja túlkiabálja az éneklést: Valaki a középső szakaszon, mindjárt itt jobbra, meggyógyult egy ritka bőrbajból! Ki az? És hol van? Éreztem, hogy Naurine megpróbál felállni, de még erősen reszket. Egész izom- és idegrendszere látszólag egész más körből kapja a vezénylest, mint az agyából. Megpróbált felállni, de nem tudott. Miss Kuhlman négyszer ismételte a felhívást, hogy előrejőjön, míg végre Naurine lábra tudott állni. Ó volt az egyedüli. Meggyógyult. Drágám, elájultál? – kérdeztem.

Tágranyílt szemekkel nézett rám, míg az előtte levő szék támláját fogta. Verejték csorgott róla és féltem, hogy elesik. Nem tudom, mi történt velem – mondta. De már nem fáj... elmúlt a fájdalom. Walter! Már nem fáj! – mondta örömmel és hitetlenkedve. Többé nem fáj semmi! Visszahanyatlott az ülésére és most már tudom, hogy ez Isten ereje volt. Egy ajtónálló, aki a mi területünkön örködött, egy férfi, akiről később felfedeztük, hogy egy presbiterianus előljáró, közeledett hozzánk és kért, hogy lépünk ki az oldalhajóba.

Mi ketten felsegítettük Naurinet és az emelvényhez vezettük. Magánál volt, de tántorgott és úgy botladozott, mintha ittas lenne. Teljesen meggyógyult.

Ezután sok minden történt. Naurine abbahagyta az orvosság szedését. Elmaradt mind az 53 pirula és az injekció. Csekély orvosi tudásom szerint tudtam, hogy ha a kortisont hirtelen megvonják, a beteg kómába esik. Naurine ragaszkodott ahhoz meggyőződéséhez, hogy Isten kitisztította a szervezetét a betegségnek és az orvosságoknak minden nyomától, és nem akart több orvosságot bevenni. Azóta sohase vett be többé pirulát.

Az ezután következő három nap alatt egyikünk se aludt. Olyan volt, mintha álomvilágban élnénk. Mindketten olyan izgatottak voltunk a történetek miatt, hogy ha eljött az éj, mindent kivilágítottunk és fennmaradtunk, beszélgettünk és rádiót hallgattunk és dicsértük Istent.

Nagyon különös dolog történt. Ez alatt a három nap alatt Naurine teste különösen meleg volt, csaknem forró. Nem volt éppen láza, de az egész testén olyan forró volt a bőre, hogy alig lehetett megérinteni. A három nap után elmúlt, és úgy érezte, hogy a teste visszanyeri rendes hőmérsékletét. Ezen az éjjelen mindketten kimerülten estünk ágyba és órákig aludtunk.

Egy héten belül elhívtuk az orvost, hogy megvizsgálja. Az arra kérte, hogy menjen el a klinikára, hogy ott a laboratóriumban vizsgálják meg. Február 22-én az orvos felhívott és kért, hogy menjünk el hozzá. Miután megvizsgálta Naurinet, visszaült a székére és így szólt: Jól van, Mrs. Bennett, most mondja el, mi történt! Mit gondol?

Tudja, mire gondolok. Valaminek történnie kellett. Mikor megvizsgáltam, semmi nyomát nem találtam a sclerodermának, és különben – mondta, felnyitva a mappáját – ezek a legutolsó leletek a laboratóriumból mind negatívak. Most mondja el, mi történt.

Naurine ezt kérdezte: Hisz ön a csodákban? Igen. Nagyon sokat láttam, amit nem lehet a tudomány szerint megmagyarázni, ha nem hisz valaki Istenben. Akkor Naurine elmondta, mi történt.

Az orvos csak ült ott és hallgatta. Mikor Naurine befejezte, így szólt: Mi van az orvosságokkal? Abbahagytam. A cortisont is?

Négy héttel ezelőtt. A gyógyulásom napján – mondta Naurine mosolyogva.

Látom – mondta az orvos elgondolkodva. Ha felöltözött, kérem, várjon a várószobában. Mindjárt jövök. Kiment a rendelőből és bejött hozzám a várószobába, ahol vártam, és behívott a rendelőjébe: Walter, éppen most fejeztem be a vizsgálatot a feleségén. Talán ön meg tudja mondani, mi történt vele – mondta. Nem tudtam, hogy Naurine éppen most mondta el az egész históriát. Elkezdtem én is mondani előlről, és elmondtam mindent a csodaszolgálatról. Mikor befejeztem, egy percig csendesen ült az asztala mögött.

No, és mi van az orvosságokkal? Szedi még a cortisont? Ö, nem – feleltem – abbahagyta a többivel négy héttel ezelőtt. Aznap, mikor meggyógyult.

Erre ő kijelentette, hogy Naurine gyógyulását csak egy szóval lehet illetni: csoda. Csoda történt. Hozzátette még: Meg se próbálják magyarázni. Csak el kell fogadni és normális életet élni tovább.

Ettől fogva el nem mulasztottunk egy Kathrin Kuhlman szolgálatot sem a Shrienben. Baptisták vagyunk és azok is maradunk talán, de nem gondolnám, hogy valaki minket ezután tipikusnak mondana.

NÉZZÉTEK, TUDOK JÁRNI!

Mary Pettygrew

Clarence és Mary Pettygrew visszaköltöztek szülőfalujukba, Cobdenbe (Ontario, Canada) 1954-ben Virginiatownból, Province nyugati részéből. Vendéglőt nyitottak a kis Cobden-ben (900 lakosa volt), és az üzletből éltek három gyermekükkel. 1962-ben kis világuk megrázkódtatást szenvedett Mary különös betegsége miatt.

„Canada januárban a szikrázó jég és csillogó hó csodás földje. A barna talaj minden hüvelykjét fehér, puha hótakaró borítja. Mezők és utak, utcák és udvarok mind egybeolvadnak a tél csendjében.

Muskrat Lake, ami az Ottawa felé vezető út túlsó oldalán fekszik, már több, mint egy hónapja befagyott. Kis halászkunyhók voltak a jégen elszórtan, hogy védjék a halászokat a hideg téli szélről. Kocsik és szánautók futkostak ide-oda befagyott felszínén. Ellentéte volt a nyári hónapoknak, mikor zöld gyeppel borította a partokat és kis csónakok és motorosok mozogtak a víz felszínén.

Cobdenben, mint a legtöbb kanadai városkában, a fő téli sport a curling (egyfajta jégheki). A curling aréna központja lett a városi tevékenységnek, ahol esténként összegyűltek sportolni.

Az arénában vettem először észre, hogy valami nincs rendben. A harmincas éveim derekán voltam, egészséges, élénk és telve életkedvvel. Mindig el tudtam lökni a nehéz, 40 fontos köveket minden nehézség nélkül, de ma nem tudtam megtartani az egyensúlyomat, és többször elestem a jégen. A következő héten állandóan gyengének éreztem magam, különösen a lábamban. Úgy éreztem, mintha megdagadt volna a lábam, pedig teljesen normálisnak látszott. Ugyanakkor az az érzésem volt, hogy olyan nagy, hogy a kapun se tudnák átmenelni. Reggel olyan kimerülten ébredtem, mintha most kellene lefeküdnöm.

Clarence biztatott, hogy menjek orvoshoz, de a vizsgálat semmit nem mutatott ki. Zavartnak és rémültnek éreztem magam a növekvő nehézségek miatt. A vendéglőben az előző évben tűz volt és sokat kellett változtatnunk rajta. De a lábam miatt nem sokat tudtam segíteni. Nehezen tudtam felemelni a lábamat. Még az is nehézséget okozott, ha valami kevésbé biztos talajra kellett lépnem. Azonnal botladoztam. Már sokszor elestem, mielőtt végül kénytelem voltam elfogadni, hogy valami nincs rendben.

Júliusban történt. A környék lakói nagy parádéra gyűltek össze július 12-én. Mindenholnan érkeztek emberek az ünnepi hétvégére, és a kis vendéglő és szolgáltató állomás túlzottan igénybe lett véve.

Éjjeli 3 óra volt, mikor végre ki tudtunk menni az üzletből és felfelé indultunk a lépcsőn az üzlet feletti lakásunkba. Clarence becsukta a garázst és mögöttem jött. Félúton lihegve megszólaltam: azt hiszem, nem tudok tovább menni.

Drágám, gyere – mondta a férjem, gyengén meglökve hátulról. Csupán kicsit megöregedtél, ez az egész – mondta. Másnap reggel szörnyen rosszul éreztem magam. Olyan fáradt voltam, hogy nem tudtam felkelni. Clarence már felöltözött, hogy lemenjen és kinyissa az üzletet. Clarence, olyan fáradt vagyok, hogy nem tudok mozdulni sem. No, akkor aludj még egy kicsit – mondta. Tudtam, hogy szükség van rám a vendéglőben, így hát fel akartam kelni. De még felülni se bírtam. A bal lábam nem akart mozdulni. Néztem rá, szinte az agyammal akartam kényszeríteni, hogy mozduljon. De csak feküdt. Sírni kezdtem. Clarence, azt hiszem, szélütést kaptam vagy valami hasonlót.

Clarence mondott valamit, ami tréfásan hatott volna, ha a hangjában nem éreztem volna aggodást. – A lábam nem mozdult.

Clarence telefonált dr. Pyenek, és ő azt mondta, vigyenek gyorsan a Pembroke kórházba kivizsgálásra. A különös szimptómák rosszabbodtak. Fel tudtam állni, de a bal lábam egyszerűen nem engedelmeskedett. Egyedül úgy tudtam járni, hogy a jobb lábammal léptem egyet, és a balt magam után húztam.

Az orvos vizsgálat után azt mondta: most hazaengedem, de azonnal intézkedem, hogy Ottawába menjen dr. Embry-hez, aki specialista. Ezen az éjjelen otthon voltunk, de reggel Clarence Ottawába vitt. Specialista... gondoltam útközben. Ez valami nagyon komoly baj lehet. Dr. Embry mindenféle vizsgálatot végzett rajtam, aztán visszavitt a rendelőjébe. Egyedül van? – kérdezte, mikor leültetett.

Nem, a férjem a várószobában van. Jobb lesz, ha idehozza. Megijedtem. Mit akar mondani?

Az ajtóhoz mentem és behívtam Clarencet. Bejött és megállt a székem mögött. A doktor rám nézett. – Önök orvosa nem tájékoztatta önöket a beteg állapotáról?

Nem – szóltam, és úgy éreztem, mintha hideg futkározna ide-oda bennem. Csak azt mondta meg, hogy mit kell tennünk.

Clarencere nézett. – Nem szólt önnek semmit? Én Clarencere néztem, ő énrám, aztán felemelte tekintetét a padlóról. De igen – mondta. Mondta, hogy szklerózis multiplex?

Hosszú hallgatás után hallottam Clarence gyenge hangját: Igen. Ha egy sziklát kapott volna fel és a fejemre dobta volna, nem fájt volna annyira. Sírni kezdtem (azt gondoltam, ezt sohase kell tenni doktor jelenlétében). Dr. Embry a fiókjába nyúlt és kivett egy dobozt, amiben zsebkenőök voltak. Csak sírjon – mondta. Baj lesz, ha nem tenné. Ezután ott ültünk és soká beszélgettünk. Megmondta, mire számíthatok. Az állapotom sohase lesz jobb. Csak fokozatosan rosszabbodni fog. Nincs rá orvosság. Kilátásom van rá, hogy nyomorék leszek. Évek telhetnek bele, esetleg csak hónapok.

Megtelefonálom az orvosának, Mrs. Pettygrew. Az ön életéről van szó, és én kötelességemnek tartottam, hogy megmondjam az igazságot. Mostantól kezdve más életet kell élnie.

Ezen a délután hazafelé Ottawából nem voltam valami jó társalgó. Három gyermekünk volt: Barry 14, Ona 15 és Murray 16 éves volt. Nem akarom, hogy a gyerekek megtudják – mondtam Clarencenek.

Valamit kell mondanod nekik – mondta ő. És nem hazudhatunk nekik. Előbb-utóbb úgyis kitalálnák. Legjobb, ha megmondjuk az igazságot.

Megmondtuk. Erre tipikus tinédzser-kérdéssel válaszoltak: mikor leszel jobban?

Nem tudom, és az orvos se tudja – válaszoltam, örültem, hogy nem voltak túlságosan szomorúak. Egész nyáron vonszoltam a lábamat fel és le a hosszú lépcsőn, a szobánkban a vendéglőbe, ami lent volt. Mire a levelek sárgulni kezdtek, szembe kellett nézmem a ténnyel, hogy így fog tartani egész életemben. Az ősz volt a legkedvesebb évszakom, mikor a napsugár átsüti a hűvös, csípős levegőt, a domboldal pirosodik, itt-ott arannyal, zölddel és barnával. De ez az ősz unalmas, szürke volt. Akkor kaptam a második rohamot.

Nagybátyám temetésén történt Forester Fallsban. Clarence a leplet emelte, a gyermekek virágot vittek. Ona és én elfoglaltuk ülőhelyeinket a templomban. Abban a pillanatban, mikor leültem, éreztem, hogy valami történt velem. Elvesztettem egész testem felett az uralmat. Éreztem, hogy az izmaimat nem tudom többé ellenőrizni, bár teljesen birtokában voltam szellemi képességeimnek. A legkülönösebb érzés volt, mintha magamon kívül álltam volna és nézném, mit tesznek az izmaim. Elkezdttem rázkódni, nem éppen reszkettem, de rázkódtam. A fejem hevesen előre-hátra esett, majd oldalt. Féltem, hogy kitörik a nyakam. Egész testem ugrált a széken.

Ona megrémült. Sohase látott ilyen formában – de én sem. Azt kérdeztem magamtól: mit tegyek? Ez olyan, mint egy rossz álom.

Aztán észrevettem, hogy Ona lefog engem. Megpróbált nyugodtan tartani. De a rázkódás mindig hevesebb lett, s úgy láttam, mintha a templomban mindenki engem nézne. Pedig én teljesen tehetetlen voltam vele szemben. Ona megpróbált felállítani, hogy kivezessen. Nem tudok mozdulni sem. Nem tudok felállni – mondtam vacogó fogakkal. Leült és átkarolt, hogy csendben tartson a szertartás végéig.

Amint a nép kezdett kivonulni, a fivérem odajött és lenézett rám. Azonnal tudta, mi történt. Odajött és lábra állított. Bár tehetetlen voltam, nem tudtam járnai, erős karjával átölelt, odasegített a bejárathoz és ott egyszerűen karjába vett és levitt a lépcsőkön.

Clarence segített a fiuknak a virágoknál és felnézett ránk az utcáról. Mindkét karja tele volt virágokkal és csak tehetetlenül, dühösen nézett ránk. A fiuk, Barry és Murray, kevésbé törődtek a szertartással, és ledobva a virágokat a parkoló autókra, odasiettek, ahol én voltam. Kinyitották saját kocsink hátsó ajtaját és gyengéden az ülésre tettek.

Csak hagyjatok engem egyedül és menjetek a temetőbe – szóltam. De ők egyenesen a nagynéném házába vittek Forester Fallsban, és a temetés után Clarence értem jött és hazavitt.

Dr. Pye megpróbált bevinni az ottawai kórházba. Azt mondták, van egy új szérum, ami segíteni fog. A kórház tele volt, és azt mondták, csak újév után fogadhatnak. Közben dr. Pye majdnem minden nap meglátogatott, állandóan érdeklődött az állapotom iránt. Egy orvos se tudott volna több rokonérzést mutatni. Gyógyszereket adott, hogy enyhítse a rázkódást. A fiuk mellettem ültek, hogy lefogjanak. Éjjel nem tudtam

aludni a rázkódástól. Két napig tartott, míg kissé alábbhagyott. Mikor ez megtörtént, deréktől lefelé nem éreztem semmit, és képtelen voltam állni vagy járni.

Aztán egyszer, egy késő szombat este, 1963. január első hetében a szobánkban ültem a vendéglő felett és kinéztem a párától csíkos ablakon a jéggel borított tóra. Nagyon esett a hó, és Clarence üzletének világossága odalent kivetődött a hóra. Láttam, amint a hóban járkál és zárni akar éjszakára.

Az úton néhány lassan mozgó kocsis haladt, a lámpájuk gyengén világított a gomolygó fehérségben. Észrevettem, hogy egy kocsi lassan jön felénk, amelynek a lámpái alig világítják meg a hófúvást. Egy sötét alak szállt ki és igyekezett az ajtónk felé: a kabátja nyakig begombolva és a kalapja a szemére volt húzva.

Pillanatok múlva hallottam, hogy a lépcsőn valaki feljön és kopogtak az ajtón. Dr. Pye volt. Előhúzott egy kis széket és leült velem szemben. Éppen most jött Ottawából. Ott nem volt szó róla, hogy mikor juthatok be a kórházba, de elhozott valami új szérumot. Sohase reklámozott ilyesmit, de ha ki akarom próbálni, elvinne a pembrokei kórházba másnap reggel, és ő maga adná be nekem. Clarence feljött és az ajtó mellett állt, mely a hálószobába vezetett. Ránéztem: mit tegyek?

Az orvos rám nézett és azt mondta: ne kérdezze Clarencet. Erről önnek kell határoznia. Miért?

Mert ez az orvosság, amint a kísérletek bizonyítják, kétféle hatást válthat ki. Vagy jobban lesz tőle, vagy rosszabbul. Rosszabbul? Hogy lehet az, hogy rosszabbul? Lehet, hogy még más rossz is jönne rám, mint az a borzasztó rázás? Mit tenne ön az én helyemben? – kérdeztem az orvost. Én nem mondhatom meg, mit tegyen, de ahogy én látom, nincs mit vesztenie.

Másnap reggel nyolc órakor Clarence bebugyolált legmelegebb ruháimba és levitt a lépcsőn a kocsiba. A hóesés megszűnt, és a kora reggeli nap kisütött a felhők közül, megcsillogtatva a jégcsapokat, amelyek a hóborította fákon lógtak az út mentén.

Hétfőn korán reggel megkezdték a kivizsgálást. A vizsgálat abból állt, hogy a gerincemből folyadékot vettek és a szérummal pótolták. Érzéstelenítés nélkül történt. Mindjárt kiszívom, Mary – mondta, és szóljon, ha túl közel érek az ideghez. – Nagyon fájdalmas volt, de megpróbáltam elviselni napról-napra.

Mindennap vizsgálta a reflexeket az alsó testemben, hogy lássa, visszatért-e az érzékenység. Semmi sem volt. Remélem, ha visszatér az érzékenység, ön tud majd járni – mondta. Érezhettem, hogy nagyon aggódik a kezelés eredményességéért. Én pedig folyton azon töprengtem: tudok-e majd járni, vagy rosszabbul leszek?

Egy éjjel, két hónappal a kezelés kezdete után éreztem a tü szúrását. Tudtam, hogy jobban vagyok. Éreztem az ágy ráncait. Az érzékenységem fokozatosan visszatért. De a lábujjaimba nem jött vissza, mégis úgy éreztem, mintha újra egészséges lennék.

Ha az érzékenység visszatért a lábamba, kell, hogy járni tudjak – gondoltam. Kezdtém kérdegetni az orvost, hogy mikor engedi meg, hogy kipróbáljam a járást. Két és fél hónap múlt el attól a vasárnaptól kezdve, mikor Pembrokeba jöttünk. Clarence majdnem minden nap meglátogatott, és Ona és a fiuk is bizakodva jöttek. Én is fokoztam reményeiket azzal, hogy nemsokára újra képes leszek járni. Nagyon várták ők is a nagy napot. Végre eljött az ideje, mikor dr. Pye azt mondta, hogy kipróbálhatom a lábaimat. Segített kiszállni az ágyból és én letettem a lábamat a padlóra. Most, Mary – segített felkelni. Ön nem érzi a lábujjait, de a többi része egészséges és meg tud majd állni. – Így beszélt az orvos. Fokozatosan kiegyenesedtem – aztán lehanyatlottam a karjaiba. Nem tudtam fenntartani magam. Az izmok visszautasították, hogy tartásuk legyen és nem reagáltak az akaratomra. Nem volt ott semmi.

Még egyszer megkíséreltem, mielőtt visszasegített volna az ágyba. Csalódott voltam és lehangolt. Délután az ápolónő bejött az ajtón valamivel, ami a koporsóm lehetett volna. Egy tolószék volt.

Megpróbáltam letagadni a családom előtt. A látogatás idejére az ápolónők elrejtették a tolószéket, hogy ne tudják, hogy nem tudok járni. De Onán úgy látszott, érezte, hogy nincs valami rendben. Akkor egyszerre abba hagyta a látogatásokat.

Egy este Barry jött el és kérdeztem, nem tudja-e, miért nem jön Ona már egy hete. Őszintén megmondta: miattad van, Mama. Mikor dr. Pye eljött és megmondta apunak, hogy te többé nem fogsz járni tudni, azóta ilyen. Tudod, az idegei...

Sohase tudok járni? Azt mondta, hogy többé nem tudok járni? És ti tudtátok, hogy én tolószékben leszek és nem mondtátok? – Az ítélet így kimondva több volt, mint amit el tudtam viselni. Sírni kezdtem. Barry zavarban volt és megsértődött, de én hálás voltam azért, hogy így történt. Másnap reggel megkérdeztem dr.

Pyet, mi történt. Minden jól van, Mary. Megmondtam nekik. Azért tettem, hogy Onát a valóság elé állítsam. Nem mondtam, hogy ön sohase fog többé járni. Még sok ideje van hátra és a lehetőség nagyon csekély arra, hogy ön valaha a lábára tudjon állni. De hazamehet és mi szerzünk önnek egy tolószéket. Dr. Pye folytatta: most együtt kell Onáért küzdenünk, ön nem vallotta be neki az állapotát. Nem tudja elfogadni azt a tényt, hogy ön rokkant, mert nem készítette őt elő arra. Ügyesnek kell lennie, és meg kell vele értetni, mi vár rá. De nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy a lányom tolószékben lásson engem. Meg akarom próbálni, doktor – mondtam, de nem tudom, meg tudom-e tenni. Dr. Pye ismerte a problémámat és a hátam mögött elintézte, hogy engem olyan helyzetbe hozzon, hogy kénytelen legyen Onát a tények elé állítani. Ezen az éjszakán a nővérek egyike bejött a szobámba és kitolt engem egy másik szobába televíziót nézni. Mikor közeledett a látogatási idő, mindinkább nyugtalan lettem, és végül csöngettem a nővérért, hogy vigyenek vissza a szobámba. Ki kell mennem ebből a tolószékből, mielőtt a családom jönne – mondtam. Kitolt engem a hallba, aztán elnézést kért, hogy el kell menni valamit elintézni. De ne hagyjon itt! – kiáltottam utána. De ő csak futott és otthagyt engem. Hirtelen lépéseket hallottam magam mögött és hallottam, hogy ezek Clarence ismerős lépteit. És Ona túsarkainak kopogása. Mit tegyek? – nyögtem. Talán nem fognak megismerni. Lecsüggesztettem a fejemet és reméltem, hogy elmennek mellettem.

De akkor éreztem, hogy Ona vállamra teszi a kezét és hallottam kedves hangját.

Mama, mit csinálsz itt kint? Miért hagytak itt téged kint a hallban? Mielőtt tudatára ébredtem volna, betoltak a folyosóról a szobámba.

A nővér bejött és ezt mondta: nos, ön most csak üljön itt a tolószékben és beszélgeszen a lányával. Úgyis régen nem ült már.

Ott hagyott Onával, amint a székben ültem. Ez nagyon csendes látogatás volt. Mind féltünk megszólalni, nehogy sírva fakadjunk, így hát csak néztünk egymásra. Mikor Ona elment, lehajolt és megcsókolt. Nem is olyan rossz, mama. Ha hazajössz, majd én tologatlak mindenhová.

Egy hét múlva otthon voltam – a tolószékben. A fiúk segítettek rajtam, és felvittek a lépcsőkön. És nemsokára megtanultam, hogy csaknem normális életet tudjak élni a tolószékben is. Foltozni tudok. Edényt tudok törölgetni. Burgonyát tudok hámozni és zöldséget tisztítani az étterem számára. Meg tudom tisztogatni az ezüstféléket és foltozni az abroszokat. Még WC-re is tudok egyedül menni. Éppen olyan tevékeny voltam, mint akárki más. Először a fiúk vittek fel és le a lépcsőn a vendéglőből, de csakhamar megtanultam, hogy egy asztallapon ülve le tudok csúszni a lépcsőnkön. Ha fogom a korlátot és magam után húzom a használhatatlan lábaimat, lépcsőről-lépcsőre kúszva fel tudok jutni az emeletre.

A nyár közepéig voltam a tolószékben. Akkor Clarence vásárolt nekem egy járókát. Ez egy szerkezet volt, ami három oldalról körülfogott úgy, hogy hozzátámaszkodhattam és magam előtt tolhattam álló állapotban. Lassan, nagyon lassan tanultam meg. Észrevettem, hogy ha a bal vállam izmait használom, akkor a jobb lábamat fel tudom emelni. Akkor ugyanezt a jobb vállammal is megismételtem. Így lassan tudtam előrehaladni a járóka segítségével.

Így végre egyedül is meg tudtam állni. A járóka nélkül nem tudtam előrehaladni, de hátra tudtam menni. A fiaim segítettek: az egyik tartotta a járókát, míg a másik felemelte az egyik lábamat és előretolt, szinten tanítva a lábamat járni. Minden este úgy mentem ágyba, hogy kértem Istent, segítsen. Akkor egy reggel felkeltem és a lábaim automatikusan mentek előre, mikor kiléptem az ágyból. Lekiáltottam, és a család feljött. Nézzétek, a lábaim előremennek! De mikor újra megpróbáltam, már nem ment. Mit tegyek, hogy úgy menjen, mint előbb? Clarence és a három gyerek körülöttem állt és aggódva vártak. Végül meg tudtam ismételní a folyamatot gondolatban, és nagyon lassan előretoltam a lábaimat. Boldog nap volt ez.

Nem tudtam felemelni a lábujjaimat. Fel tudtam venni a sarkaimat a padlóról, ha a vállaimat a levegőbe dobtam, de a lábujjaim húzódtak, mikor jártam. Természetesen a legcsekélyebb akadálytól megbotlottam. Az év végére elég jól tudtam járni mankóval vagy bottal, bár szánalmas látványt nyújtottam, amint forgattam magam. A további három év alatt még valamit megtanultam: az orvos kitarított az első prognózisa mellett. Fokozatosan mind rosszabbul lettem. Néhány hónapig bírom, azután újabb roham következik. Minden roham egy kissé erősebb volt, mint az előző, és utána mindig kissé rosszabbul lettem. Úgy tűnt, minden alkalommal újra meg kell tanulnom, hogyan járjak, mikor kijöttem a kórházból. Minden nap félttem a napfelkeltétől, hogy nem jön-e aznap újabb roham. Újabb fájdalom jött: a roham a karomat feldobta és a fejemet hátravetette. Nem tudtam lélegezni. Minden lélegzetvételnél lihegtem és kiáltanom kellett. Oxigénhiány miatt kihagyott a lélegzetem. A lábaim hátravetődtek, a sarkaim kifordultak a gerincemtől úgy, hogy egészben szinte kifordultam.

Az egyik ilyen szörnyű roham után visszavitték a pembrokei kórházba. Elvesztettem a hátam használatát. Az orvos azt mondta: el kell küldenem Ottawába a St. Vincentbe.

Ó, ne! – könyörögtem és visszahanyatlottam hajlott pozícióból az ágyban. Ez a nyomorékok számára van, akik sohase lesznek mások, mint nyomorékok. Nem tehet oda!

Mary – mondta dr. Pye – ott talán meg tudják gyógyítani, megvan az eszközük hozzá.

Haza akarok menni és ott maradni, míg a családom meg nem unja, aztán mehetek a St. Vincentbe. De még most nem! De most nem mehet így haza – érvelt az orvos. Fel se tud állni. Ki tanítja meg újra járni?

Határozottan éreztem, hogy ha talál valamit, ami megtámasztja a gerincemet, használni tudnám a lábaimat. Ezért azt mondtam: ha ön lerögzítené hátul a fejemet, a másik végét pedig a talpamhoz erősíteni, tudnék járni.

Dr. Pye különösen nézett rám, majd sarkon fordult és kiment a szobából. Félóra múlva két nővér jelent meg egy nyújtóval.

Ó, nem – gondoltam – hiszen tényleg meg akar nyújtani. Mikor beértem a műtőbe, láttam, hogy valami akasztót készítettek. Valami körülvevett, és annál fogva fel lehetett függeszteni engem úgy, hogy tényleg álltam és jártam. Hónapok múltak el, és végül is levették rólam a különös szerkezetet, és cipőkkel helyettesítették, melyeknek acél támasztékuk volt. Néha nyaktámaszt is viseltem.

Dr. Pye úgy gondolta, hogy zárjuk be a vendéglőt. Tudtam, hogy igaza van. Sokkal több munka volt, mint amennyit el tudtam végezni a tolószékben. Az órák túl hosszúak, és a munka túl sok volt. Így hát bezártuk a vendéglőt és helyette nyitottam egy kis ruhaüzletet. Volt mit tennem, hogy elfoglaljam magam.

A rohamok gyakrabban jöttek és engem kórházba vittek majdnem minden harmadik hónapban, és két-három hétig ott kellett maradnom. A torkommal is baj volt, és néha elvesztettem ízlelő érzésemet. Fizioterápiát rendeltek és rendszeresen Cobdenbe kellett járnom gyógytornára.

1967. októberében Murray megházasodott. Természetesen meghívták az egész családot az esküvőre, és mindenki hívott engem is. Azonban visszaemlékeztem arra a borzasztó incidensre, amely a testvérem temetésén lejátészódott, és azt mondtam, hogy inkább otthon maradok és onnan kívánok nekik istenhozzádot.

Végül meggyőztek, hogy elmenjek. Barry volt a vőfély, Ona a nyoszolyólány. Megígérttem velük, hogy a szertartás kezdete után nem törődnek velem. Kérlek, kérlek, Ígérjétek meg, hogy nem néztek rám és úgy tesztek, mintha nem is lennék ott. Mindent megígérték.

Mikor az esküvő elkezdődött és mindenki ott volt a templom előtt, elkezdődött a rázkódás. Clarence mellett ültem, mellettem pedig az apám, a második sorban. Oly erősen rázkódtam, hogy azt hittem, a pad kimozdul a helyéből. Mindenki megfordult és engem nézett, és Helén, a menyasszony is rázta a fejét. Annyira zavart voltam, hogy sírni tudtam volna. Az esküvő után három hétig újra a kórházban voltam. Nagyon elbátortalanodtam.

Nem mehet így tovább – gondoltam magamban. Valaminek történnie kell.

Ez a valami már útban volt. Egy látogatás formájában jött. Egy öreg farmerházas pár jött Foerster Fallsból, Kenneth Mayék. Mrs. May elmondta, hogy a férje csodálatosan meggyógyult rákból. A fivérem a közelükben lakott és beszélt nekik rólam és a betegségről, és kérte, látogassanak meg engem.

El is jöttek. Többször meglátogattak és beszéltek Kathrin Kuhlmanról, aki Pittsburghban áldásosan szolgál. El kell mennie egy ilyen szolgálatra – mondta Mrs. May. Meg fogja látni, mint mi is megláttuk, hogy Istennek van hatalma gyógyulást adni.

Sokat gondolkodtam rajta, de nem tudtam elhatározni magam. Minden olyan különös volt, olyan szokatlan. Mi mind tevékenyek voltunk a kis templomunkban, de még sohase hallottam olyan dolgról, mint „isteni gyógyítás”.

1968. júniusában meghívtak egy másik esküvőre. Nem! – mondtam szilárdan. Utolsó nyilvános szerepléssel csődött mondtam.

Egy kedves unokahúgom volt Kirland Lakeben, mintegy 350 mérföldnyire tőlünk. Az egész család elment és végül is beleegyeztem, hogy velük megyek, és elhatároztuk, hogy a kocsi ülve maradok.

Dr. Pye nyugtatókat adott, hogy bevegym, ha esetleg a rázkódás kezdetét érezném. A család bátorított és én végül is bementem.

A templomban elválasztottak egymástól. Murray és a felesége lent ültek jó elől, Clarence és én a középben ültünk; a pirulák Murray feleségének a tárcájában voltak. Barry néhány sorral mögöttünk ült. Alig ültem le, máris reszketni kezdtem. Clarence – suttogtam – elkapott a rázkódás. Menjünk ki innen. – Már késő volt. Ez volt a legrosszabb rohamom. Barry látta, mi történt, felkelt és félretolva a körülötte ülőket, átgázolt mindenkin, aki útjában volt, és beékelte magát közém és a mellettem ülő hölgy közé. Clarence volt a másik oldalon és ketten igyekeztek csendben tartani engem. Nagyon zavaró volt, különösen, mivel idegen helyen voltam, és az emberek nem értették meg a problémámat. Murray és felesége megfordultak és hirtelen rádöbbsentek, hogy náluk van az orvosságom. Murray oda is hozta éppen a szertartás közepén.

A sarkam kopogott a fapadlón és szörnyű zajt okozott. Clarence és Barry a lábukat tették az enyém alá és szorosán fogtak.

Az orvosság végre hatni kezdett és kábult voltam, de a rázkódás tovább folytatódott. Mikor vége lett a szertartásnak, megfogtak a könyökömnél fogva és kivittek. A lábaim minden irányba kalimpáltak, és a fejem előre-hátra dobálózott. Murray csatlakozott hozzánk az ajtóban és a kocsiba vittek, onnan pedig a szállásunkra.

Amíg a templomban ültem, elhatároztam, hogy amint visszamegyünk Cobdenbe, felmegyek Pittsburghba. Minden, de minden jobb lesz, mint ezt újra átélni. Amint visszaértünk, hívtam Mr. Mayt. El volt ragadtatva elhatározásom felett és felajánlotta, hogy elvisz. De Clarence így szólt: Nem. Az én kötelességem az egészségedre vigyázni. Ha ez a kívánságod, én bezárom a garázst és magam viszlek el.

Úgy határoztunk, hogy kedden délben indulunk. Szégyellem, hogy csak magunk megyünk – mondtam Clarencenek. Hallottam, hogy mások is szeretnének elmenni. Ugye, csinálhatunk nekik helyet? Így hát magunkkal vittük Mrs. Rosst és Mrs. Shmith-t és tizenhat éves lányát, Pearlit, akinek gerincferdülése volt.

Szerdán érkeztünk meg, és mivel mindünknek kevés pénze volt, elhatároztuk, hogy egy motelbe megyünk. Mikor lefeküdtünk, mindenki a szerénység mintaképe volt. Mikor egyikünk a fürdőszobába akart menni, hogy ruhát váltson, a többiek mind megfordultak és a takarót az álluk alá szorították. De az éjszaka folyamán elfelejtettük a szerénységet. Elfelejtettük, mert én majdnem meghaltam egy hátizom rohamban.

A testem annyira rázkódott, hogy Clarence nem bírt velem. Mindenki szaladgált a szobában, hidegvizes borogatást tettek a hátamra és próbálták kinyújtani karjaimat és lábaimat és tartani a fejemet, hogy nehegy megfulladjak. Mindez addig tartott, míg minden el nem múlt, akkor újra visszaemlékeztek, hogy mennyire szégyenlősen viselkedtek egymással szemben az este.

Másnap, július 12-én volt a „csodaszolgálat” napja. Mikor elindultunk a Carnegie Hallba, visszagondoltam, hogy hat év előtt ugyanezen a napon volt először, hogy nem tudtam felkelni az ágyból. Imádkozni kezdtem és kértem Istent, hogy tegyen csodát és gyógyítson meg engem. Mr. May figyelmeztetett, hogy az oldalsó bejáraton menjünk be. Clarence vitt egy összehajtható széket úgy, hogy ülhessek a szolgálat kezdete előtt. De otthon felejtette, és el kellett szaladnia, hogy másikat vásároljon egy üzletben már akkor, mikor odaérkeztünk az auditoriumhoz. Mikor az ajtókat kinyitották, annyira reszkettem, hogy nem tudtam felkelni. Egy ajtónálló segített Clarencenek bevinni engem, és az összehajtható széket az utolsó sorba tették. Clarence előttem foglalt helyet.

Hamarosan megkezdődött a szolgálat.

Miss Kuhlman megjelent az emelvényen és mindenki felkelt és énekelt. Végül én is megkíséreltem, hogy felálljak, erősen megkapaszkodva az előttem levő székekben. Clarence hátranézett és kért, hogy üljek le. De nem bírtam. A testem annyira merev volt, hogy lehetetlen volt visszaülnöm. Úgy éreztem, mintha a kezeim oda lettek volna szegezve az előttem lévő székekhez.

Kérlek, Mary, ülj le – suttogta Clarence. De én csak állni tudtam, mintha oda lettem volna enyvezve ahhoz a helyhez – és rázkódtam.

Hirtelen úgy éreztem, mintha villamos áram cikázott volna át a testemen. Nem különbözött attól az érzéstől, ami a roham kezdete előtt szokott úrrá lenni rajtam.

Clarence – suttogtam. Ő érezte, hogy aggodalom van a hangomban és felállt, hátrajött és mellém állt. Hamar vigyél ki innen; újra rohamot érzek jönni.

Clarence tudta, mi fog történni azok után, amik éjszaka történtek és az egyik munkás felé indult. Kivezettek az előtérbe, amely telve volt emberekkel. Az előtér közepére értem, mikor elájultam.

Az elmúlt három év alatt sokszor volt olyan álmom, hogy meggyógyultam. Jártam, táncoltam, falat mostam, ágyat vetettem és csináltam mindent, ami reális, és amit olyan sokszor tettem életemben. Ezek az álmok aztán reggel depressziót okoztak. Mikor felébredtem, az ágyban feküdtem és sírtam, mert úgy hatottak az álmok, mintha valóság lett volna, és elborzadtam, mikor felkelve a tényleges valóságot éreztem.

Mikor ott feküdtem a Carnegie Hall előterének padlóján, újra ilyen álmom volt. Mikor visszanyertem az öntudatomat, úgy éreztem, meg kell próbálnom, hogy felkeljek. Nem – szóltam magamhoz – nem akarok visszamenni abba a kínos és elferdült világba. Itt akarok maradni az álmvilágban, ahol jól érzem magamat és boldog vagyok. De lassan visszatért az eszméletem és kinyitottam a szememet. Idegen arc volt előttem. Nem ismertem fel. Síró arc volt. Egész életemben egyszer láttam, hogy Clarence sír. Most itt volt előttem és sírt.

Aztán minden visszatért az emlékezetembe. Kinyitottam a szememet. Azt gondoltam: fel kell kelnem. – Clarence most már mosolygott és kinyújtotta felém a kezét. Én pedig felkeltem a padlóról, mintha misem történt volna. Nem is tudom, melyikünk szólt először: én mondtam-e: Clarence, meggyógyultam! – vagy ő mondta: Mary, meggyógyultál! Mindegy, nem fontos, mert egymás karjaiba borultunk. Ekkor már mind a ketten sírtunk. Könnyeimen keresztül azt mondtam: Clarence, érzem a lábujjaimat. Érzem, hogy a földön vannak. Tíz lábujjam van és valamennyit érzem. Öt év óta először éreztem a talpam alatt a földet.

Járni kezdtem – normálisan. Fel tudtam emelni a lábaimat. Később észrevettem, hogy hangosan beszélek, majdnem kiabáltam. Nem törődtem vele, hány embert zavartam ott az előtérben. Odajöttek hozzám és azt ajánlották, hogy menjek le a lépcsőn. Sokan voltak. Ott álltam és lenéztem arra az öt lépcsőfokra, ami száz lábnyira látszott lenni a mélység felé. Mara, nem tudod megtenni – gondoltam. Le fogsz esni és kitöröd a nyakad. De a lábaim a helyükön voltak és én le- és felmentem.

Ó, Clarence, bár csak itt lennének a gyerekek és látnának engem! És éreztem, hogy kiabálok: Idenézzenek, mindenki, járni tudok!

Az ajtóban találkoztam a három másik nővel. Ott álltunk az ajtónyílásban, megöleltük egymást és sírtunk. Engem miss Kuhlman az emelvényre hívott Clarenceszel együtt. Hirtelen mindketten Isten hatalmába estünk. Ó, mennyire szeretném, ha itt lennének a gyermekek! – mondtam.

Az éjszakát Pittsburghban töltöttük. Hat év óta először vásárolni akartam, ami eddig lehetetlen volt. Ezúttal először voltam az USA-ban, és Clarence megtartotta a szavát, hogy engedi, hogy kedvem szerint vásároljak.

Ezen az estén elvitt a legnagyobb áruházba, amit valaha is láttam, Vegyél magadnak, amit csak akarsz, mondta, és a szája a füléig ért.

Mentem és nézegettem, tovább mentem. A sok holmi ott tornyosult a szemem előtt, de nekem semmi se kellett belőlük. Úgy láttam, mindenem megvan. Csupán egy pár szandált vettem. Már évek óta nagy, ormótlan cipőket hordtam a bokaerősítővel, és most szerettem volna szép cipőben látni a lábaimat.

A moteltől telefonáltunk a gyermekeknek. Mikor másnap este megérkeztünk, mind ott vártak minket az állomáson: Gyorsan szállj ki! Látni akarunk! – kiabálták az ablakon keresztül. Utánam jöttek és figyelték, hogy járok a lépcsőn. A betegségnek nyoma sem volt. Egész éjjel fenn voltunk és beszélgettünk. Kérdések – feleletek százai hangzottak el.

Egy kérdésre nem volt válasz. Dr. Pye csak rázta a fejét és nagyon boldog volt. A terapeuta, azt mondta, hogy mindez orvosilag lehetetlen.

De megtörtént. Nem tudom megmondani, hogy történt, miért történt, csak egyet tudok: Isten végezte el!”